

PRVO POGLAVLJE

Roman Čendler ljutito pogleda svog najstarijeg brata Čejša, tačnije, novčić od 25 centi u njegovoj ruci. Čim su mu javili da njegova majka ima problema sa srcem, Roman je uhvatio prvi avion iz Londona za Njujork. Preko spojenog leta za Albani, sleteo je na aerodrom DZFK i iznajmio kola za jednočasovnu vožnju do rodnog Jorkšir Folsa, nadomak Saratoga Springsa, država Njujork. Bio je toliko umoran da ga je svaka kost bolela od iscrpljenosti.

I sada, povrh svega, stres. Jedan od braće Čendler će, zahvaljujući bolesnom srcu njihove majke, morati da žrtvuje svoju slobodu da bi Rejni podario unuča. Novčić će odlučiti koji će od njih trojice preuzeti to breme, mada su u igri samo Rik i Roman. S obzirom da se već odužio porodici samim tim što je napustio koledž da bi preuzeo porodične poslove i pomogao majci u podizanju svoje mlađe

braće, Čejs neće učestvovati u bacanju novčića - uprkos njegovom stavu da bi trebalo. Zeleo je da sve bude ravnopravno, ali Rik i Roman su insistirali da odustane. Umesto toga, bio je sudija.

„Kaži. Pismo ili glava?“, upita Čejs.

Roman besno baci pogled na neokrećeni plafon, u pravcu stepeništa kuće svog detinjstva, gde se, po naređenju lekara, odmarala njihova majka. Malo pre toga, on i njegova braća stajali su na prašnjavom, uflekanom podu garaže, koja je nazidana na porodičnu kuću. Iste one garaže u kojoj su kao deca držali bicikle i lopte i gde je Roman sakrivao pivo, ubeđen da njegova starija braća to ne znaju. I iste one kuće u kojoj su odrastali i koju je majka održala zahvaljujući Čejsovom napornom radu i novinarskom uspehu.

„Hajde, momci, govorite“, Čejs razbi tišinu.

„Ne moraš da zvučiš kao da uživaš u ovome“, promrmlja Rik.

„Misliš da uživam u svemu ovome?“ Čejs provuče novčić između prstiju dok mu nervozan grč zatitra na usnama. „Lupetaš. Naravno da ne želim da gledam kako jedan od vas dvojice menja život koji je izabrao samo zbog nečijeg hira.“

Roman je bio siguran da njegov najstariji brat sve ovo snažno doživljava upravo zato što sam nije izabrao svoj životni put. Naprotiv, preko noći mu je nametnuta uloga izdavača i roditelja. Kao najstariji, sa sedamnaest, kada im je umro otac, Čejs je osećao da je njegova dužnost da prezume očevo mesto i bude glava porodice. Za Romana je to bio najveći motiv da učestvuje u bacanju novčića. Roman je bio taj koji je otišao iz Jorkšir Folsa da bi ispunio svoje snove, dok je Čejs ostao i odrekao se svojih.

Obojici, i Romanu i Riku, najveći uzor bio je Čejs. Ako je Čejs smatrao da loše zdravlje njihove majke i njena neizmerna želja za unučetom opravdavaju žrtvovanje, Roman mora da se složi. Ne samo što je dugovao mnogo svome bratu, već je delio podjednaku odanost prema porodici.

„Mama ne pati od hira“, reče Roman braći. „Rekla je da slabo srce ne podnosi stres.“

„Ni razočarenje“, izusti Rik. „Nije upotrebila tu reč, ali prokletu dobro znate da je tako mislila. Razočarali smo je.“

Roman klimnu sa odobravanjem: „Ako će je unuče usrećiti, onda je na jednom od nas da joj ga podari, pa neka ga mazi dok još može da uživa kao baka“.

„Saznanje da je jedan od nas srećno oženjen udaljiće je od stresa koji bi trebalo da izbegava“, složi se Čejs. „A unuče će joj dati smisao života“.

„Zar ne možemo jednostavno da joj poklonimo kućence?“, upita Rik.

Roman je razumeo osećanje. U trideset prvoj, njegov životni stil je izuzimao svaku vrstu smirivanja. Brak i porodicu nije planirao u skorijoj

budućnosti. Do sada. Ne da Roman nije voleo žene. Naprotiv. Do đavola, voleo je žene, njihov miris i meku kožu koja klizi po njegovom uzbuđenom telu. Ali, bilo mu je nezamislivo da se odrekne karijere da bi gledao isto žensko lice do kraja svog života. Naježio se, shvativši da se u ovom trenutku rešava njegova budućnost.

Okrenuo se prema svom srednjem bratu. „Rik, ti si se već jednom ženio. Nema potrebe da to ponovo radiš,.. Iako Roman nije imao preteranu želju da preuzme sve na sebe, nije mogao da dozvoli jednom od braće da ponavlja prošlost - da ženidbom pomaže onom drugom, žrtvujući u svemu tome upravo sebe.

Rik odmahnu glavom: „Neće moći, batice. Bacamo novčić. Prethodni nema nikakve veze sa ovim. Ovde je u pitanju porodica. “

Roman je razumeo. Candlerovi su držali do porodice. Vratio se tamo gde je stao. Da li bi i dalje radio kao spoljnopolitički dopisnik Asošijeted presa, nastavio da dotiče vruće političke teme i razotkriva svetu nedorečene priče, ili bi se smirio u Jorkšir Folsu na način koji nikada nije planirao? Ponekad ni sam nije bio siguran čije snove ispunjava - svoje, Čejsove ili kombinaciju obojice - Roman je živio u strahu da ne ponovi život svoga brata, pomirljivi život bez izbora.

Uprkos komešanju u stomaku, spremno je klimnuo u Čejsovom pravcu: „Daj da završimo s tim.”

„Kako ti kažeš,.. Čejš fjuknu novčić visoko u vazduh.

Roman nagnu glavu prema Riku, dajući mu mogućnost da bira.

„Glava”.

Kao usporeni film, novčić se vrteo u vazduhu. Romanu je na isti način pred očima proleteo njegov bezbrižni život: žene sa kojima je flertovao, one posebne koje su potrajale dovoljno dugo da ih proglasi vezom, ali ne i životnom saputnicom, povremeni burni, strasni susreti, koji su u poslednje vreme, kako je postajao stariji i izbirljiviji, bili sve ređi.

Pljesak Čejsovih sklopljenih dlanova vrati Romana u stvarnost. Presrete ga bratov značajan pogled.

Promena života.

Umiranje snova.

Ozbiljnost situacije probadala ga je u stomaku. Ispravio je ramena i čekao. Rik je zadržavao dah.

Čejš je podigao ruku i pogledao dole pre nego što se susreo sa Rikovima i Romanovim pogledima. Zatim je završio posao, kao i uvek, bez odugovlačenja. „Mislim da će ti sada biti potrebno piće, bato. Ti si žrtveno jagnje u maminom zahtevu za unučićima.”

Rik je ispustio težak uzdah, ali to nije bilo ništa u poređenju sa olovnom

loptom u Romanovom stomaku. Čejs stade pored Romana: „Ako hoćeš da odustaneš, sada je vreme. Niko ti neće zameriti ako ne želiš da ovo uradiš.”

Roman se s mukom nakezi, imitirajući Čejsa kada je ovaj imao osamnaest godina. „Misliš da je zavodenje žena i pravljenje beba težak posao? Kada ja to budem obavio, poželećeš da si na mom mestu.”

„Gledaj da bude nevinašce”, reče Rik predusretljivo, ali u njegovom glasu nije bilo primesa pravog humora. Očigledno je osećao Romanov bol koliko i sopstveno olakšanje što on nije bio taj koji je izabran.

Roman mu je bio zahvalan na pokušaju da ga oraspoloži, čak iako mu to nije uspevalo. „Mnogo je važnije da ona ne očekuje previše”, odvratio je. Žena kojom se bude oženio moraće unapred da zna ono što on jeste i prihvati ono što nije.

Čejs ga potapša po leđima: „Ponosan sam na tebe, mali. Ovo je životna odluka. Budi siguran da ćeš moći da živiš sa njom, važi?”

„Ne planiram ni sa kim da živim”, promrmlja Roman.

„Sta onda planiraš?” upita Rik.

„Lep i dugoročan brak koji neće mnogo promeniti moj život. Hoću da nađem neku koja je spremna da ostane kod kuće i podiže decu, koja će biti srećna da me vidi kada se pojavim.”

„Već imaš dovoljno na vratu, u tome je stvar?” upita Rik.

Roman ga prostreli pogledom. Njegovi pokušaji da ga oraspoloži otišli su predaleko. „Mi smo u stvari imali predivno detinjstvo i hoću da se oženim onom koja može isto to da pruži mojoj deci.”

„Znači, dok si ti na putu, žena sedi kod kuće”. Čejs odmahnu glavom. „Bolje pripazi na svoje stavove. Sigurno ne želiš da uplašiš potencijalne kandidatkinje već na početku.”

„Nema šanse da se tako nešto dogodi”, nasmeja se Rik. „Nije bilo devojkice u školi koja nije žudela za ovim kincem pre nego što je otišao u potragu za životom punim avantura.”

Uprkos situaciji, Roman se smejavao. „Tek kada si ti maturirao. Tvoje su bile težak ulov.”

„Podrazumeva se.” Rik prekrsti ruke na grudima i nakezi se. „Šta je - tu je. Morao sam da idem Čejsovim koracima, a bili su ogromni. Devojkice su volele njegovu jaku i ćutljivu narav. Ali, čim je on maturirao, počele su da uzdišu za mnom.” Pomazio se po vratu. „Kada sam ja otišao, imao si odrešene ruke. Sve su se ložile.”

Ne baš sve. Romana, kao toliko puta do tada, zapljusnu sećanje na srednjoškolsku zaljubljenost. Prelepa crnokosa devojka sa zelenim očima, Šarlot

Bronson, zbog koje su njegovi dečački hormoni divljali. Njeno nemilosrdno odbijanje još uvek ga je bolelo, baš kao nekada. Smatrao je da je ona bila ta koja je pobegla. Nikada je nije zaboravio. Iako je želeo da to okarakterise kao mladalačku ljubav i što pre je zaboravi, istini za volju morao je da prizna koliko su njegova osećanja bila duboka.

Nikada to ne bi glasno priznao svojoj braći, ni onda ni sada. Čovek mora da zadrži neke stvari za sebe.

Poslednje što je Roman čuo je da se Šarlot preselila u Njujork Siti, svetski modni centar. Iako su oboje živeli u iznajmljenim stanovima u istom gradu, nikada nije naleteo na nju niti je pokušao da je traži. Roman je retko boravio u velikom gradu dovoljno dugo da bi nešto više preduzeo. Stizao je da prespava, presvuče se i uputi ka sledećoj destinaciji.

O njoj nije čuo nijedan trač od svoje majke i crv radoznalosti je pobedio. „Da li se Šarlot Bronson vratila u grad?” upitao je.

Rik i Čejs razmeniše iznenađene poglede. „Naravno da jeste”, reče Rik. „Ima malu radnju u Prvoj. “

„Nije se udavala”, dodade Čejs sa osmehom.

Romanu je odjednom snažno proradio adrenalin: „Kakvu radnju?”

„Zašto ne odeš i proveriš sam?” upita Rik.

Ideja ga je mamila. Pitao se kako li Šarlot sada izgleda. Da li je još uvek mirna i čedna kao nekada. Da li joj zagasito crna kosa i dalje pada niz leđa, vapeći za dodirom. Pitao se da li su njene zelene oči još uvek izražajne i iskrene, kao prozor u njenu dušu za svakoga ko je dovoljno voleo.

On je voleo i razočarao se. „Da li se mnogo promenila?”

„Idi pa vidi.” Čejs se nadovezao na Rikov podstrek. „Nazovi to svojim prvim pokušajem u zavodjenju potencijalnih udavača.”

Kao da bi se Šarlot zainteresovala. Spokojno bi otišla posle prvog sastanka i ostavila ga na cedilu, po svoj prilici bez trunke žaljenja. Roman nikada nije verovao njenoj naglašenoj nezainteresovanosti i nije smatrao da je za to kriv njegov ego. Iskre su bile dovoljno jake da bi zapalile ceo grad, fluid toliko snažan da izazove eksploziju. Štaviše, seksualna privlačnost nije bila njihova jedina zajednička tačka.

Bili su povezani mnogo više od toga, dovoljno duboko da je sanjario i nadao se zajedničkoj budućnosti, što mu se nikada ranije nije dešavalo. Otkrivanje tako intimnih delova njegove duše učinilo ga je još ranjivijim i njeno odbijanje ga je zato još više bolelo. Shvatio je to tek sada, zreliji i stariji.

„Možda ću da je potražim”, uzvratila Roman neodređeno. Ničim nije želeo da pokaže braći svojoj radoznalost za Šarlot Bronson. Naročito jer mu je bio potreban

drugačiji tip žene, koja će pristati na njegov plan.

Zastenjao je, setivši se zbog čega se prvenstveno poveo ovaj razgovor. Njegova majka je želela unučad i Roman bi učinio sve da joj udovolji. Međutim, to ne znači da će moći da obezbedi životnu saputnicu uključujući jake emocije i velika očekivanja koja zahteva tipičan brak. On je čovek koji voli svoju slobodu, a ne muž za sva godišnja doba. Njegova potencijalna supruga bi morala da želi decu više nego muža i da uživa u samoći. Samostalna žena koja obožava klince bila bi pravi pogodak.

Roman je nameravao da se oženi, da njegova žena zatrudni i da se iz svega toga izvuče, ne osvrćući se.

Sunce se probijalo kroz veliki stakleni izlog, milujući Šarlot svojim čarobnim toplim zracima. Odlična dekoracija za tropsku postavku na kojoj je radila. Vezala je bikini-traku na leđima lutke koja će biti postavljena u izlogu i okrenula se svojoj pomoćnici. „Pa, šta misliš?”

Bet Hansen, Šarlotina najbolja prijateljica iz detinjstva, se nasmeja. „Volela bih da sam tako građana.”

„Sada jesi.” Šarlot baci pogled na Betinu sitnu figuru sa uvećanim grudima.

Jorkšir Fols je gradić udaljen četiri sata vožnje od Njujorka - dovoljno daleko da ostane mali grad, ali i dovoljno blizu da se putovanje do velikog grada isplati ako za to postoji dobar razlog. Očigledno da je estetsko uvećavanje grudi za Bet bilo upravo to.

„I ti bi mogla da budeš. Ne treba puno da maštaš.” Bet pokaza prstom na lutku, napravivši rukama konturu bujnog ženskog tela. „Pogledaj nju i zamisli sebe isto tako. Dizanje za početak, jer bi za samo jedan broj veće još više privlačile pažnju muškaraca.”

Šarlot značajno uzdahnu: „S obzirom na interesovanje koje ova radnja izaziva, ne treba mi pomoć u privlačenju bilo čije pažnje.”

Što se muškaraca tiče, ni sa kim nije izašla još od dana Njujork Sitija pre šest meseci. Mada je ponekad bila usamljena, nije bila spremna da opet počne sa izlascima - dugi obroci u mučnoj tišini ili obavezan poljubac za laku noć, kada bi neminovno morala da zgrabi zalutalu ruku svog partnera pre nego što počne pravo istraživačko pipanje. Ipak, ako bude želela da upotpuni život i svojoj karijeri pridoda muža i decu, vrlo brzo će morati da se vrati u igru izlazaka.

„Svakoj ženi treba više muške pažnje. To hrani njen ego, a kome to još ne prija?”

Šarlot se namršti: „Više bih volela da muškarca...”

„...Zanima tvoj mozak nego lice ili telo”, ponovi Bet kao papagaj, sa rukama na kukovima.

Šarlot klimnu glavom. „Tako je. I svakog muškarca bih zauzvrat podjednako poštovala.” Osmehnu se: „Da li počinjem da zvučim kao pokvarena ploča?”

„Možda malo.”

„Kaži mi nešto. Zašto muškarce koji me privlače interesuje samo zabava i ne idu na duže staze?” upita Šarlot.

„Zato što izlaziš sa pogrešnim muškarcima, ili možda zato što im ne daješ šansu. Osim toga, dokazano je da muškarce prvenstveno zanima zabava. Pametan momak, pravi momak će moći bolje da te upozna a zatim ćeš ga oduševiti svojom savršenom snagom uma.”

„Muškarci koje prvenstveno zanima izgled su previše plitki.” „Ma daj! Opet generalizuješ i brzopleto donosiš zaključke. Ne mogu da se složim.” Bet stavi ruke na kukove i mrko pogleda Šarlot. „Zabavljanjem se stiče prvi utisak”, insistirala je.

Šarlot se pitala zašto Bet tvrdi jedno kada je živi primer sasvim suprotnog. Ako je Bet verovala da se muškarci prvo privuku zabavljanjem i tek onda kada bolje upoznaju i počnu da poštuju ženu kakva ona zaista jeste, zašto se onda podvrgla plastičnoj operaciji tek nakon što je upoznala svog verenika? Šarlot je suviše volela svoju drugaricu da bi je povredila postavivši joj to pitanje.

„Pogledaj, na primer, ovu radnju.” Bet mahnu rukom. „Ti prodaješ zabavljanje i stoga si odgovorna za osvežavanje mnogih već uveliko bajatih veza i brakova.”

„Ne mogu sa tobom da se raspravljam.” Puno mušterija joj je reklo istu stvar.

Bet se nasmeja. „Polovina žena u ovom gradu je srećno, zahvaljujući tebi.”

„Ne preteruj.”

Njena drugarica sleže ramenima. „Bez obzira. To je suština, zar ne šalješ poruku da je zabavljanje veoma važno?”

„Pre bih rekla da šaljem poruku koliko je važno biti svoj.” „Mislim da govorimo o istoj stvari, ali ne bih sada o tome. Jesam li ti pričala o Dejvidovom paketu usluga? Oči i brada, zatezanje i implantati.”

Šarlot zakoluta očima. Po njenom mišljenju, Bet je izgledala savršeno i pre nego što je otišla pod nož i još uvek nije razumela šta je njenu drugaricu nateralo da pomisli kako joj je potrebna promena. Očigledno je da Bet nije razmišljala, već samo reklamirala usluge svog budućeg muža.

„Da li ti je neko već rekao da počinješ da zvučiš kao reklama za plastičnu hirurgiju?”

Bet se nasmeja: „Pa naravno. Planiram da se udam za njega. Zašto da ne uvećamo i posao i zajednički bankovni račun u isto vreme?”

Betine najamničke reči bile su u suprotnosti sa slatkom, prizemnom ženom kakvu je Šarlot nekada poznavala. Još jedna od njenih suptilnih promena, koje je Šarlot primetila od kada se vratila. Šarlot i Bet su rođene i odrasle u Jorkšir Folsu. Baš kao što je to Šarlot već jednom učinila, i Bet je planirala uskoro da se preseli u Njujork Siti. Šarlot je verovala da će njena drugarica uživati u svetlima velikog grada. Setila se sopstvenog iskustva i uskovitlanih osećanja. U početku je volela prometne ulice, brzi tempo života, sjaj grada, pa čak i noćni život. Onda je zanos iščezao i mesto mu je ustupila praznina. Nakon života u tesno povezanoj zajednici kao što je Jorkšir Fols, samoća ju je dokrajčila. Nešto sa čime će Bet morati da se suoči kada se bude preselila kod svog muža u Njujork.

„Znaš da nikada neću moći da nađem nekog ko će te zameniti”, izusti čežnjivo Šarlot. „Ti si savršen pomoćnik.” Kada je Šarlot odlučila da napusti posao šefa prodaje u luksuznom butiku Njujork Sitija i kod kuće otvori „Šarlotin kutak”, bio je dovoljan samo jedan telefonski poziv kojim je ubedila Bet da napusti posao sekretarice u agenciji za nekretnine i počne da radi za nju.

„I ti ćeš meni nedostajati. Ovaj posao bio je najbolji od svih drugih.”

„To je zato što si napokon počela da koristiš svoj talenat.”

„Zahvaljujući tvojoj viziji. Ovo mesto je fantastično.”

Šarlot je blago porumenela. Brinula je na kakav će prijem naići njen šik butik u ovako malom gradiću u unutrašnjosti. Bet je bila ta koja ju je gurala i podržavala u osetljivom periodu pred otvaranje. Šarlotine zebnje bile su neosnovane. Zahvaljujući televiziji, Internetu i časopisima, žene Jorkšir Folsa bile su i više nego spremne za modu. Njen Kutak je postao hit - ako je tako čudo bilo moguće među preostalim staromodnim radnjama.

„Kad je reč o talentu, drago mi je da smo se odlučile za ovu azurnoplavu boju umesto crne.” Bet pokaza na bikini trake, čvrsto uvezane na leđima lutke.

„To je prava boja mora na ostrvu Fidži. Koralno more i Južni Pacifik.” Šarlot zatvori oči i zamisli slike predela iz brošura koje je držala pozadi, u svojoj kancelariji.

Nije planirala da putuje ali je, od kada zna za sebe, sanjala o dalekim mestima. Još kao maloj devojčici, slike idealnih letovališta pothranjivale su joj nadu da će se njen odlutali otac vratiti i sa njom podeliti svoj glamurozni život. Danas nije mogla da spreči neretku želju da vidi sva ta egzotična mesta, iako se plašila da je, zahvaljujući upravo toj želji, bivala još sličnija svom ocu - glupa, sebična i slaba. Umesto toga, odlučila se za fotografije kao one u njenoj kancelariji, na kojima su naslikani svetlucava voda, beli penušavi talasi i vrelo sunce koje prži голу kožu.

„Da ne pominjem kako azurnoplava boja dominira ostatkom postavke letnjeg izloga?“

Betin glas prekinu Šarlotine misli i ona otvori oči. „To takođe. Sada ćuti i pusti me da još malo sanjam.“ Ali, magija je nestala. „Teško je gledati kupače kostime kada smo tek ispratili zimu.“ „Znam.“ Pored luksuznog i klasičnog donjeg rublja, Šarlot je prodavala i druge modne predmete - u zimskom periodu džempere a u letnjem kupače kostime sa pratećim rekvizitima u odgovarajućem dezenu. „Ali, svet mode funkcioniše po svom sopstvenom nahođenju.“

Baš kao Šarlot. Hladan vazduh samo što je iščezao, ustupajući mesto blagom martovskom otopljenju, a Šarlot je u letnjem stilu obukla iznenađujuće svetle boje i lake materijale. Ono što je počelo kao pokušaj da privuče ljude u svoju radnju, uspelo je.

Sada je prepričavanje dovodilo ljude u njenu radnju i ona je počela da uživa u odeći koju je nosila.

„Mislila sam da stavimo kupače kostime u desni ugao izloga“, reče Šarlot.

„Bilo bi dobro.“

Šarlot pomeri lutku prema izlogu koji gleda na Prvu aveniju, glavnu ulicu Jorkšir Folsa. Imala je sreću što je našla ovako dobru lokaciju, nekadašnju Gajevu prodavnicu trikotaže. Šarlot nije brinula što postavlja još jednu maloprodajnu radnju u isti prostor zato što je njena roba išla u korak sa vremenom. Prvih šest meseci je plaćala iznajmljivanje po staroj ceni, a zatim je cena skočila. Međutim, to je bilo dovoljno da posao krene. Uspehom je dokazala i sebi i drugima da je na pravom putu.

„Slušaj, umirem od gladi. Idem preko puta u restoran da nešto prezalogajim. Hoćeš sa mnom?“ Bet zgrabi jaknu sa police i navuče je.

„Ne, hvala ti. Ostaću još malo da završim sređivanje izloga.“ Šarlot i Bet su danas skoro kompletno preuredile inventar. Bilo je lakše završavati stvari dok je radnja zatvorena nego tokom radnog vremena. Mušterije nisu uživale samo u kupovini već i u časkanju.

Bet uzdahnu: „Kako hoćeš. Tvoj društveni život je patetičan. Čak i ja sam ti bolje društvo od tih lutaka.“

Šarlot poče da se smeje, zatim pogleda Bet i u njenim očima ugleda nešto više od dobre šale. „Nedostaje ti, zar ne?“

Bet klimnu glavom. Njen verenik je dolazio skoro svakog vikenda, ostajao od petka do nedelje uveče, kada se vraćao u veliki grad na posao. Pošto je ovog vikenda izostao, Šarlot je zaključila da se Bet nije radovala još jednom usamljenom obroku.

Nije ni Šarlot. „Znaš šta? Idi zauzmi sto i naći ćemo se tamo u pet...“ Glas joj zamuknu kada je uhvatila pogled muškarca ispred izloga.

Crna kosa mu se presijavala na suncu a seksi naočari su savršeno stajale na njegovom licu, čineći ga nedorečenim. Iznošena džins jakna pokrivala mu je široka ramena a farmerke su se pripijale uz duge noge. Šarlot oseti u stomaku nervozu koja se širila naniže, trepereći zbog mogućeg prepoznavanja.

Treptala je, ubjeđujući sebe da je pogrešila, ali on se dovoljno udaljio da nije mogla da ga vidi. Zatresla je glavom. Nemoguće, pomislila je. Svi u gradu su znali da Roman Čendler putuje i izveštava. Šarlot je oduvek poštovala njegove ideale, nezadrživu želju da izlaže sebe neotkrivenim nepravdama, iako nije razumela razloge koji su ga držali tako daleko od kuće.

Njegove težnje su je oduvek podsećale na njenog oca, holivudskog glumca. Baš kao i njegov dobar izgled i šarm. Jedan mig, jedan osmeh i žene bi padale u nesvest. Do đavola, ona je pala i, nakon puno flertovanja i odugovlačenja, izašli su na svoj prvi sastanak. Jedna noć - noć kada se potpuno spojila sa Romanom na svim nivoima. Zaljubila se snažno i brzo, kao što to može samo devojčurak. Iste noći je saznala Romanov plan da napusti Jorkšir Fols čim mu se ukaže prva prilika.

Nekoliko godina unazad, Šarlotin otac je napustio svoju ženu i dete i otišao u Holivud. Slušajući Romanovo priznanje, odmah je prepoznala svu prazninu koju bi ostavio za sobom.

Bilo je dovoljno da sagleda usamljениčki život svoje majke i odmah pronađe snagu da postupi po sopstvenom nahođenju. Otišla je od Romana iste noći, optuživši ga da ne „čini to” zbog nje. Nije dozvolila sebi da se osvrće, bez obzira koliko je bolelo - a bolelo je.

Gledaj i ne pipaj. Mudra pravila za devojkicu koja želi da joj srce i duša ostanu netaknuti. Trenutno nije osećala potrebu za izlascima, ali, kada se pojavi onaj pravi, svakako da hoće. Do tada, igraće po svojim pravilima. Nije joj padalo na pamet da ponovi istu grešku kao njena majka, čekajući lutalicu koji je svraćao s vremena na vreme i zbog toga se nije vezala za nemirnu dušu kao što je Roman Čendler. Nije preterano brinula o takvim stvarima. Bilo je prosto nemoguće da se on vratio u grad, a čak i da jeste, držaće se podalje od nje.

Dodir Betine ruke na ramenu prenu je i ona blago poskoči.

„Hej, jesi li dobro?”

„Odlično. Samo malo rasejano.”

Bet zabaci svoju plavu kosu iza okovratnika i otvori ulazna vrata. „Okej. Zauzeću sto, vidimo se za pet minuta.” I izađe, pustivši da se vrata sama zatvore za njom. Šarlot se okrenu prema lutki, rešena da završi posao do kraja - i smiri se - pre nego što krene na večeru.

Nije moguće da se Roman vratio u grad, reče sebi. Nije moguće.

DRUGO POGLAVLJE

Sumrak se spuštao na horizont kada je Roman ušao u restoran „Normanov vrt“, nazvan delom po Normanu Hanoveru Starijem, čoveku koji ga je otvorio, a delom po vrtovima preko puta. Restoranom je sada upravljao Norman Mlađi, vlasnik i glavni kuvar. Jutro nakon bacanja novčića i svoj prvi dan nakon povratka u Jorkšir Fols Roman je prespavao, a zatim se zabavio igrajući karte sa svojom majkom, pobrinuvši se da ona ostane u krevetu. Takođe je razmatrao ponudu koju su mu danas prosljedili iz Vašington posta da preuzme posao njihovog urednika.

Svaki drugi novinar bi dao sve za takvo radno mesto, Roman je to znao. Iako je morao da prizna da bi verovatno uživao u političkim intrigama i promeni tempa, nikada nije imao u planu da se skrasi na jednom mestu. Puno je proputovao, ali još toga je moglo da se vidi, još izveštavanja i razotkrivanja - s obzirom na korupciju u Vašingtonu. Roman je pretpostavljao da bi se tamo uglavnom dosađivao.

Kada bi živeo u prestonici, verovatno se ne bi osećao ograničeno kao u svom rodnom gradu, i svakako bi ponudu shvatio mnogo ozbiljnije da nije izgubio u bacanju novčića. Sada, kada je morao da se nadmeće sa potencijalnom udavačom, koja će nesumnjivo želeti da živi sa mužem čiji dom je unutar granica Sjedinjenih Država, imao je dobar razlog da odbije ponudu. Sa ove tačke gledišta, povratak u inostranstvo još više ga je privlačio.

Predveče, njegova majka je dremala pred televizorom i Roman je napokon bio u prilici da ode iz kuće, znajući da se ona odmara.

S obzirom da je već bilo kasno, brzo je hodao kroz grad, kada su mu boje u izlogu jedne od radnji - mnoštvo živih boja - pale u oči i naterale ga da zastane i baci pogled. Iskosio se da bi ga bolje osmotrio, zaustavivši se tik ispred izloga sa ženskim donjim rubljem.

Slobodne, seksi spavačice, podvezice i sve ostalo što su žene oblačile da bi privukle muškarce - takvih krpica se itekako nagledao u svoje vreme - ukrašavalo je izlog. Predmeti su bili senzualni i dekadentni, uključujući primamljive dezene životinjskog krzna.

Očigledno je da su se neke stvari u njegovom rodnom gradiću promenile. Dok se pitao ko je odgovoran za posrtanje konzervativizma, prisetio se sinoćnjeg razgovora sa svojom braćom. Da li se Šarlot Bronson vratila u grad? upitao ih je.

Ima malu radnju u Prvoj... Idi i uveri se sam. Vidno se zabavljajući, braća su namerno odgovarala neodređeno, sada je shvatio.

Dopustio je sebi još jedan pogled na provokativne gaćice u izlogu i snažno odmahnuo glavom. Nije moguće da je Šarlot Bronson vlasnica ove radnje. Šarlot koju je pamtio bila je više povučena nego društvena i više prirodno senzualna nego naglašeno seksi. Ta kombinacija ga je oduvek intrigirala ali, uprkos svemu, njen tip ličnosti ga nije toliko pogađao kao tip žene koja bi otvorila ovako primamljivu,

erotsku prodavnicu. Ili možda bi?

Začu se automobilska sirena, vraćajući Romana u stvarnost. On se okrenu i ugleda Čejsov kamion koji se parkirao na praznom parking mestu niz ulicu. Bacio je pogled na sat. Rik je verovatno već unutra. Biće dovoljno vremena da pogleda radnju posle susreta sa svojom braćom. Ušao je u restoran i krupnim koracima se uputio ka zadnjem delu, prolazeći mimo stolova uz prozor sa prednje strane.

Roman ugleda Rika pored starog džuboksa sa koga je svirao rege-džez zvuk najnovijeg hita sa top-liste. Pogleda unaokolo, privikavajući se na poznatu atmosferu. „Osim muzike, noćni život u Jorkšir Folsu je uzbudljiviji no ikad.”

Rik sleže ramenima. „Da li si stvarno očekivao da će se stvari promeniti?”

„Verovatno ne.” Čak je i dekor bio isti, primetio je. Zahvaljujući pasiji Normana Starijeg da posmatra ptice, motivi u restoranu obuhvatali su drvene, ručno ofarbane kućice za ptice, zanimljivo raspoređene po zidovima, dok su između njih visile slike različitih divljih vrsta u prirodnoj sredini prebivališta.

Mesto je još uvek bilo dom starijim tinejdžerima u potrazi za nezavisnošću od svojih roditelja, gradskim samcima i porodicama u potrazi za zalogajem posle treninga Male lige. Večeras su među gostima bila i braća Čendler. Roman je morao da prizna da mu je prijao povratak kući, jer se nakon višenedelnog života po hotelima uželeo svog njujorškog stana i porodice.

„Reci mi da su šnicle sjajne kao pre i biću srećan čovek.”

Rik se nasmeja. „Potrebno je tako malo da budeš srećan.”

„Sta je potrebno da bi ti bio srećan čovek, Rik?” Prošle su godine od kada se Rikov brak završio neprijatnim razvodom jer ga je žena ostavila zbog drugog muškarca. Rik je odavao utisak srećnog i zadovoljnog brata, ali Roman se često pitao kakav bol je krio duboko u sebi.

Rik prekrsti ruke na grudima. „Ja sam već zadovoljan čovek.” Nakon svega kroz šta je Rik prošao, Roman se nadao da je zaista mislio to što je rekao.

„Ćao, lepotani. Kako mogu da vas uslužim?” upita piskav ženski glas.

Roman brzo ustade da zagrli Izabel, Normanovu šezdesetogodišnju ženu i omiljenu konobaricu. Mirisala je na jedinstvenu mešavinu domaće kuhinje i dobre stare masti koju je Norman koristio u kuhinji krišom od nje.

Koraknuo je unazad. „Dobro je videti te opet, Izi.”

Ona se nasmeja. „Majka ti je sigurno presrećna što si došao kući.”

Smestio se nazad u stolicu. „Da, voleo bih da su okolnosti drugačije.”

„Tvoja majka je jaka. Biće ona dobro. Norman i ja smo poslali dovoljno gotovih obroka da izdrži preko nedelje.”

„Najbolja si.”

Izi se nakezi. „Misliš da to već ne znam. Onda, šta ćete da poručite? Čizburger de-luks?”

Roman se osmehnu. „Imaš pamćenje kao slon.”

„Samo kada su u pitanju moje omiljene mušterije.” Namignu Romanu, a zatim se okrenu prema Riku. „Biftek i krompir pire, koliko znam. Kisela voda i večeras, oficiru?”

Rik klimnu. „Na dužnosti sam.”

„Uzeću isto.”

„Pa, šta planiraš dok si kod kuće?” upita Izi.

„Svaki dan po nešto. Večeras ću videti da li je Čejsu potrebna moja pomoć dok sam tu.”

Ona stavi olovku iza uвета. „Vi Čendlerovi ste vredni.”

Rik sleže ramenima. „Tako smo vaspitani, Izi.”

„Dobro ste me podsetili. Stavite jednu šniclu za Čejsa. Stiže uskoro”, reče Roman.

„Stigao sam.” Njegov najstariji brat zastade iza Izi.

„Baš na vreme. Jedan čizburger, jedna šnicla i biftek. Zauzmite mesta, doneću vamj piće.” Izabel se udalji.

„Za mene koka-kolu, Izi.” Čejš skide jaknu i okači je na naslon stolice, zatim se vrati na svoje mesto.

„Dakle, šta sam propustio?”

„Rik mi je pričao koliko je srećan u životu”, odgovori Roman sa prizvukom humora u glasu.

„Trebalo bi da jeste. Bićeš iznenađen kakve neprilike žene u ovom gradu izmišljaju samo da bi imale razlog da pozovu policajca da ih izbavi”, uzvratí Čejš. „Mogli bismo celu jednu stranu da pridodamo spisku podviga oficira Rika.”

Roman se cinično nasmeja. „Siguran sam da mu ne pada teško, a ti?”

„Ništa više od Čejsovih pokušaja da se odbrani od žena sa korpama za piknik, koje se trude da ga izmame iz kancelarije i navuku na sebe, mislim ćebe za izlet.”

Rik se osmehnu i zadovoljno zavali u tapaciranu stolicu. „Tako mnogo žena a tako malo vremena.”

Roman se nasmeja. „Izbor je veći van Jorkšir Folsa. Kako to da nikada nisi pokušao?” Uvek se pitao zašto se njegov srednji brat zadovoljavao ulogom policajca u malom mestu kada je mogao na mnogo bolji i različitiji način da iskoristi svoj talenat u velikom gradu.

Bog zna, Roman je provodio leta i leta pričajući Čejsu koliko su ga ograničavale male i često trivijalne priče koje su mu dodeljivane, dok ga je spoljni svet mamio nečim većim i boljim... čime zapravo, tada ni sam nije znao. Još uvek nije bio siguran šta ga je to vuklo, ali se pitao da li je njegov brat ikada osetio slično nezadovoljstvo ili bar želju da sve to promeni.

„Roman? Roman Čendler? Jesi li to ti?”

Očigledno je da ne bi dobio odgovore na ta pitanja, pre ili kasnije. Roman odgurnu stolicu, podiže pogled i nađe se licem u lice sa jednom od svojih školskih drugarica.

„Bet Hansen?” Ustade sa svog mesta.

Ona uzbuđeno vrisnu i obesi mu se oko vrata. „Stvarno si ti. Kako si? Kako sam uopšte propustila informaciju da si stigao kući?”

„Osim stanja moje majke, nema ničeg novog u trač rubrici.” Uzvratu joj prijateljskim zagrljajem i koraknu unazad da je bolje pogleda.

Profesionalno frizirana plava kosa padala joj je na ramena, odlično stilizovana, čineći da izgleda više šik nego obično, podsetila ga je na kalifornijski tip devojke. Da li mu se učinilo ili su joj grudi u međuvremenu neverovatno porasle?

„Čula sam za Rejnu. Kako je?” upita Bet.

On klimnu glavom. „Biće dobro ako uspori tempo i poslušaj lekare.” A biće još bolje ako se Roman oženi i njegova žena što pre zatrudni. Bilo je nemoguće da Roman na svoju misiju gleda drugačije osim iz kliničkog ugla, s obzirom da ljubav i želja sa tim nemaju nikakve veze.

Osmotrio je Bet još jedanput, ovoga puta kao potencijalnu kandidatkinju. Oduvek mu se sviđala, što bi svakako bilo od velike pomoći u postizanju njegovog cilja. Biii su dobri prijatelji, ništa više, mada bi je, da su u srednjoj školi, verovatno pitao da izađu. Izašli su nekoliko puta i vodili ljubav na zadnjem sedištu Čejsovog auta - zato što je ona lako pristajala a on je bio napaljen. Ali većim delom iz razloga što mu je očajnički trebala uteha kada ga je Šarlot Bronson odbila. Ako to nije „učinio” sa Šarlot, odlučio je da pod svaku cenu to „učinii” sa Bet.

U to vreme se sve vrtelo oko muškog ega, sada je uvideo. Ali on i Bet su ostali zajedno do mature jer je bilo zabavno i neobavezno, nakon čega je svako otišao svojim putem. Niko nije bio povređen i njihovo drugarstvo se očigledno održalo.

„Pozdravi Rejnu u moje ime, važi?” uzvratu Bet.

„Hoću.”

„Pa, koliko dugo ostaješ ovog puta?” Njene svetle oči zasijaše od radoznalosti.

Bet ga nije privlačila kao Šarlot ali je imala dobru dušu. Da li je još uvek zainteresovana, pitao se Roman. Ako jeste, da li bi pristala na drugarski brak bez puno emocija? Nagnu se bliže. „Koliko dugo bi želela da ostanem?”

Ona se zakikota i potapša ga po ramenu. „Ostao si mangup. Svi znaju da se ne zadržavaš duže nego što ti je neophodno.”

Iza njega, Čejs pročisti grlo na način koji je zvučao kao upozorenje. „Romane, čestitaj Bet. Verila se za doktora iz velikog grada. Plastičnog hirurga.”

Roman uputi bratu osmeh zahvalnosti jer ga je sprečio da napravi još veću budalu od sebe pokušavajući da se nabaci Bet.

„Verujem da zna koliko je srećan.” Roman je uhvati za ruke, primećujući po prvi put ogroman kamen na njenom prstu. „Opa! Nadam se da mu je srce veliko kao ovaj prsten. Ti to zaslužuješ.”

Ona mu uzvratil iskrenim pogledom. „To je nešto najlepše što mi je bilo ko do sada rekao.”

Ako je to bilo najlepše, onda će njen verenik morati i te kako da se potruži, pomisli Roman.

„Slušaj, moram da zauzmem mesto. Ne želim da izgubim sto.” Ona ga poljubi prijateljski u obraz. „Ne budi stranac dok si u gradu, važi?”

„Važi.”

Roman se spusti na svoje mesto u nadi da će njegova braća zaboraviti kako je vidno zavodio Bet kao moguću priliku za brak. Isprati je pogledom dok je odlazila ka svom stolu prilično daleko od njihovog pre nego što je pogledao u Rika i Čejsa.

Braća se pogledaše i tišini dok Rik ne poče prigušeno da se smeje. „Nadaš se da je njeno srce veliko kao onaj prsten?”

Roman se smrknu. „Postoji li bolje poređenje?” Bez iznošenja očiglednog, pomisli on.

„Na trenutak sam pomislio da ćeš pomenuti veličinu njenih... ma nije važno.” Rik zavрте glavom dok mu je kez i dalje titrao na licu.

„Znaš da je to ispod mog nivoa.”

„Misliš da je vredelo hiijadu dolara?” upita Čejs. „Mada ne verujem da joj je verenik uopšte naplatio.”

„Bile su... impresivne”, izusti Roman.

„Očigledno dovoljno impresivne da te nateraju na razmišljanje o gnjuranju.” Jedan kraj Čejsovih usana se iskrivi u sarkastičan osmeh.

Toliko o nadi da će ga ostaviti na miru. Oduvek su bili dobroćudne šaljičvdžije, to se nije mnogo promenilo. „Pa, na trenutak sam pomislio. Aludirao

sam na dobra stara vremena kada smo bili zajedno a ne na veličinu njenih... kapirate.”

Braća složno klimnuše glavama.

Izi priđe da im servira piće i prekide razgovor.

„Sta misliš o Alis Mekgregor?” upita Čejs čim se Izi udaljila dovoljno da ne može da ih čuje. „Svratila je u agenciju pre neki dan sa gotovim ručkom i flašom merlota u korpi za izlet. Kada je videla da nisam zainteresovan, pitala je za Rika. To je očigledan znak da je zrela za brak.”

„Sa vama dvojicom”, promrmlja Roman. Nije bilo slobodne žene u Jorkšir Folsu koja nije pokušala da namami Čejsa i Rika sa svojom robom - kuvanom ili nekom drugom. „Zar nije Alis ona sa velikom kosom?”

„To je ta”, odgovori Rik.

„Ne sećam se da ju je zanimalo nešto više od frizure i šminke”, priseti se. Čak i da joj se kosa smirila, nije mogao da se seti još nečeg što bi mogli da imaju zajedničko. „Trebalo mi neko inteligentan s kim ću moći da razgovaram”, reče Roman. „Ume li ona da drži do sebe ili je i dalje zanimaju površne stvari?”

Čejs zastanja. „Roman je u pravu. Ima razloga što je sama u ovom gradu gde je većina našla svoj par odmah posle mature.” Roman zgrabi hladnu, vlažnu čašu. „Po prvi put moram ovo da uradim kako treba.” Zabaci glavu unazad, osećajući kako mu krv pulsira u slepoočnicama, a zatim je ispravi i susrete se sa bratovim ispitivačkim pogledom. „Moram da nađem neku koja će se svideti mami. Ona želi unuča iz emotivnih razloga, ali isto tako želi ponovo da učestvuje u celoj stvari. Mislim, ljudi u ovom gradu su bili dobri prema njoj posle tatine smrti, zato mora s tim da se suoči sama. Postala je udovica sa kojom niko ne zna šta da radi.”

„Ovplotila je najveći strah svake supruge”, dodade Čejs.

„Sto se mame tiče... hoću da budem siguran da se vas dvojica pridržavate dogovora. Ako jedan od vas propeva i prijavi mami naš plan, otići ću prvim avionom odavde i ostaviću vas da se sami snalazite. Jasno?”

Rik tiho zareža. „Ti definitivno umeš da uživaš u pobedi bacanja novčića.”

Roman je i dalje ostao krajnje ozbiljan, trepereći od besa, dok Rik na kraju ne izusti priznanje. „Dobro, dobro. Čutaću kao zaliven.”

Čejs sleže ramenima. „Ja takođe, ali imaj na umu da će nabacivati žene svoj trojici dok Roman ne pronađe svoju mladu.” „To je cena koju plaćaš zato što si samac”, podseti ih Roman. „Onda će biti najbolje da se uozbiljimo pre nego što mama ustane i prošetala se gradom. Merien Dajmond?” upita Čejs. „Verena za Freda Amsa”, odgovori Rik.

„Za debeljka koga su svi zadirkivali.” Debeli Fredi, napokon se setio Roman.

„Osим tebe. Pretukao si Lutera Hamptona što mu je ukrao ručak. Bio sam previše ponosan na tebe da bi me brinulo što si suspendovan”, priseti se Čejs.

„Sta se sada događa sa Freedom?” upita Roman.

„Pa, više nije Debeli Fredi, to sigurno”, reče Čejs.

„Dobro za njega. Nije zdravo biti debeo.”

„Nastavio je očevim stopama. Ima svoju vodoinstalatersku radnju. Svi u gradu ga vole i to zahvaljujući tebi.” Rik glasno iskapi kiselu vodu do kraja.

Roman sleže ramenima. „Zar je moguće da se vas dvojica toga još uvek sećate.”

„Ima još nešto čega se sećam”, dobaci Čejs, uputivši mu pogled u kome je bilo i smeha i ozbiljne bratske zabrinutosti.

„Momci, večera.” Izi priđe stolu i servira im jela. Primamljivi mirisi Normanovih šnicli i krompirića podsetiše Romana da mu je stomak prazan. On zgrabi jedan krompirić pre nego što je stigla da spusti tanjir ispred njega i ubaci ga u usta. „Moji komplimenti kuvaru. Njegovi glavni specijaliteti su najbolji.”

„Dosta ulagivanja. Samo gledaj da pojedesh sve iz tanjira. To je za Normana najveći kompliment.” Reče još da se uskoro vraća sa novom turom pića i opet nestade.

„Gde smo ono stali?” upita Čejs.

Roman je uzeo zalogaj šnicle, ne čekajući da Čejs završi sa kečapom, zadovoljno ga sažvakao i progutao.

„Pričali smo o ženama.” Rik se obruši pravo u centar.

„Izgleda da si ovde zbog još jednog srednjoškolskog susreta”, reče Čejs pre nego što je ijedan od braće mogao da ponudi drugog kandidata.

Roman se okrete na stolici i ugleda ženu u pripijenoj narandžastoj suknji i dekolitiranoj bluzi, kako se provlači između stolova restorana, dok joj je crna kosa lepršala oko ramena. Navala emocija pogodi ga u živac u isto vreme kada se Rik nagnu prema njemu i šapnu mu na uvo.

„Šarlot Bronson.”

U trenutku kada se Roman fokusirao na njeno lice, shvatio je da je Rik potpuno bio u pravu. Toplota koja ga je ispunjavala sada je imala smisla, pomislio je posmatrajući je ispitivačkim pogledom. Više to nije bilo telo devojčice već telo žene - požudno, zrelo i... o, tako izazovno.

Njen porcelanski ten još uvek je blistao, njen osmeh bio je pun života kao što ga je pamtio, i to izmami trzaj potpunog zadovoljstva na njegovim usnama. Umela je da izazove njegov osmeh svaki put kada bi se našli u istoj prostoriji - to se nije promenilo. Ali ona jeste. Moderan izgled i čvrst korak, očigledno je postala

sigurna u sebe.

Njegova srednjoškolska ljubav postala je prelepa žena. Usta su mi bila suva a ispod stola je osetio neverovatnu erekciju, kakvu ne bi mogao da sakrije. Ova žena je oduvek fascinantno uticala na njega, pomisli Roman i srce mu zalupa strahovitim brzinom u iščekivanju da se i ona zaustavi kod njegovog stola.

Za to vreme, Rik mu je mrmljao na uvo, podsećajući ga zašto u ovom trenutku mrzi svoju stariju braću. „Pet, četiri, tri, dva...”

I upravo kada je trebalo da zastane i prepozna ga, Šarlot napravi nagli okret i uputi se ka stolu za kojim je čekala Bet.

Roman zavrta i okrenu se prema streljačkom vođu koji su sačinjavala njegova braća.

„Izgleda da ćeš oko ove morati dobro da se potrudiš, batice.”

Baš kao i uvek.

Čejs se nasmeja. „Kladim se da nisi navikao na ignorisanje. Proketo bolno za tvoj ego.”

„Umukni”, procedi Roman. Nije mogao da zaboravi tu noć u školi. Iako je oduvek smatrao da je Šarlot bila ta koja je pobegla, nikada joj to nije prigovorio. Ne samo zbog toga što se možda plašio napornog nasrtanja i još jednog odbijanja. Svidala mu se ideja da je nagovara; ali do sada nikada nije našao vremena.

Stvari su se promenile. S obzirom na njegov produženi boravak kod kuće, Romana neće zadovoljiti njeno uporno ignorisanje. Bilo je krajnje vreme da poradi na tome.

Roman se zaista vratio. Šarlot oseti nervozu u stomaku; preplaviše je šok i neverica. Njen današnji letimičan pogled kroz izlog radnje i slutnja koju je pokušavala da suzbije nisu bili dovoljni da se pripremi za ponovni susret sa njim.

Do đavola sa tim čovekom. Niko na zemaljskoj kugli nije tako kobno uticao na nju kao on. Jedan pogled i opet se osećala kao uspaljena tinejdžerka.

Protteklo vreme išlo je na ruku njegovom dobrom izgledu - na bolje. Zrelost je dominirala na neverovatan način. Lice mu je bilo mršavije, kao isklesano i, ako je uopšte moguće, oči su mu postale zagasito plave. Ona odmahnu glavom. Nalazila se predaleko da bi bila sigurna - pre svega zato što se prethodno zadesila ispred restorana, dajući mu vremena da se pozdravi sa Bet, a kasnije jer su joj se znajili dlanovi i poprilično bi se namučila da zadrži prisebnost.

Međutim, Šarlot je bila sigurna u jednu stvar koja se kod Romana nije promenila - njegov reporterski instinkt. Jednim pogledom, on nije samo video, on je secirao. A ona nikako nije želela da bude predmet njegovog seciranja.

„Drhte ti ruke”, primeti Bet.

Šarlot uze još jedan veliki gutljaj soka koji je naručila njena drugarica.

„Zbog kofeina.”

„Misliš zbog povećanog broja testosterona?”

Nekako je uspevala da se suzdrži i ne prospe koka-kolu po Betinom namrštenom licu.

„Hoćeš da kažeš zbog povećanog broja hormona?”

„Kako god. Onaj sto sa muškim mesom te uspalio i zabrinuo.” Mahnu rukom, pokazujući prema čošku u kom su sedela braća Čendler.

„Ne pokazuj!”, prekori je Šarlot.

„Zašto da ne? Ceo Normanov restoran bulji u njih.”

„Tačno”, primeti ona, i shvati kako je propustila mogućnost poricanja da ih je uopšte videla. Imala je plan da ignoriše braću Čendler. Bar dok nešto ne pojede i ojača svoj sistem odbrane protiv Romanovog uznemirujućeg uticaja.

Šarlot sklopi vlažne dlanove jedan preko drugog. „Ali ne i ja. Nezainteresovana sam.”

„Oduvek si bila. Ili si se pretvarala da jesi”, konstatova Bet s mudročću koja joj je nedostajala u mladosti. „Kao da ništa ne razumem.” Odmahnu glavom. „Nikada nisam, niti ću.”

Šarlot nikada nije rekla svojoj najboljoj drugarici pravu istinu, zbog čega je odbila Romana. U srednjoj školi imala je neverovatan štiti oko sebe i sledeće što je čula je da se Roman posle njenog odbijanja bacio u Betin zagrljaj. Uprkos bolu i ljubomori, Šarlot je ohrabrila svoju drugaricu, glumeći nezainteresovanost, kao što Bet upravo reče. Ubrzo su maturirali i Roman je otišao u nepoznatom pravcu.

Šarlot nikada nije pitala koliko je ozbiljna bila njihova veza. Često je sebi govorila da to ne bi bilo u skladu sa poštovanjem Betine privatnosti, ali istina je bila mnogo sebičnija od toga. Šarlot nije želela da zna. Za razliku od uobičajenih priča o plastičnom hirurгу, Bet je ostala diskretna po pitanju svoje veze sa Romanom.

Ali, vremena su se promenila i Bet je sada bila verena za drugog čoveka. Roman je bio deo daleke prošlosti i Šarlot je večeras imala nameru da pročačka temu.

„Još uvek je zgodan”, primeti Bet.

Šarlot brzo odustade od iskrenog razgovora. „Hej. Ako te Roman još uvek zanima, startuj ga. Naravno, ako doktor Implant nema ništa protiv, onda nemam ni ja.”

„Lažljivice.” Bet baci salvetu na sto i prekrsti ruke na grudima dok joj je osmeh krivio usne. „Videla sam kako si ga gledala pre nego što se okrenuo i primetio te. A videla sam i kako si skrenula pogled i prošetala tik uz njega, kao da ga nisi ni primetila.”

Šarlot se neprijatno promeškolji na stolici. „Da li je kasno da pitam, koga, gde i šta?”

„Kukavice.”

„Svi imamo svoje slabosti, zato prestani da me ljutiš. A sada izvini, moram u toalet.” Šarlot brzo pobeže, ni ne pogledaviši u pravcu Romana Čendlera. Čim je ušla u uski hodnik koji je vodio ka toaletima, obrisala je vlažne ruke o svoju tanku suknju.

Pet minuta kasnije stavljala je karmin i preslišavala se na temu svojih uspeha, pa ako već bude morala da vodi ljubazan razgovor sa Romanom, moći će to da izvede sasvim pribrano i opušteno.

Sa novim stavom, Šarlot odgurnu vrata i nalete direktno na Romanova široka prsa. Zapljusnu je nesvakidašnji miris mošusnog afterševja i potentne muškosti. Probudi je. Šarlot iznenađeno uze dah.

Nesigurno ustuknu korak unazad i on je zgrabi za nadlaktice obema rukama. „Polako.”

Polako? Mora da se šali. Na goljoj koži osećala je prijatnost njegovih toplih, čvrstih dlanova. Ona pogleda u njegove plave oči. „Ovo je ženski toalet”, izusti prazno i uzdahnu. Toliko o pribranoosti, mirnom razgovoru i mudrosti.

„Ne, ovo je hodnik, ženski toalet je iza tebe a muški je niz hodnik”, isceri se. „Trebalo bi da znam. Praktično sam odrastao ovde.”

„Trebalo bi da se vratim za svoj sto. Čeka me Bet:. Bet Hansen, sećaš se, zar ne?” Šarlot zakoluta očima. Postajalo je sve gore i gore.

Na njeno razočaranje, On se nasmeja. „Pa, sada bar znam da me se sećaš.”

Nije se pretvarala da ga ne razume i nije mogla da ga laže. „Kasnila sam, u žurbi, Bet me je čekala.” Podiže ruke, puštajući ih da slobodno padnu niz telo.

„Dakle, nisi htela da me ignorišeš.”

Goruće rumenilo jurnu joj u lice. „Ne. Ja... moram da krenem. Bet me čeka. Opet.”

Njegova ogrubela ruka je pomilova po obrazu i prepoznatljivi drhtaj prože joj celo telo, drhtaj koji mu nije promakao. „Pustiću te da se vratiš za sto čim mi odgovoriš na jedno pitanje. Prošlo je deset godina i privlačnost među nama i dalje je jaka. Kada ćeš da se predaš?”

Kada se zaledi pakao - proleti joj kroz glavu, ali ostade mirna kao zalivena. Prvo, zato što nije stvarno tako mislila, drugo, zato što on ne zaslužuje tako teško odbijanje.

Šarlot oliza suve usne. „Kada ćeš prestati da se trudiš?”

On se šeretski osmehnu. „Kada se zaledi pakao.”

Zar je morao je da joj pročita misli. Naslonila se na zid da bi dobila oslonac i zaštitu, ali ne zadugo, jer je on istog trenutka koraknuo napred, sateravši je u ćošak između zida i svog čvrstog, mišićavog sklopa.

Godine su iščezle kada joj je dlanovima obuhvatio lice dok su mu usne lebdele iznad njenih. Toplota njegovog daha na njenom obrazu i pritisak čvrstog tela budili su bolnu prijetnost i terali je da se zapita zašto mu je toliko dugo odoljevala. Uzbuđeno je zatvorila oči, dopuštajući sebi da uživa dok joj erotična senzacija pulsira kroz vene. Ali u trenutku se osvesti. Dosta!

Roman je bio privlačan i nedodirljiv, kao neko egzotično mesto o kom je maštala a koje nikada neće posetiti. Jer on nije bio njen otac, a njen život je ovde. Stabilnost i sigurna budućnost su je vezivale za ovaj grad, pustila je korenje. Ali Romanove usne, koje su drhtale na mekom prostoru između njene vilice i uveta, naterale je da zaboravi sigurnost i navike. Vrelina prostruja njenim venama, gaćice se ovlažiše i ona oseti želju veću nego što je ikada mogla sebi da prizna.

„Izađi sa mnom u petak na večeru.” Njegov promukli glas je pomilova po uvetu.

„Ne mogu...” Njegove usne se smestiše na njenoj usnoj školjki, zubi blago obuhvatiše pravu tačku. Vrele strelice želje pogodiše i druge, mnogo intimnije, osetljive delove i navala senzualnosti joj probudi telo. Šarlot glasno zaječa ne završivši rečenicu, gubeći svaki štit koji je toliko planirala da upotrebi.

Njegovi zubi počеше da je grickaju, naizmenično sa savršenim kružnim pokretima jezika, okrutno i u isto vreme neverovatno lako, zavodljivije od najdublje želje koju je ikada osetila iznutra. Ako je njegova namera bila da je poljulja, onda je to radio odlično. Usne mu zastadoše, tople i vlažne, neobavezne i zavodljive u isto vreme. Daleki glas u njenoj glavi se pobuni, podsećajući je da je to Roman koji će otići čim njegovoj majci bude bolje, ili čim mu dosadi ovaj mali grad. Sa njom.

Ovo mora da prekine. On počе jezikom da joj miluje usnu školjku i svojim dahom prži njenu viažnu kožu. O, pa on je izaziva, otrgnu se jecaj sa njenih blago otvorenih usana.

„Prihvatiću to kao da”, šapnu on.

Ona prisili sebe da otvori oči. Pristala je da izađe s njim? »Ne!»

„Tvoje telo kaže drugačije.”

Ostao je prikovan za nju, što njeno odbijanje učini težim od svakog prethodnog - zato što je bio u pravu. „Mom telu je potreban čuvar.”

Neodoljiv osmeh mu zatitra na usnama. „E, to je posao koji ne bih odbio.”

„Samo dok si u gradu, naravno.” Usiljeno se nasmeja.

„Naravno.” Napokon se odvojio od nje, dajući joj prostora da udahne. „Trebalo bi da znaš da sam čovek koji ceni izazov, Čarli.”

Ona se ukrti na pomen nadimka koji je koristio samo njen otac. Ime joj je dao po svom omiljenom glumcu Čarlsu Bronsonu. „Šarlot”, ispravi ona Romana.

„Ok, Šarlot, veoma me zanimaš. Oduvek jesi i, ako ja to mogu da priznam, onda bi mogla i ti.”

„Nije važno šta ću ja da prizam. U životu se ne dobija baš sve što se poželi.” Bog zna da ona retko dobija.

„Ali, ako se ponekad potrudiš, možda i dobiješ ono što ti je potrebno.” Nasloni se jednim ramenom na zid i naceri se.

„Impresionirana sam. Slušaj Roling stonse.” Poče da aplaudira radi efekta.

„Bolje. Znam kako da primenim njihove reči u životu.” Odgurnu se od zida, uspravljajući se u punoj visini. „Upamti moje reči, Šarlot. Imaćemo još jedan sastanak.” I uputi se niz hodnik a zatim se naglo okrete. „A, prema tvojoj i mojoj reakciji, verovatno ćemo imati mnogo više.” Glas mu je odjekivao sigurno i obećavajuće.

„Okej, važi, Romane. Imaćemo sastanak, u redu.”

Na njene reči, on široko otvori oči.

„Onda kada odlučiš da ostaneš u gradu.” A s obzirom da se to nikada neće desiti, pomisli Šarlot, onda neće ni njihov sastanak. On joj nije bio nikakva pretnja. Da, kako da ne.

„Sto me više izazivaš, sve sam odlučniji.” Nasmeja se, očigledno ne verujući da je stvarno mislila ono što je upravo rekla.

Teško je prihvatao činjenicu da je bila mrtva ozbiljna. Ništa više nije moglo da se dogodi između Šarlot i bezbrižnog belosvetkog putnika, osim, naravno, ako ona nije želela da završi usamljeno i napušteno, kao njena majka.

Ali, Roman joj je bacio verbalnu rukavicu u lice. Sve što bi sada trebalo da uradi je da ostane dovoljno jaka i odoli mu.

TREĆE POGLAVLJE

Kada je Roman izašao iz Normanovog restorana na sveži noćni vazduh, morao je da obavi jedan posao.

Čejšu je hitno javljeno da je njegov urednik, Taj Turner, bio sprečen da prisustvuje sastanku gradskog odbora jer morao da se pridruži svojoj trudnoj ženi na putu za bolnicu. Poslednja stvar koju je Roman želeo bila je da se prihvati tog zadatka, ali je svakako želeo da udovolji svom bratu. Dobrovoljno je pristao da popuni mesto na sastanku.

I tako, Rik pohita do telefona da proveri kako je Rejna pre nego sto ode na posao, Čejš odlučio da pre spavanja završi još neke poslove za sutrašnje izdanje Lista a Roman se uputi na večernji sastanak odbora, pripremajući se za prepirku.

Bacio je pogled na sat, shvatajući da ima nekoliko minuta viška. Dovoljno da ih potroši u razgledanju obližnje provokativne radnje i usput sazna ko je njen vlasnik. Jedan pogled na Šarlot i verovatno bi zaboravio kako se zove. Sa njom bi bilo skoro nemoguće usredsrediti se samo na ležerno ćaskanje o poslu.

Roman počeo da razgleda postavku u izlogu i razrogači oči u čudu. Jesu li ono heklane gaćice na neverovatno vernoj kopiji lutke? U konzervativnom gradu kao što je Jorkšir Fols? Bio je više nego zaprepašćen. Oseti jaku navalu uzbuđenja u trenutku kada je pomislio da crnokosa lutka emituje neobjašnjivu sličnost sa Šarlot. Najednom se osvesti, shvativši da izgleda kao matori pohotljivac koji napaljeno bulji u žensko donje rublje, pa ustuknu. Bože, nadao se da ga niko nije video jer ne bi mogao da podnese takvu neprijatnost.

Roman načini još jedan korak unazad i udari u nešto tvrdo. Okrenu se naglo i ugleda Rika sa prekrštenim rukama na grudima kako se kezi. „Našao si ono što ti se sviđa?”

„Provokatoru”, promrmlja Roman.

„Pretpostavljam da te ovo podsetilo na sopstvenu mladost.”

Roman je dobro znao na šta je Rik ciljao. Ostalo je da se srednji brat priseti Romanovih srednjoškolskih nestašluka, kada je njegova ideja zabave bio lov na ženske gaćice u prijateljskoj kući gde su devojčice pravile pidžama-parti. Ne samo što je bio idejni tvorac, nego je sa ponosom okačio osvojene gaćice na retrovizor svog automobila. Vozikao bi se tako sve dok ih njegova majka ne bi otkrila i kaznila ga nezaboravnom lekcijom punom plikova.

Rejna Čendler imala je jedinstven način na koji je lečila nepopravljive navike svojih sinova. Nakon što je celo jedno leto samo njegove gaće svaki put posle pranja vešala ispred kuće da se suše, više mu nije padalo na pamet da podnosi takva poniženja.

Srećom, ostatak grada je to odavno zaboravio. „Zar je moguće da ovakva radnja ovde može da prođe?”, zapita, menjajući temu.

„Moguće je. Mlade i stare, mršave i malo više... punačke - sve one kupuju ovde. Naročito one mlađe. Mama bukvalno vodi krstaški rat da bi dovukla čak i starije žene, ona je jedna od najvernijih mušterija.”

„Mama nosi ovakve gaćice?”

Braća odmahnuše glavama u isto vreme, ne želeći da ih mašta ponese u tom pravcu. „Kako je mama?”

„Teško je reći. Zvučala je zadihano kada sam zvao, kao da je trčala, što je nemoguće. Upravo sam krenuo tamo da je obiđem.”

Roman glasno uzdahnu. „Poneo sam mobilni. Pozovi me ako ti ustrebam.”

Rik klimnu glavom. „Hoću”, reče produživši niz ulicu pored prodavnica i na uglu skrenu desno prema stanu na spratu. Nedugo zatim opet se pojavi.

„Šta se dešava?” upita Roman, uviđajući da nešto nije u redu. Njegov brat je patrolirao ulicom i želeo je da zna zašto.

Rik mu ravnodušno odgovori: „Tokom vikenda se u Jorkšir Folsu dogodilo nekoliko provala.”

U Romanu proradi reporterski instikt. „Šta je ukradeno?”

Lice njegovog brata se razvuče u osmeh koji je Roman mogao da opiše isključivo kao šeretki. „Da nisam bio sa tobom oba puta kada su se dogodile provale, ti bi prvi bio osumnjičen. Međutim, još uvek tragam za njim.”

„Gaćice?” Roman podiže oči prema asortimanu u izlogu, zatim ponovo pogleda svog brata. „Hoćeš da kažeš kako je neki idiot provalio u kuću i ukrao ženski donji veš?”

Rik klimnu glavom. „Nameravao sam to da vam ispričam danas u restoranu, ali bila je mnogo velika gužva za takvu vrstu otvorenog razgovora. Izgleda da su dobri ljudi Jorkšir Folsa izloženi konkretnom kriminalu.” Rik ispriča Romanu detalje o osumnjičenima. Ispostavilo se da su sve ukradene gaćice bile prodavane u radnji ispred čijeg izloga su upravo stajali.

Roman još jednom baci pogled na izlog. Gaćice u njemu bile su tu da bi ih svet video. Ko je vlasnik ove radnje? Šarlot koju je poznao možda nije bila dovoljno drska da bi otvorila ovakvu radnju, ali ona koju je danas video, obučena u jarke boje, postavljajući takav izazov, bila je sasvim druga žena.

„Hoćeš li da mi kažeš ko je vlasnik ove radnje?” upita Rika.

Sjaj zatitra u očima njegovog brata i Romanovi instikti se uzburkaše, potvrđujući ono u šta je već sumnjao. Rik ne reče ništa, poprimivši poznati izraz lica i Roman učini ono što je nameravao. Koraknu unazad i pogleda na vlasničku tablu.

Crvenkasti privezak sa jarko rozim ramom i masnim kaligrafskim slovima buljio je u njega. ŠARLOTIN KUTAK - SKRIVENA BLAGA ZA TELO, SRCE I

DUŠU.

„Do đavola.” Očigledno je suviše brzo odbacio tu mogućnost. Šarlot, Romanova Šarlot je vlasnica ove senzualne, erotične radnje.

Zato što je bila senzualna, erotična žena, kao što mu je to i dokazala u hodniku Normanovog restorana. On je sebi takođe nešto priznao. Bio je čovek sa zdravim telesnim apetitima, a prošlo je poprilično dugo vremena od kada ih je zadnji put zadovoljio.

„Zar ne bi trebalo negde da kreneš?” prekide mu Rik misli.

Roman udari brata po leđima, trudeći se da ignoriše njegov smeh i zaputi se u gradsku skupštinu.

Dvadeset minuta kasnije, Romana je ubijala nesvakidašnja dosada. Stvari koje je radio za porodicu, pomisli i zevnu, iščekujući da se deo o arhitektonskom razmatranju privede kraju. Mada se s teškom mukom koncentrisao, hvatao je kratke beleške. Čekao je, olovka je lebdela nad notesom.

„Sledeće. Peticija za dozvolu da se na vratima glavnog ulaza naprave vratašca za pse, kod broja 311 u ulici Salivan, na zajedničkom posedu Salivan. Komšije se žale da će to narušiti jednolikost i lepotu poseda... ,,

„Naš jazavičar Mik ima pravo na slobodan pristup svom domu.” Džordž Karlton, inicijator peticije, ustade na kratko, ali ga njegova žena Rouz naglo povuče nazad.

„Umukni, Džordž. Još nije došao naš red da govorimo.”

„Nastavite”, naredi predsedavajući.

„Mi smo sve stariji, kao i naš Mik. Sve nam je teže da se penjemo i silazimo svaki put kada on mora da se olakša.” Ona se vrati na svoje mesto i prekrsti ruke na krilu.

Ljudi u Etiopiji gladuju, na Bliskom istoku se ubijaju, ali ovde u Jorkšir Folsu pseći problemi su najvažniji. Roman se seti da mu se želja da ode iz ovog grada rodila tokom pripravničkog staža sa Čejksom i bujala posle svakog sastanka gde su teme bile izopačene, sitničave svađe među komšijama kojima je uglavnom bilo strašno dosadno.

Tada je Romanova mašta dvostruko radila - od potrage za uzbuđenjima u stranim zemljama sa intrigantnim, fascinantnim pričama do Šarlot Bronson na koju je otkidao. Sada, kada je posetio većinu mesta iz svojih snova, usresredio se na ovo drugo. Njegove misli se vratiše na Šarlot i privlačnost za koju je dokazao da je obostrana.

Imao je nameru da je satera u ćošak i iznudi njeno priznanje da ga je večeras izbegavala i razloge što ga je šutnula u srednjoj školi. Slutio je, ali je želeo to da čuje od nje. Nije planirao da je zavodi i uzbuđuje. Ne, dok je ne pogleda u oči

i duboko u njima otkrije istu emotivnu povezanost.

Ništa se nije promenilo. Bilo joj je drago što ga vidi, bez obzira koliko se borila sa istinom. Zatim, postojao je novi sloj sjajne koralne boje na njenim punim, napućenim usnama. Nijedan čovek od krvi i mesa ne bi odoleo. Udahnua je njen miris i nosom protrljao njenu meku, mirišljavu kožu. Prišao je dovoljno blizu da je izazove ali ne i da je zadovolji.

Roman zastenja, njeno telo je vrištalo uzmi me - i on je to želeo - njen razum se bunio. A sada je znao i zašto. Napokon mu je dala razlog odbijanja koji je razumeo. Onaj na koji je sumnjao sve vreme. Imaćemo sastanak, u redu. Onda kada odlučiš da ostaneš u gradu.

Zeleta je dom u Jorkšir Folsu. Potrebna joj je stabilnost i sigurnost, da živi srećno do kraja života onako, znali su svi, kako njeni roditelji nikada nisu živeli. Bio je previše mlad, u naletu, da bi tada uvideo istinu, ali sada je razumeo. To je značilo da je ona poslednja žena kojoj bi se obratio u vezi sa svojim zadatkom. Nije smeo da je povredi, odnosno, trebalo je da nauči lekciju od Šarlot i izbegava je.

„Sledeće.” Predsedavajući udari čekićem o drveno postolje ispred sebe.

Roman poskoči na svom mestu. „Do đavola, propustio sam kraj”, promrmlja. Zato što je bio preokupiran njome. Ovog puta mu je promakla samo pseća dilema, ali sledeći put bi mogao da propusti mnogo više, a to je nešto što sebi nije smeo da dozvoli.

„Jesi li to ti, Čendleru?”

Roman se okrenu na pomen svog imena i ugleda poznatog momka kako se smešta u sedište iza njega.

„Fred Ams, sećaš me se?” upita pružajući ruku.

Čejs i Rik se nisu šalili. Fred više nije bio debeli klinac koga su svi zlostavljali. „Hej, Fred, kako si?” Roman mu stegnu ruku.

„Ne može bolje. A ti? Šta radiš ovde?”

„U gradu sam zbog mame; ovde sam u ime lokalnog Službenog lista.” Roman pogleda napred. Niko još nije izneo novi predmet za raspravu.

„Čuo sam da je Rejna bila u bolnici.” Fred provuče ruku kroz svoju tamnu kosu. „Čoveče, žao mi je.”

„I meni.”

„Pokrišaš Taja?” Nagnu se napred i postavi ruku na Romanovu stolicu, umalo ga odgurnuvši napred. Fred je izgubio na težini ali ne i na masi. Još uvek je važio za pozamašnog momka.

Roman uguši smeh i klimnu glavom. „Žena mu se porađa i nije mogao da bude na dva mesta u isto vreme.”

„Lepo od tebe. Uostalom, ovakvi sastanci su dobro mesto za svakog ko želi da se uključi u ovdašnja dešavanja.”

„Baš tako.” Ako si skoncentrisan, pomisli Roman. Međutim i dalje mu nije bilo jasno da li je jazavičar Mik dobio svoju slobodu kretanja ili je ostao zatočen iza zatvorenih vrata do kraja svog psećeg života.

Udarac čekića o sto obavestio je prisutne da se sastanak prekida zbog kraće pauze. Roman ustade i protegnu se u nameri da se razbudi.

Fred stade do njega. „Hej, jesi li trenutno u vezi sa nekom?”

Ne još. Roman odmahnu glavom, odbijajući da se upušta u tu temu sa bilo kim drugim osim sa svojom braćom. „Trenutno ne, zašto?”

Fred pride bliže. „Sali te posmatra. Mislio sam da se loži na Čejsa, ali sada se ustremila na tebe.”

Velikodušnim pokretom ruke koji je naglašavao parodiju njegovog šapata, Fred mahnu rukom u pravcu gde je sedela Sali Voker i vodila zapisnik.

Sali nesigurno podignu ruku u znak pozdrava i obrazi joj poprimiše crvene pečate.

Roman uzvratih mahanjem i odmah skrenu pogled, ne želeći da ohrabri njeno očigledno interesovanje. „Nije moj tip.” Zato što se ne zove Šarlot. Misao ga pogodi nekontrolisano. „Zašto ti ne pokušaš?” upita.

„Pretpostavljam da nisi čuo da sam se verio”, ponosno reče Fred. „Moja buduća žena biće Merien Dajmond.”

Jedan od braće pomenuo je to ranije, priseti se Roman. On se osmehnu i podiže ruku u nameri da potapše Freda po leđima, ali zastade. Nije želeo da mu ovaj krupni momak uzvratih gest. „Pa, to je odlično. Čestitam.”

„Hvala. Slušaj, moram da razgovaram sa jednim od odbornika pre nego što se situacija ponovo zakuva. Nekoliko poslova mi stoji jer čekam dozvolu za rad... ma, bolje da ne znaš detalje. Vidimo se.”

„Svakako.” Roman posegnu rukom ka zadnjem delu vrata i stegnu ga. Iscrpljenost je pretih da ga dokusuri.

„Kako si izdržao prvi dan u rofovima?”

Okrenu se i ugleda Čejsa iza sebe. „Šta se desilo? Je li nešto u vezi sa mamom?” Nije očekivao da ponovo vidi Čejsa večeras.

„Ne.” Čejs utešno potapša Romana po ramenu i spusti ruku.

„Onda šta? Ne veruješ mi u vezi sa ovim poslom?” Što ne bi bilo fer, pomisli Roman. Još uvek nije saznao rešenje problema Karltonovog jazavičara.

Čejs odmahnu glavom. „Računao sam da će ti dosaditi da sediš na ovakvim stolicama pa sam mislio da ti olakšam ako se sastanak oduži.” I uštinu ga za nos.

„Čuo sam tvoj razgovor sa Fredom. Izgleda da si našao još jednu kandidatkinju.”

„Po Fredovoj priči, Sali se prvo palila na tebe.”

„Veruj mi, opcija je otvorena. Ne bih ti zamerio ako mi je preotmeš,, reče Čejš sa podsmehom. „Sali je previše ozbiljna za mene da bih je uopšte uzeo u razmatranje. Ona je tip koji mašta o kući i deci već posle prvog sastanka.” Najezī se.

„Ako joj se dopadaju samotnjaci kao što si ti, onda je neće zanimati neko ko voli izlaske, kao ja”, nasmeja se Roman, srećan što mu se ukazala prilika da svom bratu natrlja na nos život vuka samotnjaka. Rik je bio u pravu kada je rekao da je žene najviše privlačila čutljiva priroda njihovog najstarijeg brata.

Ali Čejš nastavi da ga obrađuje, očigledno ne želeći da poklekne pred Romanovim vrdanjem. „Sali je zrela za brak. Sve što ona sada želi čini je savršenom prilikom za tebe. Zašto si onda rekao Fredu da nije tvoj tip?”

„Zato što nije.”

„Izvini što naglašavam očigledno, ali zar to nije ono što želiš? Sali je zainteresovana za tebe a ti ne uzvraćaš osećanja. Vidi da li bi pristala na tvoj predlog.”

Roman baci pogled preko njegovog ramena i osmotri Sali Voker, taj nevini i stidljivi tip žene. „Ne mogu.” Nije mogao da se oženi sa Sali. Da spava sa Sali.

„Predlažem ti da pripaziš, bratac. Ako se odlučiš za ženu koja je stvarno tvoj tip, možda nećeš stići da pobegneš na vreme.” Čejš sleže ramenima. „Razmisli o tome.”

Prepuštio je Čejšu, svojoj figuri oca, da mu ukaže na jasno stanje stvari. Takođe mu je prepustio da ga podseti na prioritet - lov na ženu. Njegov brat je bio u pravu. Romanu je trebala žena koju je mogao da ostavi a ne neka koja bi ga vukla da joj se stalno vraća. Još jedan od razloga zašto bi Šarlot bila pogrešan izbor. Želeo je svim silama da je izbacī iz glave, jednom za svagda. Jednostavno nije znao kako. Sada kada ju je dodirnuo, osetio i omirisao, želeo ju je za sebe još više, nikako manje.

Sat vremena kasnije, Roman se uputi kući. Čejsove reči su mu odzvanjale u glavi, ali Šarlot mu je bila u podsvesti. Kasnije te noći, budio se u krevetu usled košmara čiji uzrok je bila Šarlot Bronson.

Deset godina i plamen je goreo jače nego ikad. To je dokazivalo samo jednu stvar: izazov ili ne, Roman nije smeo da se upusti u vezu sa Šarlot. Ne sada. Ne nikada.

Sledećeg jutra Romana probudi sunce. Uprkos jakoj glavobolji, protegnu se i ustade iz kreveta sa obnovljenim osećanjem odlučnosti i smisla. Nakon kratkog tuširanja, uputi se u kuhinju. Hrana nije mogla da ublaži bol ali je svakako mogla da napuni njegov prazni stomak. On otvori plakar svoje majke i izvuče kutiju

pahuljica od čokolade, napuni činiju cerealijama i mini- čokoladicama i sve to preli mlekom.

Stomak mu zakrča u trenutku dok se smeštao u stolicu koju je najviše voleo kao dete. Izvuče poslednji broj Lista, prelistavajući novo, poboljšano izdanje, i ispuni ga osećanje ponosa.

Čejs je uspevao da ga usavrši u skladu sa rastom stanovnika u gradu.

Roman poskoči na zvuk trčanja niz stepenice i okrenuvši se ugleda svoju majku kako se brzo zaustavlja na vratima kuhinje. „Romane!”

„Očekivala si nekog drugog?”

Ona odmahnu glavom. „Ne, samo... mislila sam da si već otišao.”

„Pa si odlučila da trčiš maraton dok sam odsutan?”

„Zar nije trebalo da doručuješ sa svojom braćom?”

On suzi pogled. „Jutros nisam mogao da ustanem iz kreveta, ne skreći temu. Jesi li to ti trčala niz stepenice? Zato što bi trebalo da se odmaraš, sećaš se?” Zar mu Rik nije rekao da je sinoć zvučala zadihano?

„Kako da zaboravim nešto tako važno?” Ona spusti drhtavu ruku na svoje grudi, zatim uđe polako u sobu i stade pored njega. „Šta je s tobom? Jesi li dobro?”

Izuzev što je bio izbombardovan tolikim pitanjima, osećao se solidno. „Što ne bih bio dobro?”

„Izgleda da su ti uši još uvek začepljene od vožnje avionom ako misliš da si čuo nešto tako smešno kao što je trčanje, između ostalog. Hoćeš da ti zakažem pregled kod dr Falona?” upita ona.

Roman odmahnu glavom dovoljno jako da proveri da li su mu uši stvarno začepljene i uhvati majčin pogled. „Dobro sam. Brinem zbog tebe.”

„Nema potrebe.” Ona se polako spusti u stolicu pored njega, zatim se zagleda u činiju sa pahuljicama i lice joj se namršti. „Pa, vidim da se neke stvari nisu promenile. Ne mogu da verujem da i dalje čuvam to đubre za tebe. Od njega će ti se...”

„Pokvariti zubi, znam.” Dovoljno često mu je to govorila kada je bio dete. No, dovoljno ga je volela da mu je uvek popuštala. „Shvataš li da još ni jedan nisam izgubio?”

„Još! To je najvažnije. Neoženjenom muškarcu su potrebni svi zubi, Romane. Nijednoj ženi ne bi bilo prijatno da se probudi usred noći i pronade tvoju protezu u čaši pored kreveta.”

On zakoluta očima. „Dobro je što sam pošten čovek koji ne dozvoljava ženama da kod njega provedu noć.” Pustiću da ovo proguta, podrugljivo pomisli Roman.

„Poštenje nema nikakve veze s tim”, procedi ona.

Kao i obično, njegova majka je ciljala na nešto drugo. Zene nisu ostajale preko noći zato što trenutno nije bio u vezi, odnosno već duže vreme, i zato što su žene posle jedne noći procenjivale da bi mogle da ostanu i još jednu noć. I još jednu. Sledeće što čovek otkrije jeste da je u vezi što, pretpostavlja Roman, i ne bi bilo tako loše. Kada bi našao ženu koja je zainteresovana za njega na više od dve sedmice. Čejs i Rik su isto tako razmišljali. Sa ove tačke gledišta, Romanu se činilo da je na srcima braće Čendler pisalo ZABRANJEN PROLAZ. Svaka inteligentna žena čita natpis pre bilo kakve vrste vezivanja.

„Suviše si mudra za svoje godine, mama.” Tek kada je ustala sa svog mesta, shvatio je da je potpuno spremna za izlazak. Na sebi je imala mornarskoplave pantalone, belu bluzu sa mašnom i brošem u obliku tri bejzbol palice sa dijamantom u svakoj od njih, zakačenim u sam centar - poklon koji je dobila od njihovog oca kada se rodio Čejs i dodacima za svakog sledećeg sina. Osim što je bila malo bleđa, izgledala je sjajno. Kao što je uvek izgledala, pomisli ponosno. „Ideš negde?” upita je.

Ona klimnu glavom. „U bolnicu da čitam deci.”

On otvori usta u nameri da nešto kaže, ali ga ona saseče.

„Pre nego što počneš da me grdiš, kao što su pokušali Čejs i Rik, dozvoli da ti nešto kažem. Ležala sam u krevetu od petka kada su me tvoja braća dovela kući. Jutro je predivno. Čak i doktor je rekao da će mi svež vazduh prijati dok god se ne budem naprezala.”

„Mama...”

„Još nisam završila.”

Ona mu odmahnu rukom ispred lica i on se zavalio nazad u stolicu, znajući da je tako bolje jer od nje nije mogao da dođe do reči.

„Uvek sam čitala deci ponedeljkom i petkom. Džin Parker je tih dana bila na hemoterapiji i raduje se da čuje nastavak priče *Radoznali Džordž ide u bolnicu.*”

Zato neka Bog sačuva njegovu majku, pomisli on. Iako je bolesna, druge stavlja na prvo mesto. Oduvek je imala više nego dovoljno mesta u svom srcu za svako dete koje bi joj ušlo u kuću.

Kao da mu čita misli, stavi ruku na srce i blago potapša. „Uostalom, ništa ne može da podmladi srce kao deca.”

On prevrnu očima. „Više odmora bi imalo isti efekat, zato, posle čitanja očekujem da si kod kuće u krevetu.” Nije bilo šanse da ga dotakne primedba vezana za decu. Ne kada je planirao da se baci u potragu za majkom sopstvenog. „Jesi li završila monolog?” ljubazno je upita.

Ona klimnu glavom.

„Nisam imao nameru da se svađam. Samo sam hteo da znam da li bih mogao da ti spremim doručak. Ne bih želeo da se iscrpiš pre nego što počneš sa svojim dobrotvornim radom.”

Osmeš joj ozari lice. Iako je imala preko šezdeset, njena koža je zadržala sjaj na kome su joj zavidele mnoge žene, čak ni bore nisu bile duboke kao kod ostalih žena njenih godina. Preplavi ga strah da je iznenada ne izgubi. On ustade i ispruži ruke. „Volim te, mama. I da me više nikada nisi onako uplašila.”

Ona ustade i snažno ga zagrlila. Ovo je bila njegova majka, žena koja ga je odgojila i, mada su se retko viđali zbog njegove preuzetosti, on ju je obožavao. Nije mogao da zamisli život bez nje. „Zelim da još dugo budeš tu.”

Ona šmrču. „I ja.”

„Nemoj da brišeš nos o moju košulju.” Zbog ženskih suza mu je bilo neprijatno i želeo je da ponovo bude vesela i jaka. „Doktor je rekao da ćeš biti dobro sve dok budeš vodila računa o sebi, zar ne? Bez stresa i preteranog umaranja?”

Ona klimnu glavom.

„Pretpostavljam da ti čitanje neće škoditi. Hoćeš li da te odvezem u grad?”

„Čejs me vozi. Erik me vraća posle ručka.”

„Kako je dr Falon?” zapita Roman.

„Dobro je. Pazi na mene kao vi, deco.” Ona koraknu unazad, obrisa oči maramicom sa stola i pribra se, ne pogledavši ga u oči. „Šta kažeš za kiflu i šolju kafe bez kofeina?” ponudi Roman. „Razmazićeš me. Biću izgubljena kada odete.”

On se nasmeja. „Nekako sumnjam u to. Ti si najjača žena koju znam.”

Rejna se zakikota. „Nemoj to nikada da zaboraviš.”

Sat kasnije, Roman izađe iz kuće i krenu u šetnju po gradu, zadovoljan što je jutrošnji razgovor sa majkom obuhvatio samo provincijsko ogovaranje ali ne i pridike. Znao je šta mora da učini i nikako nije želeo da ga neko na to podseća.

Zadatak pred njim nije bio jednostavan, žene ovog grada su vaspitane da budu supruge i majke - bilo da su zaposlene ili domaćice. Tema supružništva je naročito nervirala Romana, bacala ga u dilemu kako da pronađe neku koja bi bila voljna da prihvati njegove netradicionalne potrebe. Trebala mu je netradicionalna žena, koja bi pristala na njegova odsustva, i pitao se da li je moguće pronaći takvu osobu u Jorkšir Folsu.

Uvek je postojala mogućnost da izabere savremeniju ženu, koja bi mnogo bolje razumela njegove potrebe. Trebalo je da prelista svoj džepni adresar kada je došao kući, ali mu je mali broj žena koje je sreo na svojim putovanjima, ili koje je intimnije poznao, padao na pamet. Tu je bila Sintija Hardvik, engleska naslednica, ali Roman momentano odmahnu glavom. Ona bi unajmila dadilje da se

brinu o deci, a Roman je hteo da svako njegovo dete oseti ljubav majčinskog vaspitanja.

Oduvek mu se sviđala Iveta Gotje, lepa, riđokosa, divlje naravi, sa talentom da se svaki muškarac sa njom oseća kao bog. Zatim se setio kako ga je ta ista divlja priroda gušila, takođe se setio da je postala stjuardesa, što je značilo da ne bi bila tu kada bi njegovo dete palo i povredilo se ili kada bi mu trebala pomoć kod domaćih zadataka. Rejna je uvek bila kod kuće za svoje dečake. Iako Romanu nije bilo važno da li će njegova žena biti zaposlena, posao na daljinu kod oba roditelja nije dolazio u ozbir.

Njegova majka ne bi odobrila nijednu od ovih žena. Zasmejala ga je pomisao kako bi Rejna reagovala na hladnu Engleskinju ili vrelu francusku tigricu. Njegova majka je bila suština problema u ovoj situaciji - ona je želela unučad, tako da bi njegova supruga morala da živi u Jorkšir Folsu.

Toliko o ženama koje je usput sreo, sarkastično pomisli Roman. Osećao je neku vrstu olakšanja. Nije mogao da zamisli neku od njih kao svoju ženu.

Blesak sunca pade na njegovu bolnu glavu. Definitivno nije bio raspoložen za ljude. Bar ne dok ne unese u sebe malo kofeina, međutim, dok se približavao gradu, njegova usamljenost bivala je netaknuta. Piskav glas ga pozva po imenu i okrete se ugledavši Perl Robinson, stariju ženu koju je od vankada poznavao, kako mu se žurno približava, obučena u kućnu haljinu, sa kosom smotanom u istu sivu punđu kakvu je oduvek volela.

„Romane Čendler! Ljuta sam na tvoju majku što mi nije javila da si u gradu. Mada, opet, ima ona druge stvari na pameti od ogovaranja. Kako si? Ispekla sam kolače da joj popodne odnesem. Da li je raspoložena za društvo?”

Roman se nasmeja Perlinoj rasejanosti. Bila je tako slatka ženica, bezopasna ako se izuzmu brbljanje i zabadanje nosa u sve, čak i posle toliko godina. Roman se začudi otkrivši da mu to nimalo ne smeta.

„Mama je dobro Perl, hvala na pitanju. I siguran sam da bi joj prijalo društvo.” Na kratko zagrlj stariju ženu. „Kako ste vi i kako je Eldin? Da li još uvek slika?”

Za stariji par, Perl Robinson i Eldin Vingejt su godinama imali nekonvencionalno uređen život. Nevenčani, delili su staru kuću čiji vlasnik je bila Kristal Saton, još jedna Rejnina prijateljica, koja je godinu dana ranije morala da se preseli u dom za stare.

„Eldin još uvek slika, mada nije Pikaso. Ali, dobro je, hvala na pitanju, i zdrav je, da kucnem u drvo.” Ona kucnu šakom po svojoj glavi. „Iako ga leđa povremeno bole, još uvek ne može da me prenese preko praga. Zato i dalje živimo u grehu”, odgovori, navodeći savršen opis njihove veze.

Perl je volela da priča o njihovom odnosu svakom ko je bio voljan da je sluša, onoliko puta koliko bi to dozvoljavao smer konverzacije. Očigledno je njen

temperament ostao nepromenjen. Ali Romanova reakcija jeste. Umesto da ga njeno jednosmerno, samoživno razmišljanje iznervira, shvatio je da mu je nedostajao ovaj mali gradić i svi različiti ljudi u njemu.

Čak je i mirna, tiha jutarnja šetnja bila osvežavajuće drugačija od njegove histerične svakodnevice. Koliko još vremena će da prođe pre nego što ga obuzme dosada i ograničenost koju je osećao u mladosti? Koliko će trajati njegovo uživanje pre nego što se veže? Naježi se pri samoj pomisli na svojju blisku sudbinu.

„Da nisi bolestan?” Perl mu stavi ruku na čelo. „Nemoguće da ti je hladno po ovako lepom vremenu. Možda bi trebalo da se tvoja majka brine o tebi umesto obrnuto?”

On trepnu, shvativši da se izgubio u mislima. „Dobro sam, stvarno.”

„Onda ću da te pustim. Idem samo do banke a zatim kući. Svratiću kasnije da ti vidim majku.”

„Pozdravi Eldina u moje ime.”

Perl se uputi ka banci u Prvoj i Roman krenu svojim putem. Toliko toga je u gradu ostalo isto, ali njega su zanimala nove i različite stvari i odmah se zaputi ka Šarlotinoj radnji. Sada, ona je bila žena koja ga je uvek zavljučila, bez obzira koliko puta se borio sa tom idejom.

Iako su bili sušta suprotnost, izazivala ga je. Nažalost, nije ispunjavala nijedan njegov kriterijum koji se ticao onog najvažnijeg, pristanka na njegova putovanja. Njegova želja da uleti u radnju i obruši se na njenu odbranu bila je jaka, ali realnost je bila jača. Svaki kontakt između njih može da donese samo bol.

Reznigniran, okrete se i ugleda Rika kako stoji na istom mestu kao sinoć, sa špekulantskim sjajem u očima. „Opet patroliraš?” upita Roman.

„Samo tražim sumnjive tipove kao što si ti.” Rik se iskezi.

Roman ispusti jauk i protrlja oko. „Ne počini.”

Rik ga pažljivo odmeri. „Neko je jutros mrzovoljan.”

Nije bio mrzovoljan dok Rik nije počeo da ga začkava. „Kasnije, brate, treba mi kafa.”

„Ah, da. Da ti pomogne da se probudiš, a onda lov na ženu može da počne.”

Na Rikove reči, Romanova glava poče da pulsira još jače.

„Srećno.” Rik prođe pored njega i zastade ispred prodavnice sa gaćicama.

„U čemu?”

Rik se okrenu, bez trunke zabavljenosti u očima. „U poslu.”

„Kradljivac gaćica?”

Klimnu glavom, ali ne reče ništa više. Nije ni morao. Već je dao Romanu

više informacija nego što je smeo, strogo poverljivo. Neko je provaljivao u domove mušterija ove radnje i krao određenu vrstu gaćica. Rik je računao da bi Šarlot mogla da pruži značajne podatke koji su bili potrebni policiji radi dalje istrage.

„Hoćeš da mi se pridružiš?” zapita Rik.

Roman potraži znake da se Rik zabavlja na njegov račun. Uostalom, ovo je brat koji se kao tinejdžer javljao na telefon i pristajao na sastanke na slepo umesto Romana. Ali Rik je idalje stajao u iščekivanju, bez trunke osmeha.

Roman proceni svoje mogućnosti. Nije imao nijednu. Žena njegovih snova bila je unutra. Roman uputi svom srednjem bratu pogled zahvalnosti. Odlučan instinkt i samoodržanje rekoše Romanu da se povuče, radoznalost ga je gurala da ide.

Dakle, priznao je sebi, ispunio je sebi želju da još jednom vidi Šarlot.

* * *

Na zvuk zvončića na ulaznim vratima, Šarlot zastade usred slaganja donjeg rublja boje lavande. Ona podiže pogled i ugleda kako oficir Rik Čendler ulazi u radnju.

Prijateljski mu mahnu, ali u momentu ostade sleđena ugledavši iza njega Romana. Ona oliza svoje suve usne i nastavi da ih posmatra kako prolaze kroz ženstveni ambijent njene radnje.

Sada kad su stajali jedan pored drugog, kontrast između braće bio je više nego očigledan. Pojava svakog od trojice braće Čendler oduzimala je dah. No, bez obzira koliko je bio zgodan, Rik nije imao isti poražavajući efekat na Šarlot kao što je to imao Roman. Od kada se vratila u grad, postali su dobri prijatelji, ništa više. Čak i Čejs, koji je veoma ličio na Romana, ni blizu nije uspevao da se popne na Šarlotinoj Rihterovoj skali kao što je to činio Roman.

Nešto u vezi sa najmlađim bratom Čendler, njegova zagasito crna kosa, samouvereni hod i prodorne plave oči, prosto je očaravalo. Teralo ju je da čezne za stvarima van sopstvene kontrole i poimanja. Šarlot zadrhta, a zatim se vrati u stvarnost. Bez izbora koliko su dobro izgledali muškarci iz porodice Čendler, nijednog od braće nije interesovao brak. U gradu je to bilo opšte poznato. Šarlot nije smela da dozvoli da je tako nešto slomi.

Ona zavrte glavom, zatim razmrda ruke i prste na rukama i nogama. „Opusti se”, promrmlja sebi u bradu. Roman je oduvek imao odličnu moć zapažanja i nije želela da pomisli kako njena nervoza ima neke veze sa njim. Prošla noć mu je bila dokaz koliko je samouveren i dodatno filovanje ega nije bilo potrebno.

„Čao, Šarlot”, pristupi joj Rik, ignorišući rasute gaćice, naslonivši se laktom na pult, nonšalantno kao da je okružen sportskim rekvizitima i bezazlenom opremom.

Roman stade pored njega, proždirući je pogledom.

„Ćao, oficiru”, uzvratila ona, uspevalući jednim prijateljskim namigivanjem da obuhvati obojicu. „Šta mogu ovog jutra da učinim za vas? Jeste li došli da pogledate novu kolekciju donjeg rublja?” Šarlot uputi šalu Riku, pokušavajući da ostane smirena i sabrana.

Rik se osmehnu. „Ne, osim ako ne planiraš da je lično demonstriraš.”

Ona se nasmeja. „Sanjaj o tome.”

Roman pročisti grlo u želji da ih podseti na svoje prisustvo u prostoriji. Kao da je mogla to da zaboravi. „Daj, Romane, kao da ne znaš koliko tvoj brat voli žene. Kad bi samo mogao, imao bi sopstveni harem, je li tako, Rik?”

Rik se prigušeno nasmeja.

„Hoćemo li da pređemo na posao?” upita Roman.

„Polijski posao, nažalost.” Rikovo raspoloženje naglo splasnu.

Šarlot se nije svideo ton njegovog glasa. „Zašto ne bismo svi seli?” Povede ih do široke plišane garniture u stilu kraljice Ane, tik uz kabinu za presvlačenje.

Dva muškarca ispuniše nakićeni, ženstveni dekor. Ona spusti pogled na Romana. Sažimao je sav magnetski naboj braće Čendler, pomisli. Svaka ženska osoba bi osetila njegovo prisustvo kada bi joj se našao u blizini.

Iako je Roman nastavio da stoji, Rik je seo, rukama obgrlivši noge, odajući utisak čoveka sa tajnom.

„O čemu se radi?” upitala ona.

Braća razmeniše poglede bez reči. Rezak zvuk Rikove motorole, koja je pozivala na pažnju, razbi tišinu. On uputi Šarlot pogled pun žaljenja. „Izvinite.” Dok je skidao aparat sa pojasa i obavljao poslovni razgovor, Romanov prodorni pogled nije se spuštao sa njenog lica.

Rik podiže pogled. „Žao mi je. Remećenje javnog reda u supermarketu, potrebno im je pojačanje.”

Šarlot odmahnu rukom. „Idi ti.” I povedi brata sa sobom, zavapi u sebi.

„Romane, molim te, sve joj objasni. Mora da sazna šta se događa” - Rik razbi sva njena nadanja.

Roman klimnu glavom. „Biće mi zadovoljstvo”, reče zavodničkim glasom.

Shvativši šta se događa, ona zadrhta. Proklet da je čovek koji ovako utiče na nju, pomisli. Međutim, kada je Rik izašao, ostavljajući Romana i Šarlot same u zadnjem delu njene radnje, ponadala se da će na svom licu isklesati ljubaznu prijateljsku masku. Bet je imala slobodan dan, a jutro je bilo tiho, skoro bez mušterija. U takvim uslovima niko nije mogao da ih prekine, tako da će joj biti mnogo sigurnije ako privlačnost maksimalno potisne. „Ako je to uopšte moguće”,

promrmlja.

„Ako je šta moguće?” upita Roman.

Ona odmahnu glavom i s teškom mukom proguta. „Ništa. Da li se radi o kradljivcu gaćica?”

Roman kiimnu. „U vezi sa tvojom robom.” Nasloni se na zid pored nje.

„Kojom robom?” Rik joj nije rekao ništa konkretno kada ju je poslednji put posetio.

Roman se nakašlja i porumene pre nego što izusti. „Ženskim gaćicama.”

Šarlot se osmehnu. „Pa, nek' sam prokleta, ali očigledno postoji tema koja može da natera Čendlera da porumeni.” Neprijatnost koja ga je obuzela dozvoljavala joj je da sagleda slabiju Romanovu stranu, potpuno suprotnu njegovom normalnom, samouverenom ponašanju. Bila mu je zahvalna na poverenju i izdajnički, delićem srca mu se otvori.

„Ozbiljan sam”, reče on, ne sluteći kakav efekat njegova nelagodnost ostavlja na nju.

Morala je da nastavi u istom tempu.

„Taj tip očigledno ima neku vrstu fetiša.”

Fetiš za gaćicama. Ona zavrte glavom u neverici, kada joj se urezaše Romanove reči. „Rekla si da taj tip ima neku vrstu fetiša. Zašto misliš da je muškarac? Da li policija isto tako misli?”

„O tome ćeš morati da razgovaraš sa Rikom.”

Ona klimnu glavom, na trenutak razmišljajući o tome. „Shvataš li da samo žena može da nosi ukradene stvari - a da to niko ne primeti. Osim, naravno, ako nije u pitanju pogrešno obdaren muškarac.” Ona uhvati njegov začuđeni pogled, primećujući da se smeje.

„Upristoji se, Šarlot.”

Njegov osmeh je ispuni toplotom i jezom. Reči zazvučaše kao kliše, ali veoma realno. „Dakle, koja vrsta gaćica? Prodajem na desetine različitih.”

„Opet. Rik zna detalje, ali jednom je spomenuo heklane iz izloga. Rekao je da je to ručni rad?”

Njen. Njeni odevni predmeti bili su ekskluzivni, moderni i lični, stoga nisu bili namenjeni da postanu objekat obožavanja ili podsmeha nekog perverznojaka. Imala je svoje razloge što je bezazleni hobi istrajno pretvorila u unosan posao. Međutim, Šarlot je bilo nezamislivo da otkriva Romanu svoje lične tajne kada je distanca izgledala kao najbezbednija varijanta. Naročito ne kada su detalji povezani sa intimnim delovima odeće, što bi lako moglo da izazove emotivno minsko polje.

Heklanje je bilo prozor u njenu dušu i svaki dalji razgovor bi otkrio njenu najdublju patnju i razočaranje. Upravo zato što je zajedno sa štrikanjem od svoje majke naučila i veštinu heklanja. Bile su to veštine koje je Eni razvila kao sredstvo bežanja od stvarnosti, kada ju je napustio Šarlotin otac u potrazi za slavom. Imala je devet godina. Holivud je čekao, jednog jutra im je to saopštio i otišao, vraćajući se u retkim trenucima očajja i izgubljenosti. Njegova nepopravljiva navika „idi mi - dođi mi” postala je trauma Šarlotinog detinjstva. Bila je to trauma koja bi mogla da se ponovi i sa Romanom s obzirom na njegovu snažnu magnetsku privlačnost.

On pročisti grlo i Šarlot trepnu. „Znam koji je to model”, reče na kraju. „Kako ja mogu da pomognem policiji?”

„Rik za sada želi da budeš informisana. Siguran sam da će te kontaktirati ako mu ustrebaš.”

Ona klimnu glavom. Zavlada tišina i ona potraži neutralnu temu. „Kako ti je majka?”

Crte lica mu se smekšашe. „Drži se. Dozvoljena joj je jedna dnevna aktivnost van kuće, posle se odmara i leškari. Bolje se osećam kada se lično uverim u to. Čejsovi telefonski pozivi me na smrt plaše.”

Srce joj je zavrištalo, želja da mu olakša da prebrodi strah i bol postala je neizdrživo jaka. Ali, nije smela da se upusti u bliskost sa njim, ne dublje od dozvoljenog. „Kada si stigao u grad?” upita ga.

„U subotu rano ujutro.”

Rejnu su hitno odvezli na urgentni centar u petak uveče. Šarlot se divila Romanovoj jakoj zaštitničkoj crti, istoj onoj koju su delila sva braća kada je u pitanju njihova majka. Iako je deo nje žudeo da delić te brige usmeri ka njoj, znala je, i kada bi se to dogodilo, ne bi trajalo.

On uzdahnu i koraknu prema njoj. Moćan i siguran, stade pored nje. Srce poče da joj lupa sve brže i jače. Okruži je toplota njegovog tela, zajedno sa navalom vreline i emocija, podržavajući čistu želju. Ovaj čovek je krio dubinu i urođenu dobrotu koja se nosi porodici. Mogao je da joj pruži sve što je želela osim zauvek, pomisli Šarlot tužno.

Roman ispruži ruku i dodirnu joj bradu, prisilivši je da ga pogleda u oči. „Čuvaj se. Budimo realni, Rik ne može sa sigurnošću da tvrdi da li je ovo slučaj nekog bolesnika ili obično zezanje.”

Šarlot prođe jeza. „Biću dobro.”

„Pobrinuću se da bude tako.” Njegov promukli glas bio je ispunjen brigom koju je priželjkivala i ona oseti knedlu u grlu.

„I još nešto”, reče on. „Rik želi da ovo ostane među nama. Policiji ne ide u prilog da se priča raširi i izazove paniku u gradu ili bilo kakve glasine o kradljivcu gaćica.”

„Kao da je ovde moguće suzbiti tračeve.” Ona napući usne. „Ali, od mene ništa neće čuti.”

Šarlot ga isprati do vrata, rastrzana željom da ga što više zadrži i logičnom potrebom da ga više ne gleda. On uhvati njen pogled još jedanput i pusti vrata da se zatvore za njim. Dlanovi su joj bili vlažni, puls ludački brz ali uzrok tome nije bio kradljivac gaćica.

Vraćajući se gaćicama u boji lavande koje je ostavila na pultu, Šarlot poče da pretresa stvarnost u svojoj glavi. Nije postojalo dvoje različitijih ljudi na ovoj planeti od nje i Romana. On je uživao u nestalnosti i izazovima, njoj je trebala stabilnost i uteha jednoličnosti. Čak i njen kratki rad u Njujorku, koliko god da je bio uzbudljiv, bio je uslovljen dizajnerskom školom i pripravničkim stažom. Vratila se u Jorkšir Fols čim joj se ukazala prilika. Romanu je odlazak odavde bio životni cij.

Jednom je već raskinula sa njim jer joj je njegovo uzbuđenje zbog odlaska iz Jorkšir Folsa dokazalo da bi joj time pružio ništa drugo do bol. Ništa što je učinio u svom životu do sada nije je ubedilo da se promenio. Ona stisnu gaćice u rukama, želeći svim svojim srcem da stvari između njih budu drugačije, ujedno prihvatajući stvarnost samo kao neko ko je duboko proživljava.

I onda i sada, njena jedina uteha ležala je u činjenici da nije imala izbora. Učinila je pravu stvar. Nije želela da ponovi grešku svoje majke, da živi u predvorju pakla čekajući da joj se muž vrati i udostoji je svoje pažnje pod sopstvenim uslovima samo da bi ubrzo opet nestao.

Nije smela sebi da prizna kakva je seksualna osećanja Roman izazivao u njoj niti da potvrdi istinu sakrivenu duboko u njenom srcu - da su je njegova drska ličnost i nestalan život neverovatno mamili. Tako je surovo zgazila na deo sebe koji je želeo Romana Čendlera i seme nezadovoljstva koje je vrebalo u njenoj duši.

Čak i sada.

ČETVRTO POGLAVLJE

Prolećni povetarac se provlačio kroz jutro, donoseći neobičnu toplinu u Jorkšir Fols, puneći Rejnine grudi neverovatno slatkim, svežim vazduhom. Svežim kao njeni sinovi u dečaćkim godinama, pomisli setno.

Izašla je iz Normanovog restorana, prešla preko Prve i zašla u travnati park u centru grada sa baštenskom kućicom na uglu. Ovde je trebalo da se nađe sa Erikom tokom njegove pauze za ručak, pre nego što se vrati u ordinaciju radi popodnevni poseta pacijenata. Mada ga je ona pozvala, izabrala je mesto i ponela ručak. Ko još može da odoli pikniku na otvorenom? Imala je sendviče sa izvrsnom piletinom sa roštilja.

Na trenutak zastade u centru parka, iznenađena što vidi da Šarlot Bronson i Samson Hemfri - čovek-patak, kako su ga zvala deca - stoje zajedno. Samson je živeo na periferiji grada, u trošnoj kući koja se u porodici nasleđivala sa generacije na generaciju. Rejna nije imala ideju kako je živeo ili šta je radio osim što je po ceo dan sedeo u parku i hranio patke, ali je svakako bio popularna gradska figura.

Ona se odšeta u njihovom pravcu. „Zdravo, Šarlot. Samsone.” Osmehnu se oboma.

„Ćao, Rejna.” Šarlot nagnu glavu. „Drago mi je što te vidim.”

„I meni.” Pošto Samson ne reče ništa, Rejna ga podstaknu. „Danas je lepo vreme. Savršeno za tebe da hraniš patke.”

„Već sam rekao da se zovem Sem”, progundā poluglasno i jedva razumljivo. „Kako ne možete da zapamtite?”

„Mrzovoljan je zato što danas ništa nije jeo. Je li tako, Sem?” upita Šarlot.

Rejna se nasmeja, znajući dobro da je skoro uvek mrzovoljan. Prepustila je Šarlot da pokuša da smekša njegovo neraspoloženje.

„Šta ti znaš o tome?” upita on.

Rejna je dobro znala da je Šarlot verovatno u pravu i da bi spakovala poseban sendvič za njega, čisto da joj se nađe.

„Pas koji laje ne ujeda”, reče Šarlot. „Evo. Uzmi ovo.” I pruži mu smeđu papirnu kesu, pretekavši Rejnu u dobrom delu.

Od vremena kada je Roman bio zaljubljen u Šarlot u srednjoj školi, Rejna je oduvek znala da ova devojčica ima veliko srce. Setila se da su izašli samo jedanput i da je sledećeg jutra njen sin snosio posledice. To između Romana i Šarlot potrajalo je duže od jednog sastanka. Znala je to Rejna i onda i sada. Isto kao što je znala da je Šarlot Bronson sa svojim velikim srcem savršena za njenog najmlađeg sina.

„Hajde, Sem, uzmi”, reče Šarlot.

On zgrabi kesu i promrmlja jedva razumljivo „Hvala.” Zaroni između papira i halapljivo zagriže. „Prijalo bi mi malo senfa.”

Rejna i Šarlot se slatko nasmejaše. „Norman nema običaj da stavlja senf na piletinu sa roštilja, ali nema na čemu”, uzvratila Šarlot.

Bilo je očigledno da začim u sendviču ne bi mnogo promenio, pomisli Rejna, s obzirom da ga je pojeo iz dva zalogaja.

„Moram da se vratim na posao.” Šarlot mahnu Rejni, zatim Semu i pohita nazad u svoju radnju.

„Dobra devojka”, reče Rejna.

„Trebalo bi da ima više pameti nego što se gnjavi sa mnom”, promrmlja on.

Ona odmahnu glavom. „To samo pokazuje njen dobar ukus. Onda, uživaj u ručku.” Rejna prođe pored njega i smesti se na ivicu obližnje klupe.

Imala je pametnija posla od druženja sa Semom. Otići će on kao što je to radio i pre. Važio je za asocijalnog čudaka. Mala deca su ga se plašila, starija ga ismevala, a ostatak grada ga je uglavnom ignorisao. Rejni je oduvek bilo žao Sema i volela ga je uprkos njegovoj gruboj spoljašnjosti. Kad god bi kupovala hranu kod Normana, uzela bi nešto i za Samsona. Šarlot je očigledno osećala isto. Još jedna stvar koju su Rejna i ova mlada žena imale zajedničko, pored Romana.

„Trebalo je da znam da ćeš me ovde savladati”, reče poznati muški glas.

„Erik.” Rejna ustade da pozdravi svog prijatelja. Dr Erik Falon i Rejna su zajedno odrasli u istoj ulici u Jorkšir Folsu. Bili su prijatelji kao venčani parovi i ostali su prijatelji kada su im umrli supružnici, Erikova žena mnogo godina nakon što je Rejna izgubila Džona.

„Bilo bi bolje da nisi prepešačila sve dovde ili se vozila kroz grad prekoračivši brzinu. Loša probava ili ne, malo pažnje nije na odmet.” Zabrinute bore mu nabraše obrve.

Rejna nije želela da brine zbog nje, međutim, morala je da se pobrine za drugi, mnogo važniji problem. Podsetila je svog dragog prijatelja na medicinsku etiku pre nego što se slučajno izlance i kaže nekom od njenih sinova da je izlečena od famozne srčane bolesti. „Čejs me dobacio i verujem da ti je svejedno da li ćeš da čitaš u mom kartonu ili da čuješ nezvanično o mojoj poseti bolnici?”

„Trebalo je da mi kažeš jutros kada sam te zvao.”

„Kada bi se toliko kidao oko zdravlja svakog svog prijatelja čim se vratiš sa odmora, trčeći bi se vratio nazad u Meksiko.”

On uzdahnu, provlačeći ruku kroz prosedu kosu. „Ti nisi samo prijatelj. Kada ćeš to shvatiti?” Njegove tamne oči se zagledaše u njene.

Ona ga potapša po ruci. „Dobar si ti čovek.”

Njegova preplanula, vremesna ruka poklopi njenu, izenađujući je toplotom i nežnošću.

Uzdrmana, ona promeni temu. „Pretpostavljam da si čuo da se Roman vratio u grad?”

Erik klimnu. „Sada mi reci zašto sam takođe čuo da tvoj sin treperi oko tebe kao da ćeš svakog trenutka da se srušiš. Zašto Roman odsustvuje sa posla i zašto se ti šetkaš po gradu umesto da se odmaraš kod kuće, po naređenju lekara? Prokleta dobro znam da Lesli nije rekla ni reč o dodatnom odmoru. Možda o dodatnoj dozi sirupa za gorušicu.”

Rejna pogleda unaokolo da vidi hoće li je neko spasiti ove pridike, ali viteza na belom konju ne beše nigde na vidiku, čak ni Samsona, koji se podalje od njih zabavljao praveći krevet od cveća. „Erik, koliko su stari dečaci? Dovoljno da budu oženjeni”, reče, ne čekajući da joj odgovori. „Dovoljno stari da imaju decu.” „Dakle to tebe muči. Hoćeš unučiće?”

Ona klimnu glavom bez reči, shvatajući koliko joj je teško da prizna istinu a da ne izostavi sve veću prazninu u svom životu i srcu.

„Momci će se oženiti kada sami budu spremni, Rejna.”

„Šta ima loše u podsticanju? Bog zna koliko je potrebno da Rik uvidi da, ako ga je jedna žena povredila, to neće učiniti sve ostale. A tu je i Roman...”

„Oprosti mi, ali ne razumem”, prekide je Erik. „Kakve veze ima tvoje pretvaranje da si bolesna sa željom da se momci ožene i stvore porodicu?”

Ona pogleda u vis. Nebesa, pomozite kad ima posla sa glupim ljudima - izgleda da je okružena takvima. „Moji sinovi mi nikada ne bi osporili omiljenu želju, onu koja bi upotpunila i njihove živote, ako bi mislili...” Ona nabra nos i zgrči se, oklevajući.

„Ugroženo zdravlje?” Na njeno jedva primetno klimanje glavom, on ustade sa svog mesta. „Blagi Bože, ženo, kako možeš to da činiš svojoj deci?”

„Učinila sam to za svoju decu. Sedi dole, praviš scenu.” Povuče ga za rukav i on poslušna njenu komandu.

„To je pogrešno.”

Rejna je ignorisala grižu savesti. U redu, bilo je i više od griže ali njen plan je uspevao, niko neće biti povređen a svi će imati koristi. „Ne smeš da im kažeš.”

„Tvoji sinovi te vole. Daj mi jedan dobar razlog zašto da im ne kažem.”

„Tvoja Hipokratova zakletva.” Ona prekrsti ruke na grudima. „Hoćeš da ti je citiram? Zato što mogu, znaš. Stih po stih”, nastavi dopunjujući se.

„Ne sumnjam”, procedi on kroz zube.

„Peti vek p.h. 'Zaklinjem se Apolonom, lekarem...’“

„Pobedila si, Rejna, ali ovo mi se nimalo ne sviđa.”

„Znam.” Uglavnom je uživala u ovakvim prepirkama sa njim. I kada bi se vraćali u prošlost želela je da ga impresionira svojim znanjem, ali ovog puta pobjeda nije bila nimalo slatka. „Momci ne znaju šta im u životu nedostaje. Zar je loše što želim da im to pokažem? Ti imaš dve predivne unuke i obe žive u Saratoga Springsu, na manje od dvadeset minuta vožnje odavde. Kladim se da ne možeš da zamisliš život bez njih. Ubeđena sam da bi bio veoma zabrinut da ti se ćerke još nisu udale.”

„Ne mogu da tvrdim, pošto su obe udate i imaju decu. Ali sumnjam da bih morao da im smeštam. Ne odobravam tvoje metode mada ne i tvoja osećanja. Ima još nešto.”

Njegov palac počeo lenjo da klizi po njenoj ruci i po prvi put Rejna shvati da se on držao prilično dobro. Teško proguta. „Šta to?”

„Dugo si sama. Istraživanja pokazuju da se udovice, zatim žene čiji su muževi prezausteti i žene bez sopstvenih interesovanja mnogo više mešaju u živote svoje dece.”

Bilo je puno stvari u životu koje je Rejna mrzela. Snishodljivost je bila jedna od njih. „Imam interesovanja van kuće. Svakog jutra trčim napolju ili na traci u podrumu.”

On podiže obrvu. „I dalje trčiš sa slabim srcem?”

Ona sleže ramenima. „Kada sam sigurna da me ne vide, a nije nimalo lako, veruj mi. Moji sinovi kao da u glavi imaju čeličnu klopku i, s obzirom da su trojica, imam utisak kao da su svuda u isto vreme. Podrum mi je jedino pribežište, ali nije u tome stvar. Takođe volontiram u bolnici”, reče ona, tražeći način da ga ubedi kako i sama ima zdrava interesovanja.

On se namršti. „Na dečjem odeljenju. Pružaš divnu stvar toj deci, ali dok god si ti u pitanju, to je samo produžetak iste opsesije. Mešanje u život sopstvene dece nije zdravo.”

Ona opusti ramena, srce joj bolno zalupa a crvenilo jurnu u vrat. „Nisam opsednuta i ne mešam se. Odugovlačim sa istinom da bih naterala svoje sinove da prošire svoje vidike. To je sve.” „Recimo da se slažemo po tom pitanju da se ne slažemo. Ali u tvom slučaju, vreme je da progovorim ne samo kao tvoj lekar.” Rejna nije bila sigurna zašto, ali adrenalin joj je skočio kako godinama nije osetila. Jasno treperenje joj ispuni dubine.

„Postoje druga istraživanja koja mogu da navedem, ali da li si znala da je emotivna i fizička povezanost sa drugim ljudskim bićem suština života?”

„Povezana sam”, reče ona. „Sa svojim sinovima, sa prijateljima, sa tobom... sa svima u ovom gradu.”

Ona se susrete sa njegovim pogledom i po prvi put uhvati sebe kako ga posmatra. Zaista, ne samo kao prijatelja, nego kao muškarca, privlačnog, pažljivog i kao dobru priliku za udaju.

Lepo je stario, proseda kosa je na njemu izgledala otmeno, nikako staro. Koža mu je bila preplanula i išibana vremenom, stvarajući bore na krepak, zgodan način. Telo mu je bilo očuvano, izgubivši možda mladalačku čvrstinu ali zadržavajući muževnu spoljašnjost.

Zapitala sa šta li je video kada je tako značajno pogledao i iznenađeno otkrila da joj je stalo. Ovaj razgovor je imao lični, senzualni prizvuk, koji kod Erika nikada ranije nije primećivala.

Pitala se da li greši. Bila je previše stara da bi razmišljala o tome kako je muškarci posmatraju sa pravim interesovanjem. Više ne. Ne posle Džona.

Međutim, nije li ona samo loše procenila Erika - usuđuje li se uopšte da o tome razmišlja - na intiman način? Usplahireno skupi ruke u pesnice i on popusti stisak.

„Imam pacijenta u dva. Mislim da je vreme za ručak.”

Rejna zahvalno klimnu glavom i zaroni u korpu koju je pokupila kod Normana.

„Ispričaj mi o ostalim planovima koje kuješ,, reče Erik kada su počeli da jedu.

„Da li si čuo za večer bridža? Jednom mesečno”. Rejna je insistirala da žene kupuju u Šarlotinom kutku umesto da igraju bridž. Zvala ga je večer dama.

On se zasmehuje. „Naravno da sam čuo. Napravila si od toga svoju misiju za Šarlotin uspeh”, reče on, praveći gest u pravcu Šarlotinog kutka u ulici preko puta travnjaka.

Rejna ga ravnodušno pogleda. „Zašto da ne? Uvek sam volela tu devojčicu.”

„Opet glumiš majku”, promrmlja Erik između zalogaja. Rejna se namršti i ne reče više ništa, ali on ublaži svoju tvrdnju osmehom divljenja. „Podi sa mnom na igranku u petak uveče povodom Dana svetog Patrika.”

Nikada je ranije nije zvao. Nikada nije nudio da je prati bilo gde osim kada su bili u grupi. Čuvanje udovice, pravdao bi se, i niko se nikada nije bunio. Erikova žena je umrla pre tri godine i on se u potpunosti posvetio svom poslu, pa ju je ovaj poziv iskreno iznenadio.

„Volela bih, ali momci će biti tamo, i...”

„Pa bi mogli da pomisle da si, ne daj bože, zdrava?”

Toplota joj jurnu u obraze. „Otprilike tako.”

„Onda ću morati da ti preprišem jedan izlazak.”

Oči mu zasijaše i ona priznade sebi da je iskušana. Ne samo njegovom ponudom, nego i njegovom pojavom. „Ko sad koga čuva?” Bilo joj je potrebno objašnjenje. Da li je to bio klasičan sastanak ili je on samo želeo da staru prijateljicu izvede iz kuće.

Erik je pogleda u oči, mirno ali pronicljivo. „Niko nikog ne čuva. Idemo na sastanak.”

Biće mi drago.” Treperenje uhvati brži ritam i Rejna ovog puta ne da otkri samo osećaj strasti, već ga oduševljeno zadrža za sebe.

Tri dana nakon Romanove posete radnji, Šarlot i dalje nije uspevala da ga izbacila iz svojih misli. Bilo je besmisleno truditi se. Preko dana, svaki put kada bi čula zvonce na ulaznim vratima, osetila bi uzbuđenje u stomaku zbog mogućnosti da je on. Kada bi zazvonio telefon, puls bi joj se ubrzao usled pomisli će sa druge strane žice čuti njegov duboki glas.

„Patetično”, promrmlja. Morala je da prestane da misli na Romana.

Parkirala je kola na ivičnjaku preko puta kuće svoje majke. Posećivanje Eni postalo je sedmični ritual. Kada se Šarlot vratila u grad, bila je dovoljno samostalna da bi i dalje živela sa svojom majkom. Osim toga, nije želela da padne u depresiju i frustraciju zbog zajedničkog života sa Eni i njenih iracionalnih snova i nadanja.

Ipak, odbijala je da dozvoli majci da je i danas rastuži, nameravajući da zadrži svoje lepo rapoloženje. Sunce je sijalo na čistom plavom nebu i ona je lepršala u prolećnoj groznici. Nastavila bi da leprša da nije pomislila kako će večeras da se provede na igračnici u gradskoj dvorani, udišući mirise goveđeg ragu i slusajući gradske tračeve umesto pravog sastanka sa Romanom Čendlerom. Devojka mora da pravi pametne poteze i ona je svoj napravila.

Šarlot još jednom pozvoni na vrata, ne želeći da upotrebi svoj ključ i uplaši majku ili je inspiriše da pomisli kako se Rasel vratio. Eni nikada nije promenila brave i nikada neće. Živela je u stanju večnog iščekivanja.

Vrata stare kuće se otvoriše i ona ugleda svoju majku u kućnoj haljini. „Šarlot!”

„Dobro jutro, mama”, privuče majku u veliki zagrljaj i uđe u kuću.

Kuća je mirisala na sparinu, kao da su prozori bili širom otvoreni, usisavši toplinu ranog proleća i njena majka je izgledala kao da planira da svoj jedini slobodan dan u nedelji provede radeći u kući. Opet.

„Zar nije trebalo da budeš u radnji?” upita Eni.

Šarlot pogled na sat. „Da, ali Bet će otvoriti umesto mene. U stvari, Bet će se snaći dok ja ne dođem, kasnije.” Inspirativna ideja joj pade na pamet. Želela je

da provede dan napolju i sada je došla na savršenu ideju za obe. „Oblači se”, reče majci. „Provešćemo zajedničko jutro kao majka i ćerka.” Dok je govorila, gurala je majku uz stepenice u spavaću sobu. „Kladim se da Lu En može da nas ubaci na tretman kose i noktiju. Kupićemo garderobu za večerašnju igranku za Dan svetog Patrika i onda idemo na ručak kod Normana. Ja častim.”

Njena majka pogleda po mračnoj sobi. „Pa, nisam planirala da izlazim večeras, a što se tiče današnjeg odsustvovanja od kuće...” Glas je izdade.

„Nema opravdanja.” Šarlot skloni zavese puštajući svetlost u kuću. „Idemo da se zabavimo i uživamo”, reče prekrstivši ruke na grudima. „I ne prihvatam odbijanje, zato se oblači.”

Dok se Šarlot pitala šta bi uradila da je Roman zajurišao na njenu odbrambenu tvrdavu na ovakav način, njena majka, na njeno veliko iznenađenje, zatrepata i složi se, bez argumenta. Pola sata kasnije, sede su u Lu Eninom salonu lepote, čiji vlasnik je bio još jedan tim majke i ćerke. Lu En je stilizovala frizure i figure sedokosih dama, dok je njena ćerka, Pem, brinula o modernim tinejdžerkama i savremenim mladim ženama.

Posle tretmana kod Lu En, nastavile su sa ručkom kod Normana a zatim krenule u kupovinu. Šarlot se nije sećala kada je poslednji put uspela da izvuče majku iz kuće i obradovala se što je sada za to našla vremena.

Izabrala je nekoliko haljina za svoju majku i, pošto ih je Eni bezvoljno probala, složile su se oko jedne. „Predivno ti stoji. Sa novom frizurom i šminkom, haljina ti naglašava zelenu boju očiju.”

„Ne vidim zašto ti je ovo veče toliko važno.”

„Osim činjenice što je to svečana večera povodom godišnjice Male lige u bejzbolu? Zato što je izlazak iz kuće važan. Hej, možda naletiš na Denisa Sterlinga. Dobro znam da je zainteresovan za tebe, mama. Vrzma se po biblioteci više nego što to priliči jednom veterinaru.”

Eni sleže ramenima. „Ne izlazim sa drugim muškarcima. Udata sam, Šarlot.”

Šarlot uzdahnu isfrustrirano. „Mama, zar ne misliš da je vreme da kreneš dalje? Samo malo? Čak i ako se ne slažeš, zar će ti škoditi da ispipaš teren? Možda će ti prijati.” Kada je Rasel bude udostojio svog sledećeg pojavljivanja, što uvek i čini, za njega će biti dobro da vidi kako njena majka više ne sedi u kući i čeka njegov grandiozni povratak.

„On me voli. I tebe voli. Kada bi mu pružila šansu...”

„Kakvu šansu? Da dođe kući, u jednom dahu kaže zdravo i doviđenja?”

Eni priljubi haljine uza se, kao da će je one zaštititi od Šarlotinih reči. Šarlot se trže. Nije trebalo da vidi majčino povlačenje da bi znala koliko je bila gruba. Čim je izgovorila ove reči, zažalila je zbog svog surovog komentara i tona.

Ona spusti ruku pomirenja na majčino rame, ne znajući šta da kaže.

Eni prva razbi tišinu. „Ljudi pokazuju ljubav na različite načine, Šarlot.”

Njen otac je pokazivao nedostatak emocija sa svakim svojim odlaskom. „Mama, neću da te povredim i neću da se svađam.” Koliko puta do sada je imala neku od verzija iste konverzacije sa svojom majkom? Prestala je da broji.

Međutim svaki put kada bi pomislila da se približila značajnijoj promeni, njen nestabilni otac bi, po ko zna koji put, ušetao u grad. Čovek kao da je imao radar, pomisli Šarlot. Očigledno nije želeo Eni, ali nije želeo ni da ga ona preboli. Kao rezultat, njena majka je proživljavala pakao. Sopstvenim izborom, podseti se Šarlot. Zato je njena odluka morala da bude krajnje suprotna odluci njene majke.

Eni ispruži haljinu, priznajući sve osim reči svoje ćerke, dajući Šarlot priliku da iznova proceni svoju majku. Nova frizura, ofarbana kosa i šminka naglašavale su njene crte. Izgledala je deset godina mlađe.

„Zašto me tako gledaš?”

„Izgledaš... prelepo.” Pridev koji je Šarlot retko upotrebljavala kada bi opisivala svoju majku, s obzirom da se Eni retko trudila da izgleda dobro.

Gledajući je sada, Šarlot se priseti fotografija sa venčanja na noćnom stočiću svoje majke. Rasel i Eni nisu imali raskošno venčanje, ali njena majka je imala tradicionalno belu venčanicu - blistajući od mladosti i lepote. Nije bila samo lepa. Bila je sjajna. Sa blistavim licem i sjajem u očima, bila je i neverovatno srećna. Mogla bi ponovo da bude srećna, pomisli Šarlot. Ako bi tako izabrala, to bi učinilo njenu situaciju samo još više frustrirajućom.

Šarlot je krivila svoju majku što je odbijala pomoć kao što je krivila svog oca za stalne odlaske. Ali Eni je bila mnogo slabija od njega i Šarlot je volela svoju majku. Ona dotaknu Eninu kosu. „Stvarno si lepa, mama.”

Eni odmahnu rukom na taj kompliment i, na Šarlotino iznenađenje, njena majka ispruži ruku i uzvratí dodirnuvši joj obraz. „I ti si lepa, Šarlot. Iznutra i spolja.”

Za Eni je bila prava retkost da izađe iz kuće na tako dugo, dovoljno da vidi svet oko sebe. Kompliment nije ličio na njenu majku, knedla zastade u Šarlotinom grlu i ostavi je bez reči. „Ličim na tebe”, reče posle male pauze.

Eni se skoro neprimetno osmehnu i popravi nabore na haljini, vidno nervozna. Njena majka se kolebala.

„Dođi na igranku, mama.”

„Evo ovako. Ići ću na igranku ako prestaneš da pričaš o svom ocu.”

Šarlot je znala gde je granica. Večernji izlazak je bio veliki progres. Zar je bitno koji su bili Enini razlozi? „U redu”, pomirljivo podignu ruke. „Šta kažeš da platimo ove stvari i odemo kod mene u radnju? Izabraćemo neko donje rublje i

završiti naš ženski provod, a posle ću da te odbacim kući.”

Na pomen reči kući, oči njene majke zaiskriše i Šarlot odluči da u skorije vreme pozove dr Falona. Morao je da postoji neki jači razlog koji je Eni vezivao za kuću, možda bi dr Falon mogao sa njom da porazgovara.

Kada su ušle u Kutak, Šarlot je čvrsto nameravala da pokaže svojoj majci još pola sata zabave van kuće. Prema Betinom izrazu lica kada joj Šarlot naredi da izvuče njihovo najoskudnije, eklektičko donje rublje, asistentkinja ih sa zadovoljstvom usluži.

Šarlot okači na ulazu VRAĆAM SE BRZO i okrenu se prema svojoj majci i drugarici. „Da li je neko za modnu reviju? Hajde, mama. Možeš da izabereš šta god želiš. Oslobodi svoje unutarnje biće da bi se stopilo sa spoljnim. Šta kažeš?”

„Matora sam da paradiram okolo u gaćama.” Eni se zakikota, što iskreno ozari Šarlot i ispuni je topline. „Ali gledaću vas dve.”

„I obećaj da ćeš odneti kući bar jedne?”

Njena majka klimnu glavom.

Poslepodne je proteklo u stilu pižama-partija, gde su Šarlot i Bet isprobavale najzavodljivije grudnjake i gaćice. Izgledalo je da čak i Eni uživa, ne samo u njihovoj predstavi već i u ideji da sebe napokon počasti kako dolikuje.

Progres se manifestovao u raznim oblicima, međutim Šarlot je verovala da su i danas napravile mali pomak. „Poslednji par”, pozva svoju majku i Bet, koja je čekala u prostoru za intimno pokazivanje odmah ispred posebnih kabina za presvlačenje.

„U redu. Obučena sam, i tvoja mama još uvek čeka na svom mestu, uživajući u našoj reviji, je l' tako, Eni?” upita Bet.

„Tako je. Devojke, zavidim vam na mladosti.”

Koju je protraćila na čoveka koji je nije zaslužio, pomisli Šarlot, ali se suzdrža da to ne kaže naglas i pokvari ono što je izgledalo kao savršen dan. Umesto toga, uskoči u gaćice koje je čuvala za kraj, jedne iz ručno rađene, heklane kolekcije. Nikada nije rekla majci da je koristila svoj talenat u poslu, nikada nije mislila da bi Eni izašla iz svoje čaure dovoljno dugo da bi je to zanimalo. Ali danas jeste.

Začu se glasno kucanje na vratima. „Ja ću”, uzviknu Bet. „Bilo je zatvoreno prilično dugo, što je zaintrigiralo narod.”

„Ko god da je, otarasi ga se na nekoliko minuta, važi?” Šarlot nije toliko brinula o poslu koliko o ponovnom zbližavanju sa svojom majkom. Ovaj poslednji deo zajedničkog dana mogao bi još jače da ih poveže.

„Hoću.”

Šarlot je čula kako dve žene odlaze do vrata da provere ko je kucao. U međuvremenu je zakopčala odgovarajući grudnjak, novi dodatak njenoj kolekciji. Ove krpice nisu bile namenjene ni za šta drugo do za intimno zavodenje.

Pogleda se u ogledalo. Nije računala na uzbuđujući efekat nošenja ovog kompleta donjeg veša. Bradavice joj se skupiše, vireći kroz rupičasti materijal, dok se prazan i čežnjiv osećaj kovitlao u dubini njenog stomaka.

Tako probuđenoj, misli joj odlutaše ka Romanu. Rukama prede preko kukova i okrete se u stranu, gledajući svoj profil, duge noge i ravan stomak. Morala je da prizna da je grudnjak poprilično pun. Kada bi samo imala više smelosti da tako nešto predloži mušterijama, onda bi se... šta? zapita se Šarlot i natera sebe na odgovor.

Dala bi se Romanu Čendleru. Preputila bi se osećanjima koja je gajila još od srednje škole. Ono što je počelo kao dečja zaljubljenost, pretvorilo se u radoznalost i čežnju odraslih. Kakav li je bio sada? Kakav čovek je postao? Imala je njegovu odanost majci kao delić slike, ali u dubini je skrivao mnogo više a upravo tamo je želela da pronikne.

Jedini način da zadovolji svoju radoznalost bio je da se preda svojim osećanjima. Da prihvati šta god je imao da joj ponudi, na vremenski period koji je njemu odgovarao - a onda da nađe hrabrosti da nastavi sa svojim životom kada njega više ne bude. Suprotno svojoj majci, koja nikada nije napravila korak napred, Šarlot bi zadovoljila svoje najdublje strasti, a zatim bi nastavila dalje.

Ali, dok je Roman bio ovde, pomisli ona, nastavljajući da mašta, dok bi bio njen, išla bi na sve. Nosila bi pred njim, kao model, svoje ručno napravljene kreacije i gledala kako mu oči gore od želje. Izazivajući stvarnost, njeno telo zadrhta usled tako drskih misli. Vraćajući se na ovde i sada, Šarlot se zapita da li bi imala hrabrosti da izrazi svoje fantazije. Svakako bi zadovoljila potrebu. Posle deset godina, očigledno nije imala nameru da izbac i Romana iz svog sistema pretvarajući se da ne postoji ili da je ne privlači.

Nije ga prebolela ignorišući osećanja. Zašto to isto ne pokuša na suprotan način, pokazujući svoja osećanja? Nije joj bilo suđeno da ponovi grešku svoje majke nego da iz nje nešto nauči.

Srce joj zalupa na moguću ideju da dozvoli sebi zadovoljstvo. U Romanu. Sa Romanom.

„U redu, spremni smo.“ Betin glas zazvoni iz radnje i zvuk zvončića vrati Šarlot u stvarnost. Nažalost, želja se ne rasprši tako brzo.

Šarlot odmahnu glavom. Vreme je da se skoncentriše na razloge oblačenja ovog donjeg rublja. Da svojoj majci pokaže svoju veštinu heklanja i možda je inspiriše da upotrebi ove iste krpice u razbijanju svog privatnog zatvora. Obe, i majka i ćerka, morale su da naprave krupne korake u svojim životima, pomisli Šarlot.

Koraci, koji su verovatno pripadali Bet, prošetaše po sobi.

„Spreme ili ne, ja dolazim”, uzviknu Šarlot i istupi iz male, ograđene kabine na otvoreni prostor sa garniturom kraljice Ane. Umesto njene majke i Bet, u publici je bila samo jedna osoba.

Neodoljivo privlačan, muževan muškarac po imenu Roman Čendler.

Roman je krajnje šokirano buljio u Šarlot, praktično obnaženu. Najerotičniji komplet. grudnjaka i gaćica koje su njegove oči ikada videle, obavijen oko gipkih krivina najlepše žene u njegovom životu. Žene koju je neizdrživo želeo, činilo se celu večnost.

Do đavola, nije bio pripremljen za ovo. Napokon je odlučio da se drži na distanci, a sad ovo.

„Romane?” Ona širom otvori oči pa, na njegovo olakšanje, potraži zaklon iza dvokrilnih salunskih vrata od kabine. Nažalost, tek nakon male pauze.

Čekajući? Razmišljajući? Nije znao, ali imao je perfektan pogled na njena bleđa, vitka leđa, uzak struk i primamljive obline njene slatke zadnjice.

A onda se okrenula, polako, stavlajući jednu ruku na vrh drvenih vratašca. Njene mlečnobeke grudi su se probijale kroz crni heklani materijal, pune i zavodljive, zovući ga. Preklinjući ga da zaboravi sopstveno obećanje da je se kloni.

Suočila se sa njim bez želje da se obuče. Roman nije imao pojma da je Šarlot posedovala toliku hrabrost. Još jedan od njenih slojeva koji je uspeo da otkrije. Ali trenutno nije samo bestidnost krasila ovu neverovatnu ženu. Podrhtavanje njenog neujednačenog daha govorilo mu je da svakako nije staložena. Definitivno nije bila zavodnica, pomisli on i zahvali Bogu. Njena nežna, nevina strana održavala bi ga koncentrisanog i uzdržanog. Uostalom, nešto je moralo, jer se borio sa sopstvenim telom svom snagom svoje volje.

„Gde su moja majka i Bet?” upita ona.

Te velike zelene oči pogledaše u njegove, a pramen razbarušene crne kose pade na jedno obnaženo rame, terajući ga da se zapita kakav osećaj bi bio kada bi taj svilenkasti pramen pao na njegovu голу kožu.

„Bet reče da ti prenesem da je odvezla Eni kući i da će se vratiti kasnije. Mnogo kasnije.” Uskoro udata, Bet je očigledno sa zadovoljstvom iskoristila priliku da se igra provodadžisanja.

„Klopka”, promrmlja Šarlot, shvatajući to baš kao i Roman. „A ti si ovde zbog...?”

„Imaš nešto što mi treba.” Opsova u sebi. Nije mislio da zvuči tako prokletno sugestivno.

Ona duboko udahnu vazduh. Da skupi hrabrost? Roman nije znao, ali i njemu je trebala doza kada je zakoračila napred i stala tik uz njega. Toliko blizu da je mogao da oseti miris svežeg proleća i poželi je još više.

„Pa, kako mogu da ti pomognem?” upita ona.

„Rik je zvao i zamolio da mu ostaviš spisak mušterija u koverti.” Nešto u vezi sa kradljivcem gaćica, iako Roman nije pitao o čemu se konkretno radi.

Ona klimnu, ne pokazujući nijednim gestom da želi da donese koverat za koji je Rik najavio da će ga Roman podići, niti pokaza želju da se obuče. On nije znao šta je podstaklo Šarlotinu promenu u srcu od kada ju je poslednji put video, ali nije bilo sumnje da mu se približila i saterala ga u čošak. Verovatno je pratila svoj tempo, bio je proklet ako je znao kako i zašto.

Roman oštro izdahnu vazduh. Karte su se okrenule. Napadač je postao plen, i nije mogao da izostavi ironiju. „Gde ti je odeća?” upita je.

„Zašto te to zanima?”

U njemu snažno zahukta požuda, moćna i neutoljiva. Trudeći se da se skoncentriše na svoj pogled, usmeri ga na njeno lice umesto na sočno telo. „Šta se događa, Šarlot?” Do đavola! Njeno ime zvučalo je kao milovanje i vrelina zastruja njegovim venama.

Ona podiže svoje nežno rame. Zašto se odjednom boriš protiv nečeg što si sam rekao da želiš? Sto si me izazivao da ti dam?”

Izbegla je njegovo pitanje postavivši svoje; glas joj je bio neodlučan uprkos hrabrom stavu. Ali, on nije mogao da joj odgovori a da ne izda svoju braću, bacanje novčića i sopstveni plan. I sam se teško suočavao sa njim.

Odbijao je da to otkrije Šarlot. „Otvoreno si me odbijala. Kako to da si se promenila?”

Skoro da nije imala ništa na sebi i nudila mu se, bilo je to ono što je iskreno želeo. Ali, morao je da joj odoli ili da rizikuje sopstvenu budućnost i posao koji je voleo.

„Mislila sam da ti nije stalo do suvišnih pitanja”, reče, pa posegnu ka kragni njegove teksas košulje i drhtavim prstom kliznu po zašiljenoj ivici.

Romana obli znoj. „Ja imam sopstveni moral i standarde, znaš.”

„Takođe direktno pokazuješ svoje namere, a ne odgovaraš na moje. Cenim tvoju iskrenost.”

„Uvek sam bio iskren prema tebi, Šarlot.”

„E, pa, odlučila sam da mi tako odgovara.” Usne joj se razvukoše u neodlučan osmeh. „Ti hoćeš da priznaš da se privlačimo? Hoću i ja.” Ona teško proguta. „Že... želim te, Romane.”

„O, do đavola”, promrmlja on. Kakav čovek bi mogao da odbije ovako nešto? Rukom obgrli njen vrat, zaroni prste u kosu i usne čvrsto zalepi preko njenih.

Prvi poljubac je počeo nežno, istraživački, ali se brzo oteo kontroli, prerastajući u glad usled dugogodišnje uzdržanosti. Obuze ga jaka potreba da nadoknađi izgubljeno vreme. Halapljivo provuče jezik kroz njene vrele usne, zahtevno prodirući i ona mu popusti. Iznutra je bila glatka i vlažna, slatka i čista, imala je prokletu dobar ukus.

Sa usana joj se otrže grleni jecaj. Nije bio siguran ko je prvi počeo, ali ona ga je bodrila i pratila, njegove usne se nisu odvajale od njenih. Priljubiše se uza zid. Sada su bili u maloj, ograđenoj kabini za presvlačenje, drvena vratašca se spojiše zatvarajući ih unutra. Njegove ruke su putovale od njenog vrata naniže, privlačeći njen struk i kukove u intimniji kontakt. Prepone mu se priljubiše procepu među njenim nogama i njegova erekcija poče da raste, bujajući u bolnoj želji da pronađe toplo utočište.

Njena vlažna, vrela ženstvenost mamila ga je kroz grubi džins. „Slatki Isuse”, promrmlja on dok je telo htelo da mu eksplodira. Prepreka od odeće mu je smetala u slatkom, skoro bolnom vapaju za zadovoljenjem. On se premesti s jedne strane na drugu, tražeći dublji pristup nego što je to bilo moguće.

Kao da mu je čitala misli, ona široko razdvoji noge i on bez daha poče da se pripija uz nju. Stajali su obraz uz obraz; njene ruke ga zgrabiše za ramena, zarivši prste u kožu pod košuljom, dok joj je dah izlazio u plitkom, neujednačenom dahtanju.

Okruživala ga je. Fizički, njeno telo se ljuljuškalo na njegovom, a on je uz uzdahe obuhvatao celo njeno biće. Njen miris ga je ispunjavao na način koji je nadmašivao običnu seksualnu želju, i to je bio trenutak koji ih je vratio u stvarnost, „Šta to do đavola radimo?” uspeo je da upita.

Ona se drhtavo nasmeja, pržeći mu kožu vrelim dahom. „Ne znam kako ti to zoveš, ali ja te izbacujem iz svog sistema.”

Kao da je nešto tako bilo moguć'e, pomisli on. Deset godina posle, i ovo je još uvek bila žena koja je budila njegova osećanja zajedno sa hormonima. Imala je moć da ga natera da baci svoju rešenost u pakao i nazad.

Glava joj se odmarala na zidu dok ga je posmatrala staklenim pogledom. „Moraš da priznaš, ideja ima smisla.”

On napravi korak unazad, nemirno provlačeći ruku kroz kosu. Ideja je imala smisla - kada bi on imao vremena da se poigrava sa njom dok mu ne dosadi. Ako pretpostavi da bi uopšte mogla da mu dosadi. Roman je sumnjao u to.

Takođe je imao svoj plan, sudbinu koju nije planirao ali je morao da je ispuni, zahvaljujući novčiću i jakoj posvećenosti porodici. Trenutno nije imao pojma kako da bude objektivn, ali ova žena je bila opasna. Nije želela dugu vezu

sa muškarcem koji ne planira da ostane u Jorkšir Folsu. To je bilo van dozvoljenih granica.

Osim toga, Roman se plašio da je imala moć da ga privuče sebi, u ovaj grad, i natera ga da zaboravi sve svoje snove i životne ciljeve koje je oduvek imao.

Što mu se više prepuštala, više ga je privlačila. „Izbacivanje iz sistema je proketo dobra ideja. Nemaam pojma kako to da postignem, ali ovo...” On pokaza na njeno skoro nago telo i svoje krajnje probuđeno. „Nije baš pametno.”

Pre nego što je mogao da promeni mišljenje, okrete se i projuri kroz salonska vrata a šarke zaškripaše za njim. Nije dozvolio sebi da se okrene.

Tek kada se našao na bezbednom tlu ulice, shvatio je da je zaboravio Rikov spisak mogućih osumnjičenih. Sada nije bilo šanse da se vrati nazad u vatru.

PETO POGLAVLJE

Ulice Jorkšir Folsa biie su prazne jer se većina sugrađana okupila u gradskoj dvorani. Pošto je udahнула svež vazduh, Šarlot uđe unutra da zauzme svoj volonterski položaj na zabavi, gde je trebalo da nadgleda činiju sa punčom. Običnim danima, niko od odraslih ne bi ni pipnuo činiju sa punčom ispunjenu zelenom tečnošću, ali na igranci povodom Dana svetog Patrika, prepustiše se hladnom, obojenom napitku.

Rekla je sebi da je bolje da se skoncentriše na to da punču niko ne doda neko alkoholno piće nego na Romana. Sama pomisao na njihovu senzualnu igru, ranije tog dana, natera je da se naježi po celoj koži.

Sakupila je poslednji delić hrabrosti da se okrene prema njemu i ponovo iskaže svoje fantazije. Da mu prva priđe. Da prihvati i preda se njegovim poljupcima, uprkos saznanju da bi mogao da je povredi. I uspeo je u tome. Taj čovek je njenom egu zadao udarac koji će dugo pamtititi. Sada je znala kako se on osećao svih ovih godina. Prljava osveta na kraljevskom nivou, pomisli ona.

Opet, nije mogla da porekne njegov uverljivi zahtev. Praznim pogledom zaluta po prepunoj sali. Izgledao je neverovatno privlačno u crnom džinsu i beloj košulji. Stajao je malo dalje od mase, ne poštujući mnogo pravila ponašanja i ne noseći ništa zeleno. Očigledno je da nisu imali zajednički problem, jer nijednom nije pogledao u njenom pravcu.

Umesto toga, kretao se od jedne do druge slobodne žene, rasipajući šarm, lake osmehe i seksualne insinuacije. Šarlot je posebno razdražila činjenica da je imao ekstremno predusretljivu publiku. Bila je jedna od mnogih. To je bolelo.

Ona se vrati na svoje mesto, shvativši da ima društvo. Za dugačkim stolom sa posluženjem sedela je Rejna Cendler. „Zdravo, Rejna.”

Starija žena je pozdravi velikim osmehom dobrodošlice.

„Čekajte da vas bolje pogledam.” Šarlot se udalji jedan korak i odmeri stariju ženu. Bila je vitka kao uvek, sa šminkom koja je isticala sjaj na obrazima. Po njenom izgledu nije se moglo reći da je skoro izašla iz bolnice. „Predivno izgledate!”

„Hvala ti. Trudim se da sačuvam zdravlje.” Rejna baci pogleda u stranu i vrati ga nazad.

„Pa, nisam vas videla nedelju dana. Nadam se da to znači da dobro brinete o sebi. Jedan odlazak u bolnicu je bio dovoljan.” Rejna klimnu. „Navikavam se na opreznost”, priznade. „Sada o tebi. Došla sam da te odmenim. Idi, zabavljaj se.”

„O, ne!” Šarlot odmahnu glavom. „Ne dozvoljavam da stojite na nogama i brinete o punču. Treba da se odmarate.”

Rejna odmahnu rukom, odbijajući svaku mogućnost suprotstavljanja. „Ja nisam tvoja zamena.”

Šarlot pogleda oko sebe, ne primećujući nikoga sa njom. „Nego ko? Nadam se da nije moja majka.”

„Poslednji put kada sam videla tvoju majku prilično je uživala. U društvu.”

„Sa Denisom Sterlingom?” upita Šarlot, ne skrivajući nadu u glasu.

„Nažalost, Denis će malo kasniti.”

„Šteta.” Pošto je bio jedini veterinar u gradu, briga o svim životinjama pala je na njegova pleća.

Rejna je potapša po ruci. „Ne brini. Ako ga tvoja majka zanima, kada je samo jednom pogleda večeras, biće još uporniji.” „Zar nije prelepa? Ja sam joj birala haljinu.”

„Tvoj ukus je besprekoran, kao uvek. I ti izgledaš predivno.” „Hvala vam.” Shvativši da je odeću odabrala imajući na umu Rejnino najmlađeg sina, Šarlot oseti kako joj vrelina udara u obraze. Naročito od kada se odlučila za nešto smelij komplot koji je kupila za vreme svog boravka u Njujork Sitiju.

Možda je mogao da joj odoli tako što se povukao, ali ne i kada je osetila kako mu telo reaguje na nju. Čovek nije bio imun. Zato joj je večeras bilo više nego potrebno da nahrani svoj ego skretanjem njegovog procenjivačkog pogleda na sebe. Nažalost, taj plavi zrak večeras kao da nije bio zainteresovan za nju, bar ne kako se nadala.

„Čujem da si naletela na mog najmlađeg sina”, pažljivo reče Rejna, kao da je čitala Šarlotine najdublje misli.

Rumenilo joj udari u vrela obraze. Ko je mogao da je vidi sa Romanom? zapita se dok joj popodnevi događaj zatitra pred očima u svim erotičnim detaljima. „Ja... mi...”

„Sreli ste se kod Normana pre neko veče. Rik mi je rekao.” Rejna se potruđi da ignoriše Šarlotin olakšavajući uzdah i još jednom je blago potapša po ruci. „Nikad se ne zna šta može da se razvije posle toliko godina razdvojenosti. Ovde sam da ti pružim šansu da dobro upotrebiš tu seksi odeću. Sem će da nadgleda činiju sa punčom, hoćeš li?” Rejna pruži ruku iza sebe i privuče proslavljenog gradskog čudaka.

„Zdravo, Sem.” Šarlot je bila iznenađena što ga vidi u ovakvoj gužvi, međutim, to su objašnjavali besplatna hrana i piće.

„Htela sam da te pitam kako ste se vas dvoje upoznali”, nastavi Rejna.

„Ona je dobrotvor ovom starcu”, promrmlja Samson. Šarlot klimnu. Oduvek je bila bolećiva prema samotnjaku.

„A Sem ponekad obavlja poslove za mene.” Šalje pisma a zauzvrat traži novac za hranu, pomisli ona, ali ne reče naglas.

Bio je ponosan čovek, što je malo ljudi u gradu želelo da zna ili da razume.

Još kao devojčica, viđala je svoju majku kako mu udeljuje hranu. Šarlot se rastužila nakon povratka u Jorkšir Fols, videvši da se Semov usamljenički život nije promenio i uvek se trudila da mu pomogne bez direktnog davanja milostinje.

„Dakle, on će sada da pazi na činjicu sa punčom”, zadovoljno reče Rejna.

„Plaćam za jedan ples.” Rik Cendler se stvori sa druge strane stola ispred svoje majke i namignu joj.

Poslednja stvar koju je Šarlot želela bio je još jedan Čendler. „Pošto mi je stigla zamena, mislim da ću da izađem na svež vazduh.”

„Upravo si se vratila, zar ne?” Rejna zaigra na blef.

Rik uhvati njen pogled. „Trebaš mi da večeras učvrstim svoju reputaciju. Žene me odbijaju i levo i desno.” Pogleda je značajno i ona shvati da je hteo da razgovara sa njom a da ne napravi scenu ili skrene pažnju mase. Policijski poslovi, verovatno. I dalje mu je ostala dužna spisak mušterija koje su nabavljale ili naručivale ručno heklane gaćice u njenoj radnji.

Biće bolje da saraduje sa najboljim policajcem u Jorkšir Folsu, pomisli Šarlot. „Mislim da će mi ples prijati više od svežeg vazduha.”

Rik odgurnu sto i napravi mesta da se ona provuče.

„Znači, mogu da se vratim na svoje...” Rejnin glas umuče i ona drhtavo spusti ruku na srce.

„Mama!” zabrinuto uzviknu Rik.

„Dobro sam. Možda večerašnji izlazak i nije bio pametna ideja. Obična drhtavica.” Pogled joj odluta u stranu, prema zidu. „Pobrinuću se da Erik sedne sa mnom, pa kad bude mogao da me odvede kući. On je moj...”

„Pratilac”, završi Rik, stavljajući ruku oko majčinog struka, upućujući Šarlot zabrinuti pogled pomešan sa osmehom, očigledno povlađujući svojoj majci. „Slobodno kaži. Ovde si sa svojim pratiocem.”

„Ovde sam sa svojim doktorom.”

„Koji odjednom posvećuje posebnu pažnju jednom pacijentu?” Rik se nasmeja svojoj majci, zatim mahnu rukom preko sobe, pozivajući doktora da im priđe.

„Baš kao što si rekao, ja sam njegov pacijent.”

Šarlot primeti da Rejna nije mogla da pogleda sinu u oči.

„Ko je večerašnja srećnica?” zapita Rejna, očigledno želeći da promeni temu.

„Rekao sam ti da neće ništa da imaju sa mnom.” On namignu Šarlot.

„Šta je bilo sa Donom Sinkler?” radoznalo upita njegova majka.

„Htela je da bude sa mnom čisto radi telesnog zadovoljstva.”

Rejna zakoluta očima. Šarlot nije mogla da odoli a da se slatko ne nasmeje ovoj maloj predstavi iako se i ona zabrinula za Rejnino zdravlje.

„Erin Rolins?”

„Trač od prošlog meseca, mama.”

„Onda bi možda mogao da razveseliš Bet Hansen.”

Na pomen Betinog imena, Šarlot se ukoči a zatim izrazi bojazan. „Zašto? Zar ona nije sa Dejvidom?” Šarlot nije očekivala da će Bet i njen verenik biti ovde, naročito kada se nisu videli već dva uzastopna vikenda.

„Nisam videla Bet, ali čujem da joj se verenik ne pojavljuje, pa sam računala da joj treba rame za plakanje”, odgovori Rejna. „Ali, to je verovatno rekla-kazala.”

Šarlot uzdahnu. „Svratiću da popričam s njom u povratku kući.”

Rejna klimnu. „Neko od vas bi morao. E, sada, Rik, pošto je Šarlot to preuzela na sebe, šta misliš o tome da pitaš Meri Pinto za ples? Eno je tamo pored invalidskih kolica svoje majke.”

On odmahnu glavom.

„Lisa Barton?” Ona pokaza na konzervativnu učiteljicu koja je stajala uz zid.

Rik uzdahnu. „Mogu sam da nađem pratilju, mama. Uostalom, sada razgovaram sa Šarlot. Hoćeš li da je uplašiš?”

„Smešno. Ono što sam čula o ponašanju tvog brata kada se nađe u blizini Šarlot, mislila sam da je ona njegova briga a ne tvoja.”

Pre nego što je Šarlot stigla da odreaguje, pridruži im se dr Falon. On obeća Riku da će sedeti sa Rejnom dok joj se ne povрати snaga, a zatim je odvesti direktno kući i čvrstom rukom objući Rejnu oko ramena.

Rik ih isprati pogledom, zabavljen novim parom, ali očigledno veoma zabrinut za zdravlje svoje majke. „Sada je u najboljim rukama”, reče Šarlot.

„Znam.”

„Da li vam je neko već rekao, vi Čendlerovi ste kao uragan?” upita ona, misleći na Rejninu primedbu na Romana.

Rik odmahnu glavom. „U poslednje vreme ne, ali poređenje je dobro.”

„Obožavam tvoju majku, ali ponekad ume da bude previše...”

„Otvorena”, reče Rik.

„Divna osobina kada je usmerena prema drugima”, nastavi Šarlot uz smeh. „Dvostruko divna kada mi udvostručava posao. Samo...”

„Bilo ti je neprijatno kada je pričala o Romanu.”

Šarlot potvrdno klimnu glavom. „Pre nego što zaigramo, hoćeš li da proveriš kako ti je majka?”

„Ne. Sama si rekla. U boljim je rukama kod svog doktora. Dakle, molim za ples?” On podiže ruku. „Možeš da mi šapućeš imena mušterija na uvo.”

Šarlot se zakikota. „Zašto da ne?”

Rik je privuče u svoje ruke, a zatim na podijum za igru baš kada je zasvirala lagana muzika. Nije izgledalo baš kao savršeno mesto za priču o kradljivcu gaćica. Gurali su se sa parovima na pretrpanom podijumu, uključujući Perl i Eldina. Par koji živi u grehu sporo se njihao u ritmu muzike, možda i previše sporo za Eldinova leđa. Pogled na njih dvoje, srećne u tim godinama, trebalo je da pruži Šarlot nadu u sopstvenu budućnost, ali umesto toga samo je produbio njenu čežnju za Romanom.

„Mušterije, Šarlot”, šapnu Rik, nameštajući svoj obraz uz njen.

„Pametan si ti policajac.” Ona se nasmeja i šapnu mu potrebne informacije na uvo. Napokon je dobio svoj spisak.

Najbolji deo plesa bila je činjenica da je u Rikovom zagrljaju Šarlot postigla ono što je bezuspešno pokušavala celo veče svojim izgledom skrenula je Romanu pažnju. Gledao je u njihovom pravcu smrknutog lica.

Ako zadavi svog brata, Roman će goreti u paklu, ali možda bi i vredelo toliko se žrtvovati samo da skine Rikove ruke sa Šarlotinih leđa.

Roman stegnu pesnice, upijajući poglednom njene zelene kožne pantalone i tuniku u obliku marame, kao sarong omotanu oko njenog nežnog tela, vezanu u jedan čvor na leđima. Jedan izluđujući čvor, kojeg bi mogao da odveže običan povetarac - ili spretan prst. Prokleta bila što se oblači na tako sugestivan način! Za ime Boga, ovo je bio porodični događaj u gradskoj dvoran, a ne ples zaljubljenih u Njujork Sitiju.

„Ju-hu, Romane!” Ženska ruka mahnu ispred njegovog lica. Teri Vajthol. Zaboravio je da se udubio u priču o neljubaznosti finansijskih sponzora prema bankarskim blagajnicima. „Molim?” upita, ne skidajući pogled sa Šarlot i Rika. Izdajnik.

„Još uvek nisam sigurna šta da mislim o njoj”, reče Teri.

„O kome?” Roman je odavno do perfekcije uvežbao umetnost ponavljanja reči svog sagovornika bez iskrenog obraćanja pažnje.

„O Šarlot Bronson. Buljiš u nju, o kome drugom bih pričala?”

Uhvaćen na delu, Roman natera sebe da se usredsredi na brinetu koja ga je gledala kao da je lud. „Šta s njom?”

„Starija je od mene, gledaj...”

„Samo godinu dana”, podseti je.

„Dobro, nikada mi ništa nije uradila. Ipak, vratiti se kući i otvoriti tako bestidnu radnju...”

„Stekao sam utisak da većina žena, i mladih i starih, ceni kosmopolitski duh koji je donela u grad.”

„Neke žene, da.”

Ali ne i one ljubomorne i zavidne, pomisli on, osmotrivši Terinu strogo uvezanu kosu, rezervisanu šminku i bluzu zakopčanu do grla. Gde mu je bila glava kada je nju uzeo u razmatranje kao moguću majku svog deteta?

Roman je prokletu dobro znao na šta je ciljao - da pronađe ženu koja je po izgledu sušta suprotnost od Šarlot. Koja radi neki pristojan posao od devet do pet, koja bi mu omogućavala inteligentnu konverzaciju. U redu, pronašao je konverzaciju. Nešto od toga je inteligentno, uglavnom su ogovaranja, sa malom dozom zdravog razuma da bi mogla da zadrži njegovo interesovanje.

Takođe je želeo da dokaže sebi da izgled nije sve i nije, dok god ta žena bude pokazivala zdravo poštovanje prema drugima, svom zanimanju i oblačenju. Ova žena je prezrivo gledala na Šarlotin izbor. Izbrisaće je sa spiska kandidatkinja.

Uključujući još nekoliko žena sa kojima je večeras razgovarao. Kada je danas ostavio Šarlot u njenoj radnji, otišao je kući pod hladan tuš, s namerom da se psihički udalji od jedine žene koju je želeo, da bi večeras mogao da startuje neke druge koje mu nisu ništa značile.

Glupost, ali Roman je uskoro shvatio da je ova igrarija sa bebom od početka bila glupost. Pogleda preko dvorane i ugleda svoju majku. Rejna se odmarala na stolici, udubljena u razgovor sa Erikom Falonom, porodičnim lekarom. Nadao se da se njegova majka nije mnogo namučila dolaskom na zabavu tako brzo nakon izlaska iz bolnice.

Neko je morao da proveri kako se oseća i da popriča sa doktorom. Uputio je ljubazno izvinjenje Teri. Sa idejom u glavi, Roman priđe Riku i bez reči ga zgrabi za rame. „Mislim da bi trebalo da proveriš kako je mama. Izgleda malo bledunjavo i sedi na jednom mestu skoro celo veče,”

Rik nagnu glavu prema Romanu. „Proveri sam. Vidiš da sam zauzet?”

„Mene ne sluša. Zato što uglavnom nisam tu i misli da nepotrebno brinem.” Vrlo istinito koliko je to bilo moguće. Rejna nije slušala nikoga, uključujući sva tri njena sina. Ali, ako bi to skinulo ruke njegovo brata sa Šarlotinih leđa i struka, Roman bi prihvatio i poluistinu.

„Produži dalje”, Rik uzvratil udarac.

„Mislim da Roman ima pravo.”

Šarlotin meki glas bocnu Romana ali se suzdrža pod navalom vrelih

osećanja. „Ako Rejna sluša samo tebe, onda idi i proveri da li je sve u redu”, reče Riku.

„Ona sedi sa svojim ličnim doktorom, majku mu.”

Imao je pravo, pomisli Roman i uhvati Šarlotin pogled. Kada bi znala da je želeo samo da je oslobodi bratovog društva, ne bi ga puštala. U stvari, kada ga je pogledala, njene uvek tople oči bile su hladne kao led.

Zeleo je njen bes. Na istom nivou, namerno bi je osudio, da bi mogao lakše da je zaboravi i nastavi sa svojom misijom. Ali, razgovori sa ženama u ovom gradu ostavljali su ga praznog i ravnodušnog, dok su njegova osećanja prema Šarlot bila jača nego ikad.

Do đavola, kako da nađe ženu s kojom će se oženiti i sa kojom će spavati kada ga je ona, koju je jedino želeo, iznova uvlačila u svoju mrežu?

„Rik, molim te! Ako Roman brine, verovatno vidi nešto što vredi proveriti.”

Pošto Rik ne mrdnu ni prstom, Šarlot iznenada reče. „Slušajte ovako. Vas dvojica pričajte, a ja ću da proverim kako je Rejna.”

Pre nego što je ijedan od braće mogao da odreaguje, Šarlot se oslobodila Rikovog zagrljaja i odšetala na drugu stranu dvorane, daleko od braće Cendler.

„Tako si neubedljiv, patetičan i očigledan”, procedi Rik.

„I ti si. Kao da te ne zanima ništa drugo osim provoda, zato drži ruke dalje od nje. Ona zaslužuje mnogo bolje.”

Rik na trenutak prouči svoga brata. „Volim društvo žena. Svih žena i ne postoji nijedna u ovom gradu koja me ne poznaje. Ne vezujem se ako ne traže previše. Ja uživam u njima, one uživaju u meni, i niko ne pati.”

„Naročito ne ti?”

„Uključujući mene”, odbrusi Rik, ali bolna iskra mu sevnu u očima.

Roman istog trenutka zažali što je usmerio bodlje prema bratu. Niko nije zasluživao da bude iskorišćen i povređen na način na koji je to proživio njegov srednji brat. Naročito od kada je iz sveg srca vodio brigu o bezbednosti svih u ovom gradu. „Rik...”

„Zaboravi.” On odbaci Romanovu zabrinutost lakim čendlerovskim osmehom.

Roman zafrkta. Znao je da je preterao. Nije brinuo da li Šarlot želi od Rika nešto više od prijateljstva. Ali, realno gledano, Roman nije želeo da gleda kako Rik previše prijateljski dodiruje Šarlotinu kožu.

„Ima li šanse da uživaš u društvu neke druge?” upita svog brata.

„Zašto? Zato što je ona tvoja?”

Pošto Roman nije zagrizao mamac, Rik se odmaknu jedan korak i odmeri ga ocenjivačkim pogledom u policijskom stilu, sad shvatam. „Ti si onaj na tržištu za dugoročni brak, batice. Ako toliko brineš što Šarlot zaslužuje mnogo bolje, izgleda da bi bilo najbolje da prihvatiš sopstveni savet.”

„Ne seri!” promrmlja Roman.

„Prestani tako da se ponašaš. Povređuješ je tim zbunjujućim signalima. “

Roman je poznao Rika bolje od svih, shvatajući da njegov brat gleda Šarlotin najbolji interes i u isto vreme gura Romana u pravom smeru. Rik nije brinuo da li će Šarlot da završi u Romanovim rukama ili daleko od njih sve dok niko od njih dvoje, ni Roman ni Šarlot, ne budu povređeni. Bila je to zaštitnička priroda njegovog brata. Ista zaštitnička priroda koja ga je već jednom dovela u nepriliku.

Koliko god je Roman odbijao da prizna, Rik je bio u pravu. Roman jeste slao zbunjujuće signale. Šarlot je provela preko deset godina izbegavajući ga i onda, kada je prihvatila njegov otvoren poziv na ljubav, šta je učinio? Surovo ju je odbacio da bi zaštitio sebe - o njenom trošku.

Rik pljesnu Romana po leđima. „Sada, kada smo to raščistili, mislim da ću te pustiti da sve to lepo svariš, a ja odoh da proverim kako je mama.” Okrete se i krenu prema Rejni i Šarlot, ostavljajući Romana da se guši u sopstvenim rečima koje su imale gorak ukus u ustima.

Nakon sledećih pola sata pokušavanja da se zainteresuje za slobodne žene Jorkšir Folsa, Roman je znao da očajno gubi. Sve to zbog zelenooke žene koja ga je omađijala od prvog dana. Zatim, bio je tu njegov srednji brat koji se muvao oko Šarlot, peckajući i dosađujući Romanu - namerno, bez sumnje. Ako je Rik tražio od njega da reaguje, bio je prokletu blizu uspeha.

Naročito kada se Roman okrenuo prema vratima u trenutku kada su Šarlot i Rik zajedno izlazili, ruka njegovog brata bila je na njenim golim leđima. O samokontroli ce brinuti sutra, odlučio je, zato što je samozaštitu očigledno preцениo.

Izjurio je napolje u mračnu noć ne osvrnuvši se.

Rejna je posmatrala kako njen srednji sin odlazi sa Šarlot da obiđe Bet Hansen, a najmlađi istrčava iz gradske dvorane dok su sve oči bile uprte u njegov iznenadni, ljutiti odlazak. Njeni sinovi su znali kako da uđu, ali bi morali da porade na svojim odlascima.

Ipak, nije mogla da porekne potpuni osećaj olakšanja zbog njihovog odlaska. Morala je strogo da sedi, mada je volela da pleše, nije mogla sebi da priuši da glasine dođu do ušiju njenih sinova. Bili su previše pametni i brzo bi prepoznali njenu prevaru ako ne bude pazila. Šarada na temu slabog zdravlja bila je teža nego što je zamišljala i činila se mnogo lakšom u vreme kada je samo planirala.

Rejna odmahnu glavom i baci pogled na činiju sa punčom. Samson je dugo stajao iza nje, a zatim nestao i zamenila ga je Teri Vajthol, jedna od Romanovih otpadaka. Duboko uzdahnu. Koliko god da se divila svojim momcima, mrzela je pustoš koju su ostavljali za sobom. Rejna je osećala posebnu naklonost prema Šarlot. Poslednja stvar koju je želela je da Šarlot Bronson bude jedna od žrtava Čendlerovih.

Snaja, e to je već druga priča. „Izgleda kao da su se obnovile varnice između Romana i Šarlot”, reče Rejna Eriku, zadovoljna što njen najmlađi sin nije krio emocije kada je u pitanju Šarlot.

Nije pridavala mnogo značaja njegovom večerašnjem šepurenju među ženama, ignorišući onu koja ga je najviše interesovala. Takođe je znala da je Rikova zainteresovanost za Šarlot čisto platonska, s namerom da izazove ljubomoru kod svog brata i natera ga da krene u akciju pre a ne kasnije.

Rejni se ideja svidela. Možda i upali ako Roman pre toga ne ubije Rika. „Ti momci će me sahraniti”, reče glasno.

Erik zagrize šargarepu, serviranu u plastičnim tanjirima. „Opet previše brineš.”

„Misliš li da je Roman krenuo za njima?”

„Misliš li da žele da špekulišemo?”

Rejna sleže ramenima. „Mislim da to čini većina u dvorani. Uopšte nije bio diskretan kada je odlazio.” Ona poče da lupka noktima po sedištu metalne stolice na rasklapanje. „Hajde, potrudi se, kada to Eni ne čini. Sirota Šarlot. Postoji li lek za Eninu depresiju?”

On uzdahnu. „Stvarno misliš da ću da razgovaram o pacijentu sa tobom?”

„Potencijalnom pacijentu. Šarlot mi je rekla da želi da joj lečiš majku pretpostavljajući da boluje još od nečeg osim od ljubavi. Šarlot je slatka, brižna žena. Bila bi divna supruga i majka. Kada govorimo o bebama...”

„Bolje nemoj.” Erik podiže prstima još jednu šargarepu iz plastičnog tanjira na svome krilu, umoči je u nemasni preliv za salatu i ubaci je u Rejnina usta.

Verovatno bi se uvredila da mu glas nije bio tako dubok i odlučan, a dodir tako topao. U njoj se ustalasa davno zaboravljena vrelina, šireći se od donjeg stomaka na gore.

Ona sažvaka i proguta šargarepu, dajući sebi vremena da to prihvati i prilagodi se. „Pokušavaš da me zbuniš”, reče nakon progutanog zalogaja.

„Tvoji sinovi su otišli. Više ne moraš da glumiš slabost. Kako mi ide?” On umoči još jednu šargarepu. „Mislim, na planu zbunjivanja.”

„Nije loše za jednog starca.” Osmehnu se, ni sama ne verujući da flertuje. Rejni nije bilo bitno da li je Erikova namera bila da je zbuni, uživala je u pažnji

muškarca i otkrila da joj je to nedostajalo više nego što je mislila.

„Koga ti zoveš starcem?” Umočenom šargarepom napravi tačku na njenom nosu, a zatim brzim poljupcem ukloni preliv.

Želja, bez sumnje, ispuni joj grudi. „Sa tobom se nikako ne osećam staro”, promrmlja ona. Uopšte je nije brinulo što se nalaze na javnom mestu gde bi mogli da budu viđeni.

„Nadao sam se da je tako.” On se nasmeja i nagnu glavu bliže da bi mogao da joj šapuće na uvo. „Kladim se da ću vremenom uspeti da te nateram da se osećaš još mlađom. Toliko mladom da ćeš zaboraviti na svoj zahtev za unučetom i mislićeš samo na mene.”

„Volela bih da vidim kako se trudiš.” I trudiš, i trudiš. Dok god je uspevao da je čini mladom i punom života, imao je njenu dozvolu da eksperimentiše koliko je hteo. Nadala se da je Roman nameravao da učini to isto.

Sa Šarlot.

Šarlot je napustila gradsku dvoranu sa Rikom i zajedno su otišli da provere kako je Bet. Ona je iznajmila sobu u staroj kući na periferiji grada. Sa zastakljenom verandom, ljupkom ogradom, ogromnim travnjakom i bogato osunčanom kuhinjom, kuća je odavala utisak toplog doma. Ličila je upravo na kuću u kakvoj je Šarlot maštala da će živeti jednog dana, kada bude imala svoju porodicu. Bio je to san koji je sanjala kada ne bi maštala o dalekim egzotičnim mestima i neverovatno lepoj prirodi sa blistavo plavim morem i sjajnim sunčevim zracima.

Šarlot je ponekad mislila da ima podeljenu ličnost, dve osobe koje su u njoj živele i čeznule za različitim stvarima. Ipak, oba scenarija su uključivala sunce i srećan kraj, nešto što je želela da se dogodi i njenoj najboljoj drugarici Bet.

Nije bilo nagoveštaja u izražavanju dvoje njenih prijatelja, što je Šarlot nateralo da poželi da zadavi gospodina Implanta. „Zašto nije mogao da dođe ovog vikenda?”

Bet sleže ramenima. „Rekao je da ima neočekivani sastanak.”

Bet se okrenu i zagleda kroz prozor.

„Je li to novi izraz za nešto je iskrslalo?” upita Šarlot šapatom Rika.

On joj uputi pogled upozorenja, koji joj je verovatno bio potreban. Samo nije razumela zašto Betin verenik nju nije poveo u veliki grad ili posvećivao više pažnje ženi za koju je tvrdio da je voli.

„Možda je nešto iskrslalo. Na primer sastanak koji nije mogao da odbije.” Rik priđe Bet i prijateljski joj obgrli ramena.

„Zašto me onda nije pitao da mu se pridružim u Njujorku?” okrete se i pogleda u Šarlot.

Šarlot nakrivi glavu, nemajući odgovor. Njena drugarica je imala opravdan stav, ali nije bila spremna da ga prizna, bar ne sada.

„Možda nije hteo da se dosađuješ”, reče Rik, „A možda...”

„Nadoknadiće ti”, dodade Šarlot, izabравši ovo sa njegovog spiska mogućih objašnjenja. Očigledno je tražio način da zaštiti Betina već povređena osećanja, i bio je u pravu. Bet je imala dovoljno vremena da se sa tim suoči i prihvati istinu kakva god da je bila. Večeras su joj bili potrebni samo prijatelji.

Šarlot pogleda kako Rik obasipa Bet pažnjom, uzaludno pokušavajući da probudi njen humor i povrati samopouzdanje.

Bet se čak smejala njegovim lošim vicevima. Bar se neko trudio da joj pomogne. Šarlot je bila suviše smušena da bi svojoj drugarici bila od neke koristi.

Prvo joj je majka utekla na sporedna vrata odmah pošto je Denis Sterling ušetao na glavni ulaz, zatim je Bet propustila veliku gradsku zabavu zato što je opet bila izneverena. Šarlot nije znala šta je gore, žena koja se oslanja na sreću pored muškarca ili očajna žena bez muškarca.

Šarlot oseti grč u stomaku i stezanje u grlu. Znala je da je upoređivala sebe sa obema, Bet i Eni, strahujući da bi mogla da postane ista. Obe ove žene bile su nesrećne zbog muškaraca. Iako je očajanje bila prejaka reč za stanje u kome se ona trenutno nalazila, nije mogla da porekne da su emocije koje je Roman probudio u njoj bile jake.

Ponašao se čudno prema njoj, bacajući joj seksualne mamce, ohrabrujući je da odreaguje, zatim se uvlačio u sebe bez ikakvog razloga, onda je počeo da je vređa ignorišući je i na kraju obasipao druge žene svojim šarmom. Da je u pitanju samo seksualna privlačnost, Šarlot bi sve podnela mnogo bolje. Ali, njena reakcija na Romana bila je daleko iznad fizičke. Htela je da upozna tog muškarca unutar predivnog tela, toga se najviše plašila.

Prokleti muškarci. Ona protrlja dlanove u želji da krene kući. Njeno dvoje prijatelja se upustilo u razgovor u kome je Rik pokušavao prijateljski da rasonodi Bet.

Šarlot se neprimetno iskrade iz kuće. Pun mesec na noćnom nebu osvetljavao joj je put dok su zvezde svetlucale na tamnoj podlozi. Spoljni prolećni mirisi mlade trave i cveća mešali su se s njenim dahom. Pokušala je da razmišlja o kradljivcu gaćica. Rik reče da se cela stvar smirila u poslednjih nedelju dana, ali nikako nije želeo da zaključi slučaj. Šarlot nije bilo ni na kraj pameti ko bi mogao da bude odgovoran, pa prestade da se trudi.

Dvadeset minuta kasnije, bila je kod kuće. Skinula je odeću sa zabave i uskočila u mnogo komotniju - omiljenu belu haljinu bez rukava, dugu do listova, sa gusto nabranom čipkom oko poruba. Ovu haljinu je izvukla iz kutije pre nego što je Bet stigla da je izloži u radnji i prodaja mušterijama. Bila je to jedna od malobrojnih stvari koje je Šarlot odnela kući zato što se u njima osećala prijatno,

ženstveno i potpuno slobodno.

Napravila je sebi hladan čaj i zgrabila omiljenu knjigu, otvorila je prozor koji je vodio prema požarnim stepenicama i počela da se penje. Hladan povetarac strujao joj je po koži, ali to joj nije smetalo. Od momenta kada je videla stan, ovo skriveno mesto bilo je najbolji deo pogodbe ako se izuzme činjenica da je mogla da ustane iz kreveta i niz stepenice siđe na posao.

Svaki put kada bi se Šarlot popela gore, bila bi sasvim sama i uživala bi u tom osećaju. Sa knjigom na krilu, sedela bi i listala stranice. Od svih putopisa i turističkih brošura koje je imala, najdraža joj je bila Vrata glamura, koju je kupila od svog prvog bejbi-siterskog honorara, izabravši baš nju, jer je pisala o najvećim atrakcijama Los Anđelesa, sa holivudskim znakom smeštenim u podnožju grada. Osim priča iz Grada Anđela, bile su tu zvezde i slavne ličnosti, ljudi kao njen otac, pomisli ona. Tada je bila suviše mala da bi sanjala.

Citajući ovu knjigu, zamišljala bi mesta koja je želela da poseti, restorane u kojima bi sedela i ljude koje bi tamo upoznala. Izmišljala je scenario u kome bi je tata uzeo za ruku i upoznao je sa tim divnim ljudima, pokazujući joj sva ta egzotična mesta. Kasnije, kada je porasla i shvatila da se on nikada neće vratiti, snove o njemu zamenila je snovima kako je vodi sa sobom na putovanja gde je mogla da ode i sama i da vidi sva ta mesta.

Međutim, taj san je bio praćen užasnim strahom da ne postane kao čovek koga je prezirala. Šarlot je znala u srcu da se nikada neće usuditi da ode na takvo putovanje. Nikada više neće rizikovati da je razočara gorka stvarnost. Niti da postane sebična, kao on.

Ipak, kada joj je trebalo smirenje, knjige kao ova bile su prava razonoda. Jednostavno bi istisnula svog oca i svoju prošlost iz glave i uživala maštajući o putovanjima i divnim novim mestima. Ona udahnu duboko svež noćni vazduh i poče da prebira po stranicama, ne uspevajući da se smiri. Večeras ne.

Upravo tada začu lupanje na vratima. Protrlja nadlaktice, primećujući kako joj je koža naježena. Kucanje se ponovi i ona pohita nazad da vidi ko bi to mogao da bude. Vreme oko ponoći nije bilo prikladno za posete, bar po standardima Jorkšir Folsa.

Šarlot vrati knjigu nazad na sto i priđe vratima. „Ko je?”

„Roman. Otvori.”

Odjednom oseti tremu u stomaku. „Kasno je.” Nije bila raspoložena za još jednu prepirku s njim.

On zalupa na vrata još jednom. „Hajde, Šarlot. Daj mi pet minuta.” Glas mu je grmeo duboko i zavodljivo.

Ona se nasloni na vrata - čak i kroz zid koji ih je delio, njeno telo zahvati vrelina. „Odlazi.”

„Neću dok ne porazgovaramo.”

„Dođi sutra ujutro u radnju.” Kada Bet bude tu kao kočnica, pomisli Šarlot. Umesto odgovora, Roman udari pesnicom o vrata.

„Probudićeš komšije.”

„Onda me pusti unutra.”

„Volela bih da mogu”, reče ona, suviše tiho da bi on čuo. Bilo je nemoguće da ga pusti u njen mali stan, gde bi je prosto dotukao svojim prisustvom, svojim mirisom, svojim bičem. Ona prisloni čelo na hladni zid, ne uspevajući da se oslobodi unutrašnje vatre koju je potpirivao.

Spolja je dopirala tišina i, mada mu je rekla šta želi pa bi trebalo da oseća olakšanje, Šarlot je bila razočarana što je tako lako odustao. Vratila se nazad do stola, ali knjiga, koja ju je do malopre privlačila, sada je služila kao podsetnik za bol. Odjednom, spolja odjeknu buka, zvuk sličan snažnom tumananju po požarnim stepenicama.

Čovek očigledno nije odustajao tako lako kao što je mislila. Srce joj poskoči i ona oseti svoj ubrzani puls visoko u suvom grlu. Gledala je kako Roman preskače na njenu terasu, saginjući se da bi mogao da provuče svoje dugo telo kroz prozorski okvir. Gipkim pokretom uskoči u njen stan i ispravi se u punoj visini.

Bio je imponantan kad god bi ga videla, ali, u njenom minijaturnom stanu, njegova veličina i magnetizam su potpuno zavladao. Ona teško proguta knedlu, pitajući se šta hoće od nje i da li bi imala snage da se odupre ovoj igri u kojoj je on toliko uživao.

ŠESTO POGLAVLJE

Šarlot je stajala u svom stanu, sa rukama na kukovima, i posmatrala Romana s nevericom. Osećao se kao kompletni idiot što je verovatno i bio, s obzirom šta se sve među njima izdešavalo od kada se vratio u grad, uključujući ulazak u njen stan, bez poziva.

Kada je demonstrativno napustio zabavu, noć je uglavnom proveo vrmajući se oko njene zgrade. Što je duže čekao, to je njegova mašta bivala sve luđa, dok se napokon nije suočio sa činjenicom da se, kada je Šarlot u pitanju, njegova osećanja totalno otimaju kontroli. Kada se na kraju pojavila, sama, više nije mogao da se smiri. Mada je Rik poštovao bratske granice, Šarlot nipošto nije pripadala Romanu.

Bez obzira koliko se proklemo posednički osećao, morao je da je pusti na miru. Večerašnja šetnja dala mu je priliku da duboko razmisli o svemu. Roman je sada tačno znao šta treba da joj kaže. Samo nije znao odakle da počne.

„Neverovatno si ćutljiv za čoveka koji je upravo provalio u moj stan”, reče ona na kraju.

„Nisam provalio...”

„Ja ti nisam otvorila ulazna vrata, kako se onda zove provaljivanje kroz prozor?”

„Poseta.” Roman je odugovlačio, nervozno provlačeći ruku kroz kosu. „Jasno je da nisi raspoložena da pričaš sa mnom, šta kažeš o tome da me samo saslušam?”

Ona sleže ramenima. „Ovde si. Što pre počneš, pre ćeš završiti i otići.”

Sada kada je ušao na sveto mesto, odlazak je bio poslednja stvar koju je želeo. Njen stančić bio je nakićen i ženstven, skoro kao Šarlot. Razgledao je bele zidove, žutu drvenariju, cvetni nameštaj i, umesto da oseća odbojnost prema takvoj koncentraciji ženskih stvarčica, bio je intrigiran i probuđen. Novinar u njemu pozeleo je da kopa dublje i otkrije još više o njoj. Muškarac u njemu želeo je samo nju.

Pogled na njenu oskudnu haljinu bez rukava napumpa mu adrenalin u vene. Iako je verovatno namenjena svakodnevnoj udobnosti, bila je krajnje senzualna. Snežno bela nijansa pravila je fantastičan kontrast njenoj crnoj razbarušenoj kosi. Za boju koja je simbolizovala nevinost, bela haljina je kod njega izazivala misli koje su bile sve samo ne nevine.

Ali, on nije došao ovde da se prepušta senzualnoj igri, koju su igrali tako dobro. Bio je ovde da objasni svoje ponašanje i svoja osećanja - nešto što Roman Čendler nije činio nikada pre, posebno ne ženi. No Šarlot nije bila bilo koja žena. Nikada nije bila.

Zaslужila je da zna da njegovo povlačenje nema nikakve veze sa njegovim osećanjima prema njoj već samo sa njihovim razlikama - i činjenici da je poštovao njene potrebe. „Moramo da raščistimo neke stvari.”

„Koje stvari?”

„Pričali smo o potrebi da me izbaciš iz svog sistema i obrnuto.”

Širom je otvorila oči, iz kojih je istovremeno zračila ranjivost i seksualna napetost. „Odbio si tu ponudu, koliko se sećam. Odbacio si me, zatim ignorisao na javnom mestu i sada se vraćaš, upadajući u moj privatni prostor sa željom da pričaš. Prvo si zainteresovan, pa nisi, pa opet jesi.” Mahala je rukama gore-dole, ispaljujući bujicu reči, šetkajući se ispred njega napred-nazad. „Zar ti ja ličim na igračku?”

Njeno pitanje potvrdi Rikovu tvrdnju i Romanove strahove, da ju je povređivao svojim zbunjujućim signalima, i za to joj je dugovao objašnjenje. Ali, nije mu davala šansu da progovori.

„Ili je to možda ono što ti voliš - da juriš. Zabranjeno. Možda si ti jedan od ljudi koji nešto ne žele kada im se posao olakša”, ona zavrte glavom. „Luda da sam što sam ti olakšala.” Lice joj obli rumenilo na samu pomisao o onome što se dogodilo između njih u kabini za presvlačenje.

Roman je uhvati za ruku u trenutku kada je prolazila pored njega i zadrža je na mestu dok im se pogledni nisu sreli i njene zelene oči potpuno fokusirale na njegove.

„Misliš da te ne želim?” procedi on kroz stisnute zube.

„Još nisam videla suprotan dokaz.”

Njene reči bile su ravne izazovu, budeći njegove najniže instinkte. Uprkos dobrim namerama, gurnula ga je na ivicu i preko nje. On joj se približi jedan korak, prislonivši je uza zid dok im se tela ne priljubiše jedno uz drugo. Više nije mogla da propusti dokaz njegove želje, kao što ni on nije mogao da ignoriše njene nabrekle bradavice na svojim grudima, skupljene i tvrde. Ne čekajući odgovor, Oll sagnu glavu spuštajući na njene usne poljubac poljubac kao dvoboj zamršenih jezika, odlučan i vreo.

Trenutak prekida između njih potvrdi rešenost koju su gajili oboje, ali on podiže glavu. „Kako ti se sviđa ovaj dokaz?” upita je, još uvek teško dišući.

Ona uze veliki dah i odgurnu se unazad. „U redu, Romane. Dosta igranja.”

Poslednja stvar koju je želeo bila je igra sa njenim emocijama, ali, svaki put kada bi se našla u njegovoj blizini, osećanja bi mu podivljala, terajući ga da se ponaša totalno suprotno od zdravog razuma.

„Šta hoćeš od mene?” Trljala je rukama gore dole po svojoj koži, kao da je vapila za toplinom i utehom.

On glasno zastinja. „Šta hoću i šta mogu su dve različite stvari.” Napokon su došli do srži problema. „Ne ostajem u gradu”, reče, sada mekše, utišavši glas, izgovarajući jedinu istinu za koju je znao da će je odbiti od njega. Bez obzira koliko ga je sve to bolelo.

„Znam.” Ona se ugrize za donju usnu, grickajući komadić kože u zubima. „Volela bih da je moj otac bio tako iskren prema mojoj majci.”

Njene reči uhvatiše Romana nesprenog. Znao je isto što i ostali u gradu da je Rasel Bronson na brzinu otišao iz Jorkšir Folsa, ostavivši za sobom ženu i malo dete. Vraćao se u povremenim intervalima, zadržavajući se kratko, samo da bi ponovo odlazio. Roman je takođe znao da je napuštanje nanelo puno bola obema ženama. Nešto što nikada nije želeo niti nameravao da učini.

On pruži ruku i spusti je na Šarlotin vrat. „Nije isto.”

„Zato što ovo među nama ne uključuje dugoročnu odanost. U protivnom bi bilo isto.”

Njen glas, promukao i nabijen emocijama, prodirao je duboko, pogađajući Romana u srce. Prošlo je puno vremena od kada je neko ili nešto pogodilo njegovu unutrašnju emotivnu žicu. Još od smrti njegovog oca i prvih godina majčine žalosti. Roman se instinktivno pobuni protiv navirućih osećanja.

Nažalost, jednom pogođena žica, odjeknula je snažno i istinito. Nije želeo da bude svrstan u istu kategoriju sa neodgovornim ocem i lutajućim mužem, sa čovekom koji je Šarlot duboko povredio.

„Nikada ne bih skrnatio svoju odanost na takav način.” Reče to shvatajući istog trenutka šta je zapravo planirao da uradi.

Da se oženi, napravi dete svojoj ženi i iz svega izađe. Baš ono što je Šarlotin otac učinio njenoj majci. Roman je jednostavno bio previše obuzet sopstvenim životnim promenama, koje su bile pred njim, da bi mogao da razmatra kako bi njegov stav uticao na datu ženu.

On odmahnu glavom, zgrožen sopstvenim saznanjem. Čak i da su njegovi motivi bili nesebični, za dobrobit njegove majke a ne njegovu, bilo je suđeno da njegov postupak podjednako nekoga povredi. Opsova u sebi. Gledano Šarlotinim očima, njena prošlost i njegovi planovi bili su besramni.

Ali, porodična obaveza i zahtev njegove majke i dalje su ga čekali. Roman je mogao samo da se nada da će njegov plan, iako sebičan što je upravo shvatio biti prihvaćen od strane žene koja se ne bi bojala napuštanja, koja bi razumela način na koji se stvari odvijaju, i koja bi želela dete ali ne i tipičan porodični scenario. Šarlot to ne bi ni razumela ni prihvatila. Druga žena bi. Ali, ako Roman ne izvuče Šarlot ispod svoje kože što je moguće pre, obećanje koje je dao braći izloženo je opasnosti.

„Znam da se ne zadržavaš,, reče ona. „To sam znala i kada sam... kada sam ti prišla. Ali, izbacivanje iz sistema nema nikakve veze sa dugoročnim zavetovanjem. Neću obavezu sa tvoje strane. Nisam to ni tražila.”

„Ali, na kraju ćeš da me vređaš. Nije na tebi da prihvatiš manje, niti ja mogu da ti pružim više. Nisam tip čoveka koji tebi treba. Tip koji će zauvek da bude tu.” On odmahnu glavom. „Bilo bi glupo da se u bilo šta upuštamo. Glupo i bolno”, za oboje. „Bez obzira koliko to želimo.”

Ona nakrivi glavu i nasloni obraz na njegov dlan. „Znam da ne bi. Mislim, skrnjavio svoju odanost. Vi Čendlerovi ste previše iskreni.”

Kada bi samo znala, pomisli Roman. Šarlot nikada ne sme saznati za bacanje novčića i prokleti dogovor. „Važimo za najčestitiju porodicu u ovom gradu”, reče sa osmehom.

„Zato ti pričaš k'o navijen o tome zašto si me odbio. To je više nego što sam ja jednom učinila za tebe”, priznade ona tiho. „Pošten si čovek, Romane. Više nego što bih mogla sebi da dozvolim.”

„Nemoj da se prevariš i proglasiš me dobričinom”, upozori je on.

Ona podignu glavu, gledajući ga kroz guste trepavice. „Ne bih te nazvala anđelom iako me čuvaš. Cenim to, mada mi se ne sviđa ono što čujem.” Usne joj se iskriviše u osmeh žaljenja.

„Ni meni se ne sviđa.” Ništa od toga. Uprkos upozorenju i protestu, Roman je očajnički želeo da poljubi te usne, poslednji put. Za rastanak.

Kao da mu je čitala misli, Šarlot se podigla na prste u trenutku kada je on spustio svoje usne na njene. Ali, običan poljubac nije bio dovoljan da ugasi toliku požudu. Dlanovima joj obujmi lice, zahtevajući dublji ulazak u njena topla, vlažna usta.

To je trebalo da bude oproštajni poljubac, toliko snažan da ostatak života ispuni sećanjima. On zavuče ruku oko njenog struka i poče prstima da joj skuplja haljinu, povlačeći je milimetar po milimetar dok na kraju nije osetio njenu голу kožu.

Dok su njegovi prsti blago gnječili meku, toplu kožu njenog stomaka, ona tiho uzdahnu i srce mu podivlja u grudima.

Iznenada je shvatio više nije mogao da kaže zbogom kao što nije mogao da izabere drugu ženu za svoju suprugu i majku svoje dece. Pre nego što je stigao da obradi tu misao, začu se glasno kucanje na vratima i oboje poskočiše od iznenađenja.

Ona skoči unazad, vraćajući se u stvarnost zajedno sa lupanjem koje nije jenjavalo.

Roman isfrustrirano zastenja. „Kaži mi da li nekog očekuješ.”

„Nikog.” Ona spusti oči, nespremna da se suoči sa njegovim pogledom. „Nisam očekivala ni tebe, niti bilo koga, u ovo doba noći bez najave.”

„Dobro.” Sada nije bio raspoložen da se suočava sa drugim ljudima. „Odlazi”, uzviknu on i ona ga laktom udari u rebra.

„Rekla sam da nikog ne očekujem, ali možda je nešto važno.”

On je pusti, još uvek šokiran zaključkom do kog je došao posle poljupca.

„Otvoraj, Romane. Policija.” Oboje začuše Rikov glas.

Uprkos mračnom raspoloženju koje se isprečilo između njih, Šarlot nije uspjela da uguši smeh, mada Romana sve ovo nimalo nije zabavljalo. Rik je bio poslednja osoba koju je želeo da vidi. Naročito kada je pomisao na njegovog brata i Šarlot još uvek uspevala da ga iznervira.

Prilazeci vratima, Šarlot se trudila da popravi izgužvanu haljinu i drhtavim rukama smiri raščupanu kosu. Bilo je nemoguće sakriti ono što su upravo radili.

Niti je Oll to želeo. Otečene usne su je odavale i Romanu je to i te kako prijalo.

Toliko o dobrim namerama. Provalio je unutra da joj se izvini za zbujujuće signale. Nameravao je da kaže zbogom i stavi tačku na svaku iluziju koju su gajili jedno prema drugom. Ali, sa Šarlot, nikada ništa nije bilo gotovo ili završeno, bez obzira koliko se trudio.

Rešenje mu sinu bez najave. Zbogom nije moguće. Ne sa Šarlot. Nije mogao da ode od ove žene i okrene se nekoj drugoj, bez obzira na svoje razloge.

On odmahnu glavom, znajući da je upravo doživeo šok. Znajući da će i njog prirediti jedan. Umesto da olakša sebi lov na potencijalnu suprugu, Roman je već imao svoju kandidatkinju. Onu koja nije htela da igra na kartu žene koja sedi kod kuće, na kartu uvek odsutnog muža. Ovde je moralo da bude kompromisa. Ali tako je bolje. Čak i najprecizniji planovi često se menjaju u samom procesu ostvarivanja. A kada je u pitanju Šarlot, nesumnjivo će ih promeniti. Nije imao izbora.

Međutim, prvo je morao da je ubedi da oboma pruži šansu nakon njegovog monologa o odlasku. Roman teško uzdahnu. Znao je da mu ne bi zalupila vrata pred nosom. Kada bi joj se ukazala prilika, spavala bi sa njim s ciljem da ga izbac iz svog sistema. I sve vreme je pokušavala da ubedi sebe kako bi na kraju jednostavno mogla da ode.

On nije imao izbora, osim da je ubedi da nije u pravu. Morao je to da učini polako, toliko je znao. Ali ovog puta nije bilo povratka.

Stomak mu se uzburka od zaključaka do kojih je došao, ali, prokletstvo, bili su na mestu. On razmrda ramena kružnim pokretima, pokušavajući da umanji napetost i pre nego što je stigao da se snađe, Šarlot pusti Rika unutra. U stopu ga je pratio Čejks .

Roman se zapita šta je to što je dovelo oba njegova brata u njen stan.

„Da li je Bet dobro?” Šarlot susrete Rikov pogled, jasno zabrinuta za svoju drugaricu.

„Dobro je. Otišao sam čim sam dobio hitan poziv, ali bila je okej. “

„Šta se onda dogodilo?” Ona oprezno pogleda Rika. „Romanu nije potreban čuvar, dakle, čemu mogu da zahvalim na ovoj poseti?”

Roman je takođe želeo odgovor na to pitanje.

„Da sednemo” , reče Rik.

„Bolje ne”, promrmlja Roman. Nije želeo da se njihova poseta oduži.

„Kradljivac gaćica, zar ne?” upita Šarlot povišenim glasom. „Opet je napao?”

„Pametna si”, reče Rik. „Jesi li znao da je ovako pametna, Romane?”

„Pametnica”, nasmeja se Šarlot.

Roman prevrnu očima, okrenu se i uđe u dnevni boravak. Očigledno se sve pretvorilo u sedeljku sa jednim bratom policajcem, zatim drugim bratom koji došao s njim i Šarlot, koja mu nije bila ni ljubavnica ni bivša ljubavnica... već njegova buduća žena. Odbijao je da se udubljuje u razmišljanje šta bi uradio ako bi ga odbila. Adrenalin mu ponovo skoči, nervi i prihvatanje ideje otpočeše borbu za prevlast. Mogao je samo da zamisli njenu reakciju na ovu ideju ali nikako da joj pojasni istu. Ne još. Ne dok je ne bude učinio svojom na način koji neće moći da porekne.

Roman se spusti na meki cvetni kauč. „Šta se događa?” upita kada su svi seli.

„Šarlot je u pravu. Imali smo još jednu provalu.” Rik prvi prekide tišinu.

„Planiram da to objavim ujutro”, reče Čejs .

Roman klimnu. Znao je da njegov stariji brat ne bi mogao a da ne obradi još jednu krađu. Ono što je do sada uradio kosilo se sa policijskom naklonošću i njihovom potrebom da istražuju u tajnosti.

Šarlot se nagnu napred. „Molim te, kaži mi da nisu ukrali isti model.”

Rik potvrdno klimnu glavom. „Džek Vajthol takođe nije bio oduševljen izborom modela.”

„Fridine gaćice?” Šarlot stavi glavu među ruke i zajeca. „Skoro sam ih završila. Poslali smo joj poštom pre nekoliko dana.”

Roman se uhvati za nešto što je Rik malopre pomenuo. „Šta je toliko uzбудilo Vajthola, osim jasne činjenice da mu je obijena kuća?” Zašto bi se jedan starac kidao oko heklanih gaćica?

„Pa, koliko je Džek znao, njegova žena je najviše volela obične, korisno bele”, uzvratil Rik.

„Fridin par je bio bele boje”, reče Šarlot, očigledno braneći svoje mušterije.

„Bele i seksi”, pojasni Čejs . „Ostavili smo ih da se svađaju oko toga za koga je planirala da ih nosi.”

„Kupila ih je da iznenadi svog muža na njegov sedamdeseti rođendan”, objasni Šarlot. „Samo muškarci mogu da izvuku tako pogrešne zaključke.”

„Hej, uspori sa feminizmom, malena”, reče Roman i ona ga bocnu laktom u rame. On zajecha. Ako ništa drugo, može da se usredsredi na telesni bol, bolje nego na telesnu želju. Ali, čim je bol umimuo, Roman poče da razgleda oko sebe, pokušavajući da skrene pažnju sa njenog slatkog mirisa. Rukom pređe preko požutele knjige na sjajnom stočiću za kafu.

„Dakle, ukupno tri krađe...” reče ona.

„Pet.”

Taj broj skrenu Romanovu pažnju.

„Pet?” - on i Šarlot izgovoriše u isto vreme.

„Samo večeras su se dogodile tri. Dok je ceo grad bio na igranci, neko se zabavljao krađom ženskih gaćica.”

„Ko bi mogao da uradi nešto tako... tako...” Šarlot ustade sa svog mesta, a Roman, osećajući njenu frustraciju, ne pokuša da je zaustavi. „Tako nezrelo? Glupo? Perverzno?” zapita ona.

Rik se zakikota. Roman nije imao želju da ponovo proživljava svoju mladost pred Šarlot. „Dobro, možemo da suzimo spisak osumnjičenih ako odbacimo sve one koje smo videli na zabavi.”

„Postoji jedan problem”, uskoči Rik.

„Koji?”

„Vreme se ne poklapa. Poslednja pljačka se desila oko deset i trideset. Vajthol je jurio čoveka kroz zadnje dvorište, ali ovaj je lukavo pobeo u pravcu drvoreda. Onda je Vajthol dobio napad astme i srušio se.”

„Prokletstvo”, procedi Roman.

„Upravo tako. Znamo da je neko veoma izdržljiv. Iako je uspeo da orobi dve kuće pre deset i trideset, u različitim ulicama koje su prilično udaljene, imao je vremena na pretek. Sveukupno ne znamo skoro ništa. Ja sam otišao sa zabave oko devet i četrdeset pet, Čejs nije ni išao jer je morao da radi, a, prema izjavama svedoka, ti si bratac šmugnuo oko devet i četrdeset osam minuta.”

„I to nam je Vajthol izričito naglasio”, reče Čejs.

Roman oseti kako ga obuzima zebnja: „Zašto?”

Šarlot zaustavi svoje šetkanje ispred mesta gde je Čejs sedeo u salonskoj stolici. „Da, zašto?”

Čejs ga uštinu za nos i Roman shvati da je u nevolji do guše. „Starac nas je podsetio na jednu neslanu šalu koju je Roman počinio, pre mnogo godina.”

„Pre mnogo, mnogo godina”, promrmlja Roman.

„Kada je bio nezreo i glup”, nastavi Rik, birajući Šarlotine reči.

„Ali ne i perverzan”, reče Čejs sa osmehom.

„Lov na gaćice”, promrmlja Šarlot. „Bilo je toliko davno da su već svi zaboravili.”

„Voleo bih da jesu.” Roman prostreli brata pogledom.

„Ipak, zašto bi Vajthol sada iskopao takav podvig?” zapita ona.

Roman rukama protrlja oči. „Zato što su devojčice spavale u kući Dženet Barker ali gaćice koje sam ulovio...”

„I okačio na retrovizor svog auta”, pridoda Rik, zdušno mu pomažući.

„Pripadale su Teri Vajthol”, završi Čejs. „Koja je brže-bolje dotrčala u kuću svojih roditelja baš kada smo odlazili.”

Do đavola, kako je Roman mogao to da zaboravi? Sve vreme dok je večeras pričao sa užtogljenom bankarskom blagajnicom, nije mu padalo na pamet da je nekada davno ukrao njene gaćice. „I tako, kada je Teri čula šta je njenoj majci ukradeno, odlučila je da mene proglasi krivcem?” upita Roman, odmahujući glavom u neverici.

„Ne, samo je spomenula da si odjurio iz gradske dvorane. Nažalost, ona nije jedina koja je videla kada si otišao.” Rik ustade i prekrsti ruke na grudima. „Džek Vajthol je ukazao na tebe kao mogućeg osumnjičenog.”

Roman nije mogao da veruje u ono što je upravo čuo. „Matori...”

„Slažem se, ali, kada se jednom iznese optužba, moram da istražim.” On zauze stav čoveka iz kriminalističke službe, koji je jedino kvario poluosmeh na njegovom licu. Rik se okrenu prema Romanu: „Smem li da pitam gde si otišao kada si napustio zgradu skupštine večeras? I da li bi neko mogao da potvrdi tvoju priču” .

Šarlot otvori usta u neverici. Čejs puknu od smeha.

Noć je bila puna iznenađenja, pomisli Šarlot dok je pratila Rika i Čejs a prema vratima. Sa Romanom, koji je stajao odmah iza nje, imala je osećaj da još uvek nisu sve izneli na videlo. „Hvala vam što ste svratili da me obavestite o novim krađama.”

Rik zastade na pragu. „Bez sve šale, svratili smo da te upozorimo. Postoji pet provala koje su povezane sa jednom jedinom osobom - sa tobom. Ne samo što prodaješ predmete koje neko uporno krade, nego ih i praviš.”

Roman iznenađeno izvi obrvu, ali ne reče ništa, samo nastavi bratovu misao. „I zbog toga je ne ostavljam samu.”

Ona zatrese glavom bez reči. Već je upoznala Romanovu zaštitničku prirodu, ali je planirala da sačuva argument protiv njegovog ostanka za kasnije, kada budu sami.

Čenila je njegovu zabrinutost, koja je po njenom mišljenju bila potpuno neopravdana. Kradljivac gaćica je ciljao na domove mušterija i niko nije bio povređen. Biće pažljiva, iako je verovala da je bezbedna. Nije smela da mu dozvoli da ostane preko noći. S obzirom da je ogovaranje omiljena zabava u ovom gradu, poslednje što je želela je da se komšiluk probudi i ugleda Romana na vratima njenog stana ili na požarnim stepenicama u cik zore.

„Dovoljno si bezbedna kada si kod kuće” , reče Rik, odmerivši Romana, prećutno joj nudeći pomoć da ga se otaras. „Imaš komšije sa obe strane, niko nije toliko lud da ti provali u stan ali predlažem da prozor zatvoriš i dobro zaključaš. Sa ove tačke gledišta, niko ne želi da rizikuje dajući nekom perverznojaku otvoreni poziv.”

Šarlot oseti krajičkom oka Romanov pogled na sebi i nekako obuzda smeh. Oboje su znali da je on poslednji perverznojak koji se večeras popeo kroz njen prozor, ali nije imala razloga da njegovoj braći daje još materijala za obradu.

Dovoljno su ga ugnjavili svojom bratskom ljubavlju to je nešto što ona nije

iskusila nikada u svom životu. Bila je jedino dete koje je previše brzo sazrelo nakon očevo odlaska, dok su braća Čendler, za razliku od nje, imala zdravo detinjstvo. Bratsko rivalstvo, razdraganost i ljubav, među njima je bilo toliko očigledno da Šarlot oseti knedlu u grlu našavši se u društvu sve trojice. Nikada nije imala istinski pravu porodicu i sada je shvatala koliko joj je to nedostajalo.

Ona baci pogled na otvoren prozor. „Pobrinuću se za to, obećavam.”

„Radimo prekovremeno, ali ne možemo ništa da garantujemo dok ne uhvatimo lopova, zato se čuvaj.”

Ona još jednom klimnu glavom.

Čejs bratski spusti ruku na njeno rame. „Kada odštampam članak, videćeš kako će ceo grad početi da motri na tebe.”

„Upravo to mi je trebalo, oči grada uprte u mene i moj život”, uzdahnu ona. „Nadam se da mi to neće ugroziti posao. Ne mogu da priuštim da ljudi iz straha prestanu da kupuju moje proizvode.”

Rik odmahnu glavom. „Kako ja vidim stvari, u najgorem slučaju to će značiti pad prodaje određenog artikla.”

„Nadam se da si u pravu.” Zato što ne bi mogla da plaća rentiranje ako opadne kompletan promet. Njena ušteđevina iz njujorških dana ne bi dugo potrajala a samo što je počela da ubire prve pozitivne bilanse.

„Stavićemo nekog da patrolira po kraju, važi?”

Ona klimnu i napokon zatvori vrata za Rikom i Čejs om. Skupivši snagu, okrenu se prema Romanu. Stajao je oslonjen jednim ramenom o zid, seksipilan i siguran u sebe.

Da nije znala za bolje, rekla bi da se nešto isprečilo između njih dvoje. Opet.

„Po čemu se izdvaja donji veš koji je ukraden?” zapita on. „Kaži ti meni. Video si ga iz prve ruke”, teško proguta i nastavi. „Onog dana u kabini za presvlačenje.”

Sećanje mu baci senku na oči koje poprimiše čeličnosivu nijansu. „Sama ih praviš?”

Šarlot potvrdno klimnu. On je uze za ruke, provlačeći prste kroz njene, izazivajući nervne završetke svojim ogrubelim vrhovima, lansirajući vatrene strele duž celog njenog tela. Na kraju joj podignu ruke uvis radi detaljnog istraživanja. „Nisam znao da imam posla sa umetnicom.”

Ona se nesigurno nasmeja, pokošena njegovim dodirima i željom koju je konstantno budio u njoj. „Nećemo da preterujemo.”

„Dušo, video sam te gaćice i video sam tebe u njima. Definitivno ne preterujem. U stvari, sada vidim zašto bi čovek išao tako daleko da bi se dočepao jednog primerka. Naročito ako si ih ti nosila.” Glas mu postade tih, promukao i zavodljiv.

Okrenu joj ruku i spusti strategijski poljubac, praćen grickanjem jednog

prsta. Bradavice joj se skupiše sa prvim mekim ugrizom a zatim, dok se pomerao na svaki sledeći vrh prsta, telo joj je gorelo od želje.

Pitala se kuda sve ovo vodi, zašto je sada naprasno počeo da je zavodi umesto da kaže zbogom. Nije joj bila jasna njegova iznenadna promena. Nije sumnjala da je raniji poljubac značio poslednje zbogom.

„Da li si znala da večeras nisam mogao da prestanem da te gledam?” Roman okrenu unutrašnju stranu njene ruke ka sebi i poče da duva po vlažnoj koži.

Ona priguši jecaj zadovoljstva. „Skoro da si me prevario.”

„Pokušavao sam da prevarim oboje. Čak i večeras, kada sam upao ovde, obmanut mišlju da bih mogao da te napustim, hteo sam da prevarim oboje.”

Srce joj se pope u grlo dok ga je pažljivo slušala.

„Godinama sam do savršenstva uvežbavao umetnost posmatranja a da ne budem uhvaćen u tome. To je neophodna stvar u mom poslu.” Usta su mu putovala duž njene ruke, izluđujući je lakim dodirrom usana. „Gledao sam te.”

„Mmm. Onda si definitivno uspeo da me prevariš.”

„Ali mislim da nisam prevario Teri Vajthol”, reče u trenutku kada je stigao do Šarlotinog ramena i nosom počeo da kruži po nežnoj koži njenog vrata.

Zaklecaše joj kolena i ona nasloni leđa na zid. „Dakle, Teri ti se svetila iz ljubomore?”

„Izgleda da je tako”, reče on dok je vrelim dahom palio Šarlotinu kožu.

Roman se nasloni rukama o zid iza nje, priljubljujući svoje mršavo, čvrsto telo uz njeno. Borila se za vazduh kada mu je puna, čvrsta erekcija nabujala između njenih nogu. Ona pokuša da se seti o čemu su razgovarali ali je reči izdadoše. „Ne mogu da se skoncentrišem”, promrmlja ona.

„U tome je stvar.” On zari prste u njenu kosu. „Dozvoli mi da ostanem celu noć Šarlot. Dozvoli mi da se brinem o tebi.”

Očekivala je da će pokušati da glumi čuvara. „Tvoj ostanak nije dobra ideja.” Koliko god da bi uživala u njemu. Ona se nasloni obema rukama na njegova ramena, ali umesto da ga odugrne od sebe poče da upija topiotu i snagu njegovog tela priljubljenog uz svoje.

„Zašto, kada osećam da jeste?” On trgnu napred kukovima, udarajući svojom tvrdom dužinom u njen ženstveni brežuljak.

Zapljusnu je talas uzbuđenja. Ona zatvori oči, uživajući u osećaju. „Imaš takav osećaj zato što u seksu nema ničeg racionalnog. Ali ja sam sada racionalna. Ne možeš da ostaneš, jer si došao da kažeš zbogom. Tako si rekao.” Oseti kako joj se bol skuplja u grlu pri sećanju na njegove reči.

„I onda sam te poljubio i shvatio da nije bilo šanse da odem odavde.”

„Sta?” Zaiskriše uzbuđenje i nada kakvu do sada nije iskusila, dok je pokušavala da shvati ono što je upravo rekao. „Šta to pričaš?” upita ona, i dalje ne verujući svojim ušima.

„Među nama oduvek nešto postoji. Nešto što ne prolazi. Ako imaš hrabrosti

da preuzmeš rizik i otkriješ gde će nas to odvesti, onda imam i ja.” Njegove plave oči netremice su gledale u njene.

Srce poče ubrzano da joj lupa. Iznenadio ju je. Očigledno da je ovo bio šok i za njega. Razumela je svo to cimanje između njih dvoje baš kao i on.

Ali, uprkos činjenici da ju je uhvatio nespremnu, već je razmotrila ovu mogućnost. Vezu sa Romanom nije samo želela; ona joj je bila preko potrebna. Prepuštajući se fizičkoj želji koja je godinama ključala u njoj, pustiće da sve ide svojim tokom.

Bez sumnje, Šarlot je znala da rizikuje svoje srce. Jednom davno ga je napustila i, mada to nikada nije htela da prizna, čak ni sebi, duboko je zažalila. Bilo joj je potrebno da vodi ljubav sa njim i sećanja na to koja će negovati u ostatku života bez njega.

Međutim, njena će biti poslednja. Suprotno njenoj majci koja je potčinila sebe beskrajnom čekanju koje joj predstoji, Šarlot će biti jaka i izaći će nepovređena iz svega.

„Pa, mogu li da ostanem?” upita on sa neodoljivim osmehom na licu.

„Zato što misliš da mi treba zaštita od nepostojeće opasnosti ili zato što želiš da budeš sa mnom?”

„Iz oba razloga.”

„Mogu i sama da se čuvam. Rik je rekao da sam bezbedna. Sto se onog drugog tiče... previše je rano.” Šarlot nije mogla da uskoči u krevet sa njim bez obzira koliko se njeno telo s mukom borilo protiv takve odluke.

Želela je malo vremena da se prilagodi njegovim namerama. Želela je da bude sigurna da se ovoga puta neće predomisliti. Ali, iznad svega, želela je da ga bolje upozna. Celo njegovo biće. Trebalo joj je vremena da prodre i u njegovu glavu i srce. Jer, kada bude otišao, kao što je znala da hoće, nije imala nameru da ga tek tako zaboravi. Bog zna, ne bi mogla da ga zaboravi, čak i kada bi život išao dalje.

Roman klimnu, prihvatajući njen odgovor. Nije želeo da žuri, sada kada je toliko napredovao i probio njene barijere opreza. Smejala se njegovim šalama, prihvatila je promenu njegovog stava. To je sada bilo dovoljno.

Posle svih zbunjujućih signala, nije očekivao da se otvori i poveruje mu preko noći. „Šta misliš o tome da spavam na podu i glumim čuvara?” upita, uporno se trudeći da provede još malo vremena sa njom.

Ona odmahnu glavom i nasmeja se. „Nijedno od nas ne bi spavalo.”

„Spavanje je precenjeno. Mogli bismo da pričamo.” Bar bi bio pored nje.

„Ne bismo pričali, i ti to znaš.” Obrazi joj buknuše zdravim rumenilom. „Ali komšije bi.”

Romana lično uopšte nije brinulo šta misle komšije, ali Šarlot jeste, a u ovako malom gradu posao je bio usko povezan sa reputacijom.

On nervozno provuče prste kroz kosu, zatim natera sebe da prihvati ono što

je rekla.

„Zvaćeš me ako ti budem potreban? Ako uopšte misliš da sam ti potreban?”

Pogledi im se sretoše. „O, potreban si mi, Romane. Samo te neću zvati iz te potrebe.”

On teško uzdahnu. I ona je njemu bila potrebna. Na način na koji su probudili seksualnu želju. Kao da je rukom obuhvatila njegovo srce. Iskreno se nadao da je planirala da ga pusti kada dođe vreme da se krene dalje.

On zatvori oči i nasloni se na jastuke, proklinjući sve što je saznao protekle noći. Dok su ona i njegova braća razgovarali o poslednjoj provali, Roman je upotrebio svoj slušalački talenat za jednu stvar dok je razmišljao o nečem sasvim drugom i otkrio pohabane knjige i časopise koji su ležali na stolu ispred njega. Njihovi omoti oslikavali su daleka mesta i glamurozne lokacije. Neki su bili domaći, drugi inostrani, kao na primer zamak u Skotskoj ili egzotične plaže Južnog Pacifika. Ništa neobično za svakodnevnu konverzaciju, pomisli Roman.

Mnogi ljudi su kupovali slične knjige zbog njihovih dekorativnih čari. Ali malo ljudi ih je čitalo dok se toliko ne pohabaju a još manje ih ostavljalo u poluiscepanom stanju na tako vidnom mestu. Šarlot jeste.

Gledajući oko sebe, uspeo je iz delića da složi sliku u glavi, kontradiktornu i zavodljivu. Šarlot je bila ženstvena i seksipilna. Moglo se reći da voli cveće. Istovremeno je bila neodlučna, nesigurna u svoje kvalitete i nijedan hrabriji pokret nije činila s lakoćom što je izbor njene profesije činilo prilično nepredvidivim, pomisli on. Kao i donje rublje koje je ručno izrađivala. Više je pokazivalo nego pokrivalo otkrivajući ne samo kožu ispod heklanih gaćica već samu Šarlot i njenu dušu.

Knjige su otkrivalo mnogo više. Iako je volela ognjište i dom Jorkšir Folsa, postojao je deo nje koji je čeznuo za stranim zemljama i egzotičnim mestima. S tim zaključkom mu skoči adrenalin u krvi. Bila je još savršenija za njega nego što je smeo sebi da prizna.

Šarlot, pomisli. Očaravala ga je onako kako nijedna priča, nijedna žena nikada nije umela. Morao je da je ponovo osvoji, da je ubedi koliko su složeno isprepletani. Nisu imali izbora osim da se potrude da njihov zajednički život uspe. Samo tada bi mogao da ispuni svoju obavezu prema porodici i zadovolji želju svoje majke za unučetom. Samo tada bi mogao da se vrati životu na putu, da ide gde ga budu nosile priče, nastavljajući da predočava važnost javne svesti. A možda će jednog dana i ona želeti da putuje sa njim.

„O, bože. Romane, probudi se.” Majčin glas dopre do njega.

Bilo je nečeg u tom samačkom životu, a kada njegova majka upadne u sobu bez kucanja, setio se i čega. Privatnosti.

Roman ustade u krevetu i zbaci pokrivač sa sebe. „Dobro jutro, mama.”

Oči su joj sijale od saznanja i zabavljenosti, što ga je potpuno probudilo.

„Pročitaj ovo.”

Ona izvuče današnje izdanje Lista, mašući njime ispred njegovog lica.

On zgrabi novine. „UKRADENE GAĆICE”, pročita naglas.

„Lepa zamena”, reče ona. „Čejs je uvek bio dobar iz engleskog.”

On pogleda u svoju majku i vide kako joj se lice nabire u osmeh. „Zar nisi zabrinuta zbog lopova?” upita je.

„Rik drži sve pod kontrolom. Baš kao i šef Elis. Osim toga, niko nije povređen. Pročitaj zadnji red, Romane.”

Pre nego što je uspeo da je poslušša, ona mu istrže časopis iz ruku i pročita mu. „Pošto policija još nema osumnjičene, Džek Vajthol je pojurio muškarca, belca, preko svog zadnjeg dvorišta, pre nego što je ovaj nestao u drvoredu iza kuće. Mada policija tek treba da imenuje osumnjičenog, Džek Vajthol je pokazao prstom na Romana Čendlera, čiji se povratak u grad poklapa sa prvom krađom iz prethodne sedmice. Prema rečima g. Vajthola, Roman Čendler stoji iza dečje neslane šale koja je uključivala krađu donjeg rublja. Povodom incidenta koji se dogodio pre više od jedne decenije, nisu podizane optužbe i policija veruje da ovi incidenti nisu povezani.”

„Baš lep izveštaj”, promrmlja on.

„Šta imaš da kažeš za sebe?”

On zakoluta očima. „Isuse, mama, išao sam u srednju školu.” Šta je očekivala da kaže?

Ali, kad je u pitanju njegov brat, Roman je bio besan. I pored toga što je izjava pripisana Vajtholu i policija je poriče, Roman nije mogao da veruje da je Čejsov izveštaj takvo sranje. „Misliš da bi imalo više smisla da je Čejsov...”

„Čejsov izveštaj su činjenice, mladiću. Nemoj da okrivljuješ svog brata za stvari koje vučeš iz prošlosti i koje te sada proganjaju.”

Roman godinama nije čuo da njegova majka koristi tako jak ton u razgovoru sa svojim sinovima. Nakon tihog glasa koji je razvila od kada se razbolela, ovaj ton ga je iskreno iznenadio. Međutim, nikada nije trpela da se jedan brat ljuti na drugog, i to nije moglo da se promeni samo zbog njene bolesti. Verovala je da bi njeni dečaci trebalo da budu ujedinjeni. Da se drže zajedno bez obzira na sve.

U većini slučajeva, Roman se slagao. Sada to nije bio slučaj. Ali, nije mu se svidelo što se ona šetka po sobi i brine zato što ga je Čejsov iznervirao. „Sedi dole. Briga nije dobra za tvoje srce”, reče on, lupkajući rukom po krevetu.

Izgedala je uplašeno i odmah se polako spustila na ivicu kreveta. „U pravu si. Samo sam mislila da bi trebalo da budeš spreman. Obeležen si kao pljačkaš gaćica.”

Roman nije mogao da učini ništa zauzvrat osim da se namršti i prekrsti ruke na grudima.

„Jedina stvar koju ne shvatam je kako će regovati žene.”

On se napregnu. „Kako to misliš?”

Njegova majka sleže ramenima. „Nisam sigurna da li će se baciti na tebe ili će bežati glavom bez obzira. Za tvoje dobro, bolje se nadaj da će upaliti. Ja se nadam da će upaliti, ili ću na unučiće da čekam još mnogo dugo.”

Roman opsova sebi u bradu. „Kako bi bilo da se malo okomiš na Rika ili Čejs a?”

Rejna lupnu nogom o drveni pod tamo gde je nedostajala pamučna prostirka, njen poklon od pre nekoliko godina. „Nažalost, tvoja braća sada nisu tu.” Ona podiže časopis, okrznuvši poglednom tekst još jednom. „Znaš, što više razmišljam o tome, sve više mi se čini da će te žene ovog grada verovatno izbegavati dok se sa tebe ne skinu optužbe. Niko ne želi da ima posla sa prestupnikom. Niti je prestupnik neko koga bi dobra devojka vodila kući da ga upozna sa mamom i tatom.

„Isuse, mama” , ponovi on.

„Jesam li ti rekla da se ova stvar vratila da te progoni? Nešto kao tvoji sportski rezultati ili ocene u osmom razredu. Oni utiču na upis na koledž. A jesi li me slušao? Nisi. Ti si sve najbolje znao” , podviknu i, bez upozorenja, udari ga novinama po ramenu: „Jesam li ti rekla da će ovo da izbije na površinu jednog dana?”

Predosećajući da je ovo tek početak, Roman zastenja i prebaci pokrivač nazad preko glave. Bio je previše star da živi sa svojom majkom i previše umoran da se sa njom svađa.

SEDMO POGLAVLJE

Red je počeo da se formira ispred Šarlotinog kutka u devet i četrdeset pet. Šarlot pogleda Bet, sa kojom nije razgovarala ni o čemu osim o poslu. Očigledno je odvraćena od toga prethodne noći i Šarlot je poštovala njenu privatnost za sada. U potpunosti je nameravala da satera svoju drugaricu u čošak do kraja dana i sazna šta se zaista događalo.

„Da li si reklamirala rasprodaju i zaboravila da mi kažeš?” Bet pokaza na gomilu žena koje su čekale ispred radnje.

„Volela bih da jesam.” Šarlot zbunjeno nastavi da hekla grudnjak.

Ona se prošeta do ulaznih vrata i otključa ih. Zene nagrnuše unutra kao da se roba delila za džabe i okružuje je. Frida Vajthol stade ispred svih, kao neka vrsta govornika. Starija žena imala je sedu kosu, ošišanu i nameštenu u stilu koji je bio poznat samo Lu En. Frida se oblačila tipično za svoje godine, pantalone od poliestera i odgovarajuća svilenka bluza, koja se isključivo ručno prala, pa ni danas nije bilo drugačije. Ali Šarlot je znala koliko je Frida želela da osveži svoj brak i iz istog razloga kupila Šarlotin ručno rađeni komplet grudnjaka i gaćica.

„Dame, kako mogu da vam pomognem?”

„Zanimaju nas...” Frida pročisti grlo i porumene.

„Ukradene gaćice”, doviknu Mardž Sinkler iz mase. „I mojoj Doni bi koristio jedan par.”

„A ja moram da zamenim stare”, reče Frida. „Takođe bih volela jedan par za Teri. Možda će joj pomoći da malo smekša.”

„Ukradene gaćice?” Šarlot iznenađeno trepnu. „Mislite, heklane gaćice?” Očigledno je krađa bila vest dana. Novosti putuju brzo u ovom gradu i samo su Rik i šef policije držali situaciju u tišini nakon prvih par provala.

„Hoću i ja jedan par.”

„Sve želite isto?”

Podiže se žamor odobravanja, dok je prostor ispred radnje vrveo od žena. Neke od njih bile su starije, neke mlađe, ali sve su želele da imaju „ukradene gaćice”.

„Ne držimo ih u zalihama, shvatite” - Bet uze stvar u svoje ruke. „One se individualno prave. Zapisaću vaša imena, željenu boju i izmeriću vas. Napravite red i počecemo odmah.”

„Pobogu, šta se ovo dešava?” upita Šarlot. Još sinoć je strahovala kako će izgubiti posao, a sada je bila preplavljena mušterijama u vezi sa istim tipom gaćica koje su bile uzrok provalama. Sa ovim tempom, biće zauzeta heklanjem do Božića, u sledećih devet meseci.

„Jesi li videla jutarnje novine?” zapita Lisa Barton, Šarlotina stara školska drugarica, sada poštovana učiteljica u školi.

Šarlot odmahnu glavom. Prespavala je, zahvaljujući nemirnoj noći punoj košmarnih snova sa njom i Romanom u glavnim ulogama. „Nisam imala vremena

za kafu i novine. Zašto?”

Lisine oči uzbuđeno zasijaše dok joj je pružala primerak Lista. „Kada bi u gradu postojao čovek koji bi želeo da ti provali u stan i ukrade tvoje gaćice, ko bi to bio?”

„Pa...”

Pre nego što je Šarlot uspela da nastavi, Lisa odgovori na svoje pitanje. „Čendler, naravno.”

Šarlot trepnu. „Naravno.” Roman je bio jedini Čendler koji se interesovao za nju, iako ta istina nikada nije naglas izrečena.

A njoj nije ni morao da ukrade gaćice, dala bi mu ih sama baš kao i polovina žena u ovom gradu, shvati ona. Prisetila se sinoćnih pretpostavki njegovog brata i optužbi koje su pale na Romana. Čejs je rekao da će sve objaviti.

„Šta tačno piše u novinama?” upita ona drugaricu. „Nemoj ništa da preskačeš.”

Polu sata kasnije, Šarlot je zaključala svoja vrata u potrazi za predahom. Imala je novi spisak žena koje su htele da im se izrade gaćice, mnoge od njih želeći da namame Romana Čendlera u svoje domove.

„Muka mi je.” Šarlot se zgrči na stolici u svojoj kancelariji. Ostavila je Bet u prednjem delu da organizuje i pospremi radnju posle jutrošnjeg ludila, dok je ona napravila kopiju spiska imena za policiju.

Ne samo što su naručeni najskuplji artikli u radnji, nego je prodala puno stvari ženama koje su čekale u redu osveživače za fioke, vešalice za donje rublje i razne primerke odeće. Bio je to najuspešniji dan od otvaranja a još nije bilo podne. Međutim, umesto da bude prezadovoljna, Šarlot se osećala bolesno.

Nije joj se sviđala ideja da zarađuje novac na račun Romanove reputacije večitog mladoženje. Ljubomora joj stegnu srce dok se prisećala svih žena koje su danas u radnji izgovorile njegovo ime. Vredalo ju je podsećanje na to ko i šta je on zapravo bio: lualica, koji voli žene. Pristajala je da bude jedna od tih žena dok on ponovo ne napusti grad. Šarlot zadrhta; ništa što se danas izdešavalo nije promenilo njeno mišljenje o kursu koji su Roman i ona zajednički izabrali.

Pogleda na novine koje je Lisa zaboravila i zavrte glavom. Roman je bio mnogo toga, neženja, lualica, ali ne i lopov. Nijednog trenutka nije poverovala da je on odgovoran za krađe. Kompletna ideja bila je smešna i činjenica da su se zrele žene ulele u priču poražavala je. Izgradile su sopstvenu fantaziju na celoj ideji. Fantaziju o njemu.

Šarlot je razumela njihovu želju da tako nešto učine, ali takođe je znala bolje od većine njih: fantazije se ne ostvaruju i realnost je bila najsuroviji učitelj.

Roman se pobrinuo da se preoptereti sklekovima i napornim trčanjem pre tuširanja, oblačenja i odlaska u kancelarije Lista. Nadao se da će ugušiti neodoljivu potrebu da zabode pesnicu preko brbljivih usta svog najstarijeg brata. Kao reporter, Roman je poštovao istinu, ali, u ovom slučaju, računao je da mora da postoji bolji način suzbijanja gradskog ogovaranja osim pridavanja još većeg značaja svemu

tome uz pomoć špekulativne štampe. Prokleti ljudi ovog grada imali su pamćenje bolje od slona.

Vozio se Prvom ulicom sa otvorenim pozorom, puštajući da ga svež vazduh razbistri i smiri. Usporio je dok je prolazio pored Šarlotinog kutka. Mala grupa se skupila ispred radnje, što ga je iznenadilo, s obzirom da je brinula kako će objavlјivanje priče uticati na njen posao.

Očajnički je želeo da je vidi. Zahvaljujući jutarnjim novinama i svojoj novoj ozloglašenosti, Roman je morao da se drži daleko od Šarlotinog kutka. Dom ukradenih gaćica bilo je poslednje mesto gde bi Roman Čendler smeo biti viđen.

On uspori kola i stade na semaforu na raskrsnici. Sivi automobil provuče se i stade pored njegovog. Okrenu glavu da pogleda u vozača, jer je prozor suvozača bio spušten. Alis Mekgregor, shvati Roman. Kosa joj više nije štrčala napred; sada je bila natapirana kao lavovska griva. Ipak, Roman natera sebe i prijateljski joj se osmehnu.

Ona ispruži ruku ka zadnjem sedištu, kao da nešto traži, onda je podiže i mahnu kroz vazduh, a zatim dvaput svirnu i dade gas.

On trepnu. Svetlo je bilo zeleno, osvesti se Alis mu je upravo mahnula gaćicama. Izazivala ga je na najženstveniji mogući način. Dođi, uhvati me, frajeru.

Upravo kada je došao do zaključka da želi samo jednu ženu, slobodne žene Jorkšir Folsa odlučile su da proglase otvorenu sezonu. Roman ispusti težak uzdah, shvatajući kakva je ponuda na tržištu ženske populacije. U mlađim godinama, cenio bi ovoliku pažnju. Sada je samo želeo da ga ostave na miru, đavolski način da se odmetne u pohod na Šarlotinu naklonost, pomisli Roman, osećajući još veću želju da isprebija svog brata. Alisin gest je bez sumnje bio inspirisan člankom u Službenom listu. Iako je Roman znao da je Vajthol bio presudan izvor informacija, uz jutarnju kafu i novine, svi u gradu su se podsetili na Romanovu dečaćku vragoliju.

Pet minuta kasnije, Roman je parkirao kola ispred uredništva lokalnih novina i izišao na dugi prilazni put. Zastao je kod poštanskih sandučića, od kojih je svaki bio označen drugim uredničkim sektorom. Sandučići još uvek nisu bili puni, osim Lokalnog sektora, zbog obaveza urednika čija žena se skoro porodila. Roman zgrabi lokalni informator iz sandučeta, računajući da će njegovih nekoliko sati vrednog pisanja omogućiti Taj u više vremena za porodicu.

Roman je obećao sebi da će se uključiti u List, za ljubav svom prijatelju. Bog je znao da su njegovi naponi svakako bili motivisani željom da pomogne svom najstarijem bratu.

Roman ušeta u zgradu. „Cao, Lusi” , klimnu glavom sekretarici, koja je bila sastavni deo firme od samog osnivanja. Na početku je radila za njegovog oca, a kasnije za Čejasa. Zнала je kako treba sa ljudima i posedovala organizacione sposobnosti bez kojih nije mogao nijedan izdavač.

„Ćao, Romane.” Ona uperi krivudavi prst u njega.

On joj pride bliže. „Šta ima?”

Ona još jednom podiže svoj krivudavi prst i nagnu se prema njemu. „Šta radiš sa ukradenim gaćicama?” upita ga šapatom.

„Meni možeš da kažeš. Jesi li sada u fazi oblačenja?” namignu uz kikut.

On zakoluta očima, kasno se setivši da ona ima malo vickast smisao za humor. „Nije smešno”, procedi on.

„Ako će te utešiti, Čejs to nije hteo da štampa jednostavno nije imao izbora, Vajthol bi doveo u pitanje njegov novinarski integritet da je prečutao samo iz razloga što ste vas dvojica braća.“

Roman odmanu glavom. „Dobro, gde je on?”

Lusi jjokaza palcem na sprat. Roman odjuri uz stepenice i ulete u Čejsovu kancelariju bez kucanja.

„Hoćeš li da mi objasniš o čemu si, do đavola, razmišljao?” Roman tresnu jutarnjim novinama o bratov sto.

„U vezi sa čim?”

Roman se preteći nagnu napred, što nije predstavljalo nikakvu pretnju njegovom velikom bratu. Čejs se samo dodatno opusti. On se zaljulja unazad i vrhom onog što je nekada bila očeva kožna fotelja dodirnu dasku na prozoru, zatvarajući Romanu pogled kroz prozor koji je znao napamet. Jezero i vremešna stabla žalosnih vrba bili su deo njega, kao i stara viktorijanska kuća, koja je oduvek bila sedište Lista.

„Previše si pametan da bi mogao da mi glumiš i nisam raspoložen za igre. Daj mi jedan dobar razlog zašto si uopšte morao da pominješ moje ime?” upita Roman Čejsa.

„Ja štampam novosti. Da sam izostavio Vajtholovu izjavu, to bi bila gruba greška.”

„Za koga?”

„Za svakoga u gradu ko poznaje matorog Vajthola. Ne želim da ljudi okolo misle kako pravimo protekciju ili štitimo članove porodice.”

„Šala iz prošlosti nije novost.”

Čejs odmahnu glavom. „Kao reporter, ti to znaš bolje od mene.” On zaljulja stolicu napred. „Nisi davao ni groša za to šta ljudi pričaju o tebi i ne mogu da poverujem da te članak toliko izbacio iz takta. Ne, stvarno, šta te je toliko naljutilo?” On ustade iz fotelje i napravi par koraka, ne skidajući pogled sa Romanovog lica.

„Vrati se da živiš sa majkom i više nećeš morati da mi postavljaš takva pitanja.”

„To bi te navelo da piješ, a ne da mene baciš o zid. Ovo nema nikakve veze sa mamom. Razmisli o tome, grozno izgledaš. Šta si radio? Jesi li sinoć kopao robove ili vodio ljubav?”

„Nije to bilo samo 'vođenje ljubavi’“, odgovori Roman bez razmišljanja.

„Šta si rekao?” Čejs ugura Romana u najbližu fotelju, zatim zalupi vrata

kancelarije. „Nikada ne znaš kada će Lusi iz dosade da dolunja dovde” , objasni mu i otvori plakar u čošku.

Otac je tu uvek držao alkoholna pića i Čejs se potrudio da to i dalje ostane tako. On napuni dve čaše viskijem i pruži jednu Romanu. „Sada pričaj.”

Iako je još uvek bilo jutro, Roman se ispravi u fotelji i iskapljuje piće u jednom gutljaju. „To mi je trebalo. I nemam pojma o čemu pričaš.”

Čejs prevrnu očima: „Ljut si kao ris zato što si izgubio u bacanju novčića. Ljut si jer ti se život okrenuo za sto osamdeset stepeni i što misliš da mi duguješ, nećeš da priznaš.”

„U pravu si.” Više nije imalo smisla da poriče ono što je bilo očigledno. Čak i kada bi Šarlot učinila njegov budući brak i porodicu još primamljivijom, njegovi životni planovi su se promenili od kada se vratio kući, i to ne njegovom slobodnom voljom.

„Ne čini to ako ne možeš da živiš s time.” Čejs se osloni rukama o sto. „Rekao sam ti iste noći, niko ti neće zameriti ako izađeš.”

„Ja bih sebi zamerio. Jesam li ti ikada rekao koliko poštujem tvoje odluke?”

„Ne moraš to da mi pričaš. Znam na koliko mnogo ljudi ti utičeš svojim vestima i svojim talentom. I svaki put kada pročitam nešto što si ti napisao, svaki put kada pošalješ isečak kući, pokažeš mi koliki si čovek. I koliko ceniš sve što imaš u svom životu.”

Roman pogleda u Čejisa i zavrte glavom: „Ja ne pričam o tome koliko cenim život. Obojica to znamo. Pričam o tome koliko poštujem tebe.” Stajao je sa rukama uvučenim u zadnje džepove. „Tek nakon bacanja novčića shvatio sam kolika je bila tvoja žrtva. Bio si tako mlad i poštujem te zbog toga.”

„Žrtva je prejaka reč” , reče Čejs nakrivivši glavu.

Roman je osramotio svog brata i znao je da je to skoro najveće priznanje zahvalnosti koje je mogao da dobije.

„Sada mi kaži kakve veze Šarlot Bronson ima sa svim tim” , upita Čejs .

Roman napuni još jednu čašu. S ozbirom na to da je Čejs u životu donosio teške odluke, niko bolje od njegovo najstarijeg brata ne bi razumeo kroz šta je sve sada Roman prolazio. „Volim svoj život. Putovanja, priče, informisanje ljudi o važnim stvarima u svetu.”

Čejs mu uputi podrugljiv osmeh. „Još dok smo bili deca, u tebi sam video najboljeg. Hteo sam da budem kao ti” , uzdahnu duboko. „Kada je tata umro, znao sam da su moji snovi nestali s njim. Ali, ako ja nisam mogao da budem taj koji će da putuje, dao sam sve od sebe da tu priliku iskoristiš ti.”

Roman oseti kako mu se emocije skupljaju u grlu. „Tvoj sam dužnik.”

Čejs odmahnu rukom. „Nisam to učinio da bi mi jednog dana dugovao. Vraćanje duga je poslednja stvar koju želim. Ako bih još uvek hteo da putujem, mogao bih odmah da se ukrcam na avion. Imam dobar život. Dakle, ako ne možeš da uradiš tu stvar i budeš zadovoljan” , mislio je na bacanje novčića, „onda

nemoj.”

„Hej, naravno da nameravam da ispunim svoju obavezu, ali sam proklet ako mogu da vidim sebe vezanog za bilo koju ženu u ovom gradu. Ne kada...”

„Ne kada postoji samo jedna koju želiš.”

Roman opet posegnu za flašom, ali, umesto da dopuni čašu, on je skloni. „Tačno”, reče, direktno prihvatajući Čejsove reči.

Odgurnu se od fotelje i prošeta do prozora. Pogleda u prirodu koja je njegovom ocu oduvek pričinjavala zadovoljstvo - znao je to jer su sva tri klinca naizmenično sedela na očevom krilu dok je kucao članke, telefonirao ili se samo igrao sa njima, uvek sa istim pogledom iza njega. Sada su kompjuteri zamenili staru *smit korona* pisaću mašinu, drveće je poraslo, pustilo još dublje korenje, ali sve ostalo bilo je isto. Bio je mlad kao što bi bio njegov otac da je živ, Romanove uspomene su bledele. Ali su živele na granici sećanja i davale mu utehu, čak i sada.

„Očigledno je da je zanimaš, takođe, u čemu je onda problem?”

Roman uzdahnu. „Ne želim da je povredim, jer sve ovo sa bacanjem novčića i mojim planom podseća na njenog oca, Rasela Bronsona.”

„Do đavola.” Čejs se uštinu za nos.

„Prihvatiću to kao saglasnost.”

„Dakle, koja je još u kombinaciji osim nje?” upita Čejs.

Roman je gledao kako povetarac duva kroz granje još ogolelog drveća. Samo su žuto žbunje i mlada zelena trava predelu davali boju. Gledajući dole, iskrснуše daleka sećanja u porodični piknik koji su tu imali, jedan koji je isplanirala njegova majka u nameri da izvuče njihovog prezaposlenog oca na svež vazduh i da provede vreme sa svojom decom. Skoro da je mogao da oseti miris pilećih sendviča što ih je mama spremila i da čuje glas svog oca kako uči Rika da drži palicu dok Rejna baca loptu.

Kada je u pitanju njegovo dete, Roman nije mogao da zamisli nijednu drugu ženu osim Šarlot u ulozi supruge i majke ali isto tako nije mogao da zamisli sebe kao porodičnog čoveka na račun karijere koju je toliko gradio i voleo. Ali dete je bilo njegova budućnost. I nije želeo da to dete ima sa bilo kojom ženom osim sa Šarlot.

„Nijedna više nije u kombinaciji.”

Čejs stade iza njega i udari ga po ledima. „Onda ti predlažem da pronađeš način i ubediš damu da prihvati dugoročan brak, batice.”

Sada, to je bio izazov, pomisli Roman. Šarlot nije bila spremna da čuje kako reći brak ili bebe dolaze sa njegovih usana. Prokletstvo, nije bio siguran da li je i sam bio spreman da ih izgovori. Ali morao je odnekud da počne. „Šta si mi rekao kada sam hteo da napravim svoj prvi intervju sa gradonačelnikom?” Imao je šesnaest godina, ubeđen da se ceo svet vrti oko reporterskog poziva.

„Kreni polako i uči usput. Neke reči mi je tata rekao. Oduševljavaš me. Ne mogu da verujem da su te reči uspele da prodru u tvoju tvrdu glavu”, nasmeja se

Čejs.

„Misliš zato što sam se prikovao ispred vrata gradonačelnikove kancelarije dok ne odgovori na moja pitanja, umesto da odem na sastanak Zajednice doma i škole kao što si ti predložio?” Roman se nasmeja pri sećanju.

„Što se tiče Šarlot, rešio sam da poslušam tvoj stari savet”, reče on Čejsu.

„Ali, nemoj da dozvoliš da ti prođe kroz glavu.”

Roman će početi polako. Biće mu zadovoljstvo da provodi vreme sa njom i još bolje je upozna. Nije morao mnogo da se bavi zavodnjem. Privlačnost je radila sama za sebe kad god bi se Šarlot i on našli zajedno. Ako stvari budu išle kako treba, imaće i karijeru koju je voleo i ženu koju je oduvek želeo, ne samo u krevetu, nego i u životu.

Roman krenu ka vratima.

„Gde si krenuo?”

On se okrenu prema Čejs u. „Da se podvučem Šarlot pod kožu i uđem u njen život do te granice da nikada ne poželi da me se reši.”

Šarlot je tog dana zatvorila radnju u pet sati. Subotnje večerice oficijelno je bilo pred njom. Ona protrlja oči i pogleda u Bet koja je vrtela olovku u ruci. „O čemu razmišljaš?” upita Šarlot svoju drugaricu.

„Ni o čemu.”

„Truba. Izbegavaš svaki ozbiljniji razgovor sa mnom u poslednje dve sedmice. Treba ti prijatelj i to sam ja. Zato, molim te, pusti me da ti pomognem.”

Bet odmahnu glavom. „Volela bih da mogu, Šarlot, ali ti to ne bi razumela.”

Šarlot se zapitala da je nije nečim uvredila. „Da li ti delujem toliko neosetljivo?”

„Ne, samo imaš svoja ubeđenja. Svaka veza koja podseća na onu između tvojih roditelja odmah nailazi na tvoje nerazumevanje. Nisam spremna to da slušam.”

Šarlot se stegnu grlo dok je prilazila svojoj drugarici. „Nikada nisam želela da osuđujem. Samo me boli što si takva. Ako sam te bilo čime povredila, izvini. Ali, Bet, ti si lepa žena, zaručena za čoveka koga voliš, a i dalje si očajna. Zašto?” Šarlot teško proguta, ne želeći da zvuči osuđivački. „Zato što si ti ovde a on u gradu?”

Bet odmahnu glavom. „Nije samo to.”

„Molim te, objasni mi šta je. Obećavam da ću te slušati a da ne sudim.” Šarlot povuče Bet za ruku i odvede je do stolica u čekaonici. „Naći ću nešto za piće i razgovaraćemo, važi?”

Sekund kasnije, obe su držale po limenku soka. Šarlot sklopča noge i započne razgovor. „Dakle, sreli ste se na Božić?” Za početak izmami sećanja.

„Da. Norman je pravio godišnju zabavu i Dejvid je bio u gradu u poseti Ramzesima - Džoan je sestra njegove majke. U svakom slučaju, upoznali smo se i počeli da pričamo... iste noci sam se zagrejala za njega. Jednostavno sam znala da

je onaj pravi.”

„O čemu ste pričali? Kako si znala da je onaj pravi?” Šarlot se nagnu napred, umirući od želje da čuje kako su njene sumnje u vezi sa Dejvidom bile pogrešne, da Bet zaista sa njim ima veće zajedničke ciljeve i interesovanja nego što je ona uspjela da vidi iz daljine.

„Uglavnom o njegovom poslu. Ima poznate klijente, ali i obične žene koje žele promenu da bi maksimalno iskoristile svoje potencijale.”

„Zvuči interesantno”, slaga Šarlot. „I, kada te otpratio kući, da li te je poljubio pod zvezdama?” Za Bet, Šarlot je želela priču sa srećnim krajem koja je tek trebalo njoj da se dogodi.

„Ne, u stvari je bio pravi džentlmen. Poljubio me u obraz i...”

Šarlot spusti svoju na Betinu ruku. „I onda?”

„Dao mi je svoju vizit kartu i rekao da ga potražim ako se ikada zadesim u Njujorku. I da je siguran u to kako može maksimalno da uveća moju lepotu.”

Šarlotti se zgrči stomak, njeni strahovi su bili opravdani. „Bet

I sada se izlažem opasnosti, zato me udari ako moraš zašto si imala potrebu da uvećavaš ono što je već lepo? Niko od nas nije savršen, dušo.”

„Zato što Jorkšir Fols nema sve te prave muškarce.” Osim Romana.

Šarlot otrese izdajničku misao iz glave. On je bio pogrešan čovek, pravi samo na nekoliko sedmica, ona okrutno podseti sebe. Zatim posveti svoju pažnju Bet. „Šta je bilo posle?”

„Otputovala sam u Njujork. Oduvek sam želela da posetim Brodvej i zato sam ubedila mamu da pođe sa mnom na vikend. Odsele smo u odličnom hotelu, išle u pozorište - ja sam častila - i lepo se provodile.” Ona se ugrize za usnu. „U subotu sam poslala mamu kući, a u ponedjeljak otišla kod Dejvida u ordinaciju. Tada je sve počelo. Mesec dana kasnije bili smo vereni.”

„Posle plastične operacije?”

Bet pogleda u stranu. „Bio je predivan. Tako usresređen na moje potrebe.”

Na ono što je hteo da kreira, pomisli Šarlot.. Čovek nije bio zainteresovan za neverovatnu ženu kakva je bila Bet. Ona srknu malo soka. „Jesi li često putovala tamo?”

Bet klimnu. „I on je dolazio veći broj vikenda posle toga, Imali smo tako dobre planove”, reče ona, oči joj zasijaše od uspomena, ali senka tuge i razočarenja ostade. „Ima prelep stan u potkrovlju. Iz njega može da se vidi Ist river i kupovina je fantastična. Postoji mnogo prodavnica za bebe. Složili smo se da odmah imamo decu, želeo je da ostanem kod kuće i podižem ih.” „Mogu li da ti postavim lično pitanje?” Ono koje će, Šarlot je znala, zvučati osuđivački i pristrasno, zasnovano na iskustvu njene majke, ali u Betinom slučaju, Šarlot je predosećala da će biti precizno.

„Kaži”, reče Bet oprezno.

„Čovek sa njegovim novcem i tvojim snovima - zašto ti nije predložio da se

preseliš u veliki grad i da sada budeš s njim?" „Zato što veruje u tradicionalno udvaranje! Šta je u tome loše? Nije svaki čovek koji ne ostaje u Jorkšir Folsu odvratan kao tvoj otac!" Bet širom otvori oči pune suza. „O, Bože, izvini. Grozno je što sam to rekla.”

„Ne, samo iskreno”, reče Šarlot tiho. „Postavila sam ti teško pitanje i ti se samo branila. Čega se plašiš, Bet?”

„Da je pronašao neku drugu koja je interesantnija od mene.” Njena drugarica obrisa suze. „I ranije je bio zaručen svojom pacijentkinjom”, priznade joj Bet.

„Pacijentkinjom?” Šarlot je imala osećaj da je dr Implant gori od Svengalija, čoveka koji se zaljubljuje u svoje kreacije a ne u žene unutar izlечenog tela, koji je gubio interesovanje svaki put kada bi otkrio svoj sledeći projekat.

U Betinom slučaju, on je pronašao idealan predmet, zato što se ona, uprkos svojim prirodnim oblinama, nikada nije osećala savršenom, što je Šarlot znala još iz školskih dana. Mada nikada sa sigurnošću nije mogla da tvrdi zašto.

„Dakle, nije bio zainteresovan dok ti nisi odlučila da se podvrgneš plastičnoj operaciji, je li tako?” Šarlot se nadala da će uspeti da izvuče Bet iz ovog bolnog saznanja, dovoljno polako i bez donošenja suvišnih zaključaka.

„Ne”, odgovori tiho Bet. „Na trenutak sam predosetila pravu istinu. Čak i kada je bio ovde, bio je rezervisan. Svaki razgovor se svodio na buduće zahvate na mom telu.” Bet se ponovo napuniše oči. „Kako sam mogla da budem tako glupa? Tako očajna?” Šarlot zgrabi svoju drugaricu za ruku. „Nisi ni glupa ni očajna. Ponekad vidimo ono što želimo da vidimo zato što za tim toliko čeznemo. Ti si želela muškarca koji će te voleti.” Ona spusti pogled na limenku koka-kole u njenim rukama. „Svi mi to želimo.”

„I ti?”

Šarlot poče da se smeje. „Uglavnom. Samo sam svesnija klopki više od ostalih, zato što sam gledala kroz šta sve prolazi moja majka pokušavajući da zadrži čoveka koji nije želeo da se vezuje.” Ona zavrtne limenku u rukama. „Zašto misliš da ne želim više od života? Kao na primer nekog ko će me voleti?” Osećajući kako je peče Betin pogled, Šarlot je pogleda.

„Zato što si tako samostalna. Otišla si za svojim snovima, vratila se i ispunila ih. Ja sam ostala ovde radeći učmali posao dok me ti nisi uvukla u modu, koju sam oduvek volela. Ali, zahvaljujući tvojoj hrabrosti, uspela sam da napravim korak u ispravnom pravcu.”

„Imala si svoje razloge da ostaneš i oni su za tebe bili važni.” Šarlot pogleda oko sebe i malo dalje po svojoj radnji, dekorisanoj belim trakama i čipkama. „Sve ovo ne bih mogla sama. Ti si delimično odgovorna za naš uspeh. Pogledaj ovo mesto i bićeš ponosna. Ja jesam.” Ona vrati pogled na Bet, čekajući da njena drugarica prizna istinu neznatnim klimanjem. „Nisam sigurna šta je uzrok nesigurnosti, ali sada kada si i ti svesna toga, možeš da radiš na jačanju svog

samopouzdanja.”

„Nesigurnost je uvek bila tu. Sumnjam da znaš kako je to...”

Šarlot odmahnu glavom. Kako je Bet mogla da posmatra Šarlotin manje nego savršen život kroz takvu maglu? „Nisi u pravu. Naravno da razumem šta je nesigurnost. Samo verujem da na njoj može da se radi iznutra a ne spolja. Takvu filozofiju zastupa i ova prodavnica!”

„Pretpostavljam da bi bilo najbolje da naučim lekciju.” Bet se usiljeno nasmeja. „Da li je Roman deo rada o kome pričaš? Nećeš valjda dozvoliti da se sa njim smuvaš? Zato što znaš šta je za tebe najbolje?”

Šarlot uzdahnu. Kako sada da objasni Bet svoj promenjeni stav prema Romanu? „Roman se promenio. Naša veza je drugačija.”

„Aha! Veza ipak postoji.”

„Kratkoročna” , objasni Šarlot. „Oboje znamo koja pravila važe.”

„Oduvek sam znala da se nešto događa između vas dvoje. Da li shvataš da je izlazio sa mnom samo zato što ste vas dvoje jednom izašli i nije vam krenulo baš najbolje?”

Šarlot odmahnu glavom. Sada nije bilo vreme da uliva svojoj drugarici još nesigurnosti. Osim toga, nikada nije pretpostavljala da se Roman iz razočarenja okrenuo ka Bet. Šarlot nije želela da veruje da mu je toliko značila. Ali, sada kada je razmišljala o tome, oseti uzbuđenje u stomaku.

Međutim, hitno jačanje ega bilo je potrebno Bet a ne Šarlot. „Daj, molim te. Bila si veseli vođa čirlikersica. Nije mogao da ti odoli” , reče ona, otkrivajući ono u šta je tada iskreno verovala.

Bet zakoluta očima, povrativši smisao za humor. „Bilo nam je zabavno, ali to je bilo sve. Nije bilo ničeg ozbiljnog i neodoljivog. Ja sam pokušavala da prebolim Džonija Dejvisa, a Roman tebe.”

„Bet...”

„Šarlot...” ponovi njena drugarica sa rukama na kukovima. „Sada je na mene red da ti objasnim neke činjenice o životu. Postoje različite vrste frajera i veza. Postoji frajer 'zauvek', a isto tako postoji i frajer 'za utehu', poznat još i kao frajer 'za ubijanje vremena'. Onaj sa kojim se zezaš i onda nastaviš dalje. Roman je to bio meni i ja njemu.” Bet napravi pauzu a zatim reče. „Mislim da je vreme da otkriješ šta je Roman za tebe.”

„Kako si uspela da prebaciš ovaj razgovor na mene?” upita Šarlot.

„Tako što smo drugarice, kao što si i sama rekla. Potrebna sam ti baš kao i ti meni. ”

„Dobro, obećavam da ću ti jednog dana objasniti sve o Romanu.” Kada prvo bude uspela da objasni sebi.

Bet pogleda na sat. „Moram da idem. Rik stiže ovde svakog trenutka.”

„Taj plejboj je poslednji muškarac sa kojim bi trebalo da se muvaš! Naročito kada si još uvek verena.”

Bet se slatko nasmeja. „Rik i ja smo prijatelji. P-R-I-J-A-T-E-L-J-I.”

Šarlot snažno uzdahnu sa olakšanjem.

„Rik je dobar slušalac i uvek me nasmeje. To mi je sada najpotrebnije. Razgovor sa frajerom mi zapravo daje samopouzdanje da se suočim sa Dejvidom i sa svojim strahovima.” Osmeh joj nestade. „Onda ću morati da se suočim sa samačkim životom - i otkrijem ko sam i šta mi je stvarno potrebno.”

„Šta ako smo Dejvida pogrešno procenili?” Šariot ne izdrža a da ne upita. „Šta ako te voli i...”

Bet odmahnu glavom. „Nikada neću znati da li se zaljubio u mene ili u ženu koju je stvorio - jesam li ti rekla da hoće da mi sredi nos?”

Šarlot se ispravi na stolici. „Da se nisi usudila...”

„Nisam toliko luda - zahvaljujući tebi i Riku.” Bet čvrsto zagrlila Šarlot „Ti si dobra drugarica.”

„I ti si.” Šarlot uzvratila zagrljaj.

Začu se kucanje na vratima i Šarlot otrči da ih otvori.

Napolju je stajao Samson, seda kosa mu je bila vlažna, a u rukama je držao svežanj pisama. „Zašto ne kupite poštu?” promrmlja. „Ostavljate stvari napolju i onda ih oduva vetar ili pokvasi kiša. Drži.” On ispruži ruku i mahnu joj pismima u lice.

„Hvala, Sem.” Šarlot uze pisma i potraži u džepu novac koji je tamo tutnula još jutros. „Znaš da se sama nikada ne bih setila da ih unesem.” I izvuče šaku punu izgužvanih novčanica. „Možeš li da mi kupiš jedan sok i doneseš ovamo, zadrži kusur, hoćeš li?”

On zagunđa ali uze novac i njegove tamne oči zasijaše sa zahvalnošću. „Šta još ne možeš da se setiš da uradiš sama?” upita on.

Ona priguši smeh. „Svrati u ponedeljak ujutro. Imaću jedan ili dva paketa da odneseš u poštu umesto mene.” Do tada će završiti sa pakovanjem nekih gaćica između ostalih obaveza prema mušterijama.

Kao poseban deo njene usluge, Šarlot je volela da iznenadi svoje mušterije sa posebnim porudžbinama kada bi ih završila pre vremena, i umesto poziva da ih sami podignu, slala ih je poštom. „Šta misliš o tome?” upita Sema.

„Mislim da si lenja. Vidimo se tada.”

Šarlot se osmehnu i zaključa vrata za njim. Jadan čovek, pogrešno shvaćen. Ona odmahnu glavom i počeo da sortira poštu kad zazvoni telefon. „Ja ću” , doviknu ona Bet.

Ona podignu slušalicu. „Šarlotin kutak, Šarlot na telefonu.”

„Roman je.”

Njegov duboki glas obavija je toplotom i unutrašnjost joj željno zavapi.

„Ćao.”

„Ćao. Kako ide?” zapita On.

„Danas sam imala strahovitu gužvu. Trebalo je da vidiš redove ispred radnje.”

„Jesam. Video sam. Nedostajala si mi” , reče promuklo i još dublje.

Drhtaj saznanja prostruja kroz nju. „Mene možeš lako naći.”

„Možeš li da zamisliš naslove kada bih ušao na glavni ulaz tvoje radnje?”

Ona se ugrize za donju usnu. Ako je njena prodavnica imala koristi od današnjih naslova, Roman je verovatno doživeo ono suprotno. „Tako loše?”

„Dozvoli da ti približim. Optužen sam za perverzno oblačenje od strane Čejsove sekretarice, nazvan potencijalnim prestupnikom od strane svoje majke, i više od jedne žene mi je danas mahalo gaćicama koje su tebi toliko omiljene.”

„O, ne!” Šarlot se sputi na stolicu, osetivši bol u stomaku od same pomisli da su se druge žene na takav način nudile Romanu.

„Šta je bilo?” Bet se pojavi iza njenih leđa.

Šarlot joj mahnu rukom da ne priča dalje. „Roman” , pokaza mimikom usta i stavi kažiprst na usne.

Bet se naceri i nastavi da čeka.

„Zar je toliko loše?” upita ga Šarlot.

„Dovoljno loše da sam razmišljao da odem iz grada do kraja vikenda.”

Ispuni je razočaranje i ona shvati koliko se radovala njihovom ponovnom viđenju. Zajedničkom vremenu. Konzumiranju njihove veze. Ona zadrhta protestujući, telo joj je reagovalo na svaku pomisao.

„Vikend se završava sutra uveče” , podseti ga ona.

„Možeš li da zamisliš koliko stvari možemo zajedno da uradimo u sledeća dvadeset četiri sata?”

„Mi?” Ona stegnu slušalicu u ruci.

„Pa, ne živimo u modernoj metropoli, ali hteo sam da te odvedem na neko lepo mesto.”

Telo joj ispuni toplina koja nije imala nikakve veze sa seksualnom željom. O, bilo je i toga, ali njegov brižni glas pogodio je iznenada pravo u srce. „Šta si imao na umu?”

„Razmišljao sam o Folsu.” Jedan od gradskih restorana sa propisima o odeći, pomisli Šarlot.

„Ali, zamisli me kako jedem dok mi žene spuštaju gaćice u džep od sakoa?”

Ona se nasmeja. „Nemoj mi reći da su i to pokušale.”

„Ne još.”

„Tvoj ego me zapanjuje.” Ona uhvati Betin čeznutljiv pogled i okrenu stolicu u krug da je ne gleda. „Pitao si me...” v

„Da izadeš sa mnom. Jedna noć, jedan dan. Ti i ja. Šta kažeš?” upita on.

„Sastanak?”

„Više od toga, i ti to znaš.”

Šarlot duboko udahnu vazduh. Ovo je moralo da se desi, pre ili kasnije. Već je racionalizovala zašto bi dozvolila sebi da se upusti u vezu sa Romanom. Zato što je to bio jedini način da ga preboli. Ako bude srećna, otkriće da je imao previše loših navika. U suprotnom, bar će sačuvati uspomene za budućnost. Nikada više neće pogledati unazad i zažaliti zbog svoje odluke.

„Pita te da izađete. Šta čekaš? Kaži da hoćeš,, zacvrkuta Bet iza nje.

Šarlot je pogleda preko ramena. „Ćuti.”

„Nisam očekivao takav odgovor.”

„Izvini. Nije bilo upućeno tebi.” Ona preteći mahnu Bet jednom rukom. „Važi, pristajem” , reče pre nego što joj padne na pamet da promeni mišljenje.

Bet radosno vrisnu.

„Potrudicu se da to vreme nikada ne zaboraviš” reče on zavodnički.

I Šarlot mu je verovala. Sa sigurnošću je znala da se, na kraju ovog vikenda, više nikada neće pitati šta joj je nedostajalo od kada ga je, još kao devojčurak, odbila od sebe.

Svakako će imati na umu da je ovo kratkotrajna veza. Roman je bio njen frajer „za ubijanje vremena” .

OSMO POGLAVLJE

Roman je pokupio Šarlot na vreme. Odvezao je u predgrađe, zatim skrenuo pored puta i zaustavio kola. Iz kasete je izvukao svileni šal i pružio joj kao mamac.

„Šta će ti to?” Šarlot zaintrigirano odmeri šal.

„Neću da vidiš moje iznenađenje dok ne budem spreman.”

Iščekivanje pojača njeno uzbuđenje. „Obožavam iznenađenja.”

Romanov duboki smeh ispunio je mala iznajmljena kola. „Da li ja to čujem zahvalnost u tvom glasu?”

On se nagnu napred i veza joj svilenu traku preko očiju. Svesna njegove blizine duž svakog nervnog završetka, Šarlot uzdrhta. Podiže ruke da dodirne povez na očima i oseti tremu u stomaku. Istom brzinom kojom je izgubila čulo vida, njena preostala čula su se pojačala, preuzimajući kontrolu. Hrapavi zvuk Romanovog disanja i opojni, muževni afteršejv probudiše u njoj drhtaj. „Dakle, gde idemo?”

„Mogla si da počneš malo suptilnije. Da sam hteo da znaš, ne bih ti sada vezivao oči, zar ne?” On upali kola i Šarlot se zavalila u svoje sedište.

Nije bila sigurna koliko vremena je prošlo od kada su vodili ovako izdašan razgovor. Dobro su se slagali, što nije bilo iznenađujuće. Imali su zajednička interesovanja ljubav prema istoriji i oduševljenost stranim zemljama, od kojih joj je većinu opisao u detalje kao što to ume samo pronicljivi posmatrač. Zavidela mu je na putovanjima više nego što je smela da prizna naglas.

„Kada sam bio u tvom stanu, na stolu sam video jednu knjigu.” Nakon priče o putovanjima i izveštavanju, bez mnogo iznenađenja, razgovor je krenuo u drugom pravcu.

„Mnogi ljudi imaju takve knjige”, reče ona, još uvek nespremna da mu otvori svoju dušu.

„To sam i ja mislio. Onda sam pogledao malo bolje. Tvoje su pohabane i temeljno iščitane.”

Prokleti muškarac! Još uvek je imao moć zapažanja i analizirao svaku sitnicu na koju bi naleteo, uvek sa pravim zaključkom. „Dobro, glupa sam. Volim knjige sa slikama.”

„Pripisao bih ti mnogo osobina.” On spusti ruku na njeno koleno, a njegov topli dlan palio joj je kožu kroz tanke pamučne pantalone. „Ali glupost nije među njima. Ja mislim da imaš skrivenu želju da putuješ.”

„Kako veliki zaključak na osnovu nekoliko knjiga.”

On odmahnu glavom. „Toliko sam već mogao da pretpostavim, ali tvojih dvadeset pitanja o mojim putovanjima i čežnja u glasu dovoljno govore da bi i sama volela da posetiš sva ta mesta jednog dana.”

Razmišljala je da slaže i ubrzo odustala toga. Obećala je sebi da će otpustiti kočnice i prepustiti se maksimalnom uživanju, tako neće imati razloga da žali. Znači, bez laži i propusta.

„Pretpostavljam da deo mene želi da putuje”, priznade mu.

„Avanturistički deo koji kriješ?” reče on sa prizvukom humora.

„Glupi deo”, uzvratila ona, bez trunke humora. Šarlot odvrati glavu od Romana na drugu stranu gde je trebalo da bude prozor, ali u svakom pravcu je čekao isti mrak.

„Glupi. Opet ta reč.”

Šarlot je osetila kako motor usporava, vibriranje kola koja se parkiraju i klizanje farmerki o plastičnu presvlaku dok se Roman okretao na svom sedištu.

„Ja putujem. Da li tako misliš i o meni?” upitala je na kraju.

Mogla je da ga zamisli, jedna ruka ležala mu je na naslonu dok je posmatrao. Samo što to ona nije mogla. Da ga vidi, naravno. Mogla je samo da pogađa šta radi, što je otkrivao rečima. U njegovom glasu mogla je da primeti delić povređenosti usled mogućnosti da mu to nedostaje. Zvučao je kao da mu je stalo do njenog mišljenja o njemu i to saznanje njoj je moglo samo da ubrza puls.

Roman je bio inteligentan i brižan. Dovoljno duboko je usadio te osobine da bi pisao vesti na način koji je čitaocu držao pažnju. Čitala je njegove priče. Glupost nije bila ono što je mislila o Romanu, daleko od toga.

„Bojim se da ja jesam.” Bez žaljenja, ona podseti sebe, i pod okriljem tame i zaštite, priznade mu svoj najveći strah. Od svih ljudi, želela je da on to zna.

„Radoznalost o nepoznatom čini te inteligentnom, ne glupom.”

Često se pitala. „Šta ako te potreba da vidiš sva ta mesta ili da uradiš neke druge stvari odvoji od kuće i zadrži te tamo?” upitala ona. „Daleko od ljudi koji te vole.”

Roman je slušao njene reči i tražio njihovo dublje značenje. Možda je pričala o njemu, ali je predosećao da mu je priznala mnogo ličnije strahove. „Pričaš o svom ocu, zar ne?”

„To je retoričko pitanje.” I dalje je bila okrenuta prema prozoru.

On pruži ruku i dodirnu joj bradu, okrećući je prema sebi. „Njegova želja nije da živi u Los Angelesu ili da se ponaša tako da bi prouzrokovao probleme. To je njegovo odbijanje da se suoči sa odgovornošću i činjenica da je prekinuo emotivnu vezu sa svojom porodicom. To je stvar izbora. Tvoj će biti drugačiji zato što si ti drugačija.”

Ona sleže ramenima. „Moj otac, moji geni. Nikad se ne zna.” „Takođe imaš majčine gene, a ona je kućni tip.” Ili, bolje, usamljenički tip, pomisli on ali ne reče. „Ti si verovatno kombinacija njih dvoje.” Najbolje od oboje, pomisli on. „Dobro, šta je razlog da se toliko bojiš tih skrivenih želja?”

Nije odgovorila.

Imao je osećaj da genetika nije jedina stvar koja je mučila Šarlot. Bila je to zgodna maska. Dovoljno dobro ju je poznavao da bi mislio kako je postala sebična ili poprimila neku od osobina svoga oca. Morala je i sama to da zna. Ipak su strahovi bili nešto sasvim normalno, prolazno stanje za svakog koga su roditelji

povredili, pomisli Roman. Šarlot je bila dovoljno inteligentna da bi mogla da pronikne u sebe i otkrije istinu. „Nisi ništa gluplja od onih knjiga na tvoj stolu.”

„Pristrasan si.” Usne joj se napučiše u poluosmeh.

„To nije odgovor. Hajde, Šarlot. Živela si u Njujorku, ti neguješ knjige o dalekim mestima. Ti čezneš za putovanjima, ali odbijaš da prihvatiš koliko mogu da te učine srećnom. Zašto?” „Šta ako me stvarnost razočara?”

A imala je puno takvih stvarnosti u životu, pomisli on. No, on će to promeniti. „Kada bi sada mogla negde da odeš, gde bi to bilo?”

„Negde daleko odavde sa tobom.”

On se nasmeši. „Dobar odgovor.” U trenutku se nagnu prema njoj i usnama okrznu njene tople usne. Obuze je nepogrešiva jeza i telo se nape u želji da mu odgovori. „Verujem da je došlo vreme da ti pokažem gde smo sada. Idem okolo da ti otvorim.” Ustao je sa svog sedišta, otišao na njenu stranu i pomogao joj da izađe iz kola.

Laka kiša rominjala je oko njih, magla i oblaci davali su težinu tami i sumorno vreme ambijentu koji je Roman izabrao. Tek kada je bio siguran da je licem okrenuta prema krajnjoj destinaciji, skide joj povez. „Pogledaj.”

Dok se privikavala na okolinu, Roman je netremice gledao. Njena zagasito crna kosa, razbarušena od svilenog poveza i vetra, viorila se oko ramena i vrata. Prstima jedne ruke ona povuče kosu na jednu stranu, otkrivajući svoj nežni vrat. Nagon da zagriže tu belu kožu bio je tako snažan i neodoljiv, ali umesto toga on nastavi da je posmatra i čeka.

Ona zatrepta, nabirući nos dok je gledala u svoju novu lokaciju. „Izgleda kao kuća na farmi.”

„U stvari, to je preuređena mlekarska koliba. Prilično je izolovana, sa neverovatnim pogledom na planine Adirondrak. Propustili smo zalazak sunca, ali nema razloga da ne uhvatimo izlazak.”

Šarlot napravi korak napred, očigledno u želji da bolje vidi.

„Čekaj.” On zgrabi njihove torbe iz gepeka. Ona je spakovala malo, to ga je ne samo iznenadilo već je ulivalo osećaj da bi mogao malo više da se ugleda na nju. Ili bi ona mogla da se ugleda na njegov životni stil na neočekivani način.

Nesiguran u budućnost tih osećanja, on je spusti. „Nije škotski zamak, ali ćeš imati osećaj kao da si stvaran svet ostavila za sobom. I obećavam da se nećeš razočarati.”

Ona zastade i pogleda ga u lice. „Veoma si pažljiv i intuitivan. Za jednog reportera sam sigurna da to dolazi samo po sebi. Ono što ne mogu da shvatim je da li je ovo tebi ili meni u korist.”

Previše je znao da bi se uvredio. S obzirom da ju je podsećao na oca, imala je potrebu da traži Romanove skrivene motive. To mu je bilo savršeno jasno i nije se trudio da joj odgovori. „Izlazak iz grada je tebi na korist a to što si sa mnom je meni, i ovo specifično mesto sam izabrao samo za tebe, dušo.”

„Misliš da si me pročitao.” Ona se ugrize za donju usnu.

„Zar nisam?” On zamahnu rukom pokazujući planinski venac. „Zar ti ne prija ovaj iznenadni beg? Zar te ovaj motel ne podseća na mesta koja si volela da posetiš ali nikada nisi imala šansu?”

„Znaš da je tako. Verovatno si dobro prostudirao moj stan i analizirao me svojim reporterskim instiktima. Ali to ne znači da sve znaš. Puno toga je još uvek sakriveno.”

„Jedva čekam da razotkrijem ostatak tvojih tajni.”

Lenji osmeh na njenim usnama ubrzo se iskrivi u nestašan smeh. „Pa, šta čekaš?” dobaci mu. Zatim se okrenu na peti i uputi ka motelu dok je efekat njenog kraljevskog nastupa umanjivalo krivudanje visokih potpetica po neasfaltiranoj stazi parkinga.

* * *

Šarlotino vreme sa Romanom bilo je, po dogovoru i potrebi, kratkotrajna afera. Afera u pravom smislu te reči. Koliko god da joj je prijala njegova pažnja, utešan glas i reči razumevanja, nije želela da izgubi to kratko vreme koje su imali vreme neodređenog trajanja na razgovor.

Ne, kada je bilo mnogo uzbudljivijih, erotičnijih stvari koje su mogli da rade. Stvari koje će joj ostati u sećanju i način na koji će dokazati da je svoja jača od svoje majke. Mogla je da uzme ono što želi i da ode, umesto da čeka da se on vrati i upotpuni joj život. Biće ispunjena i sama. Bez obzira koliko će joj on nedostajati.

Dok je ulazila unutar prerusene kućice na farmi, skromno nazvane In, u njoj je raslo uzbuđenje.

Već na ulazu ih pozdravi stariji par. „Dobrodošli, gospodine Čendler.”

„Zovite me Roman, molim vas.”

Zena prošarana sedim vlasima i svetlih očiju klimnu glavom. „Dakle, Romane. Znete li da veoma ličite na svog oca?”

On se osmehnu. „Tako kažu.”

„Ona poznaje tvoje roditelje?” upita Šarlot iznenađeno.

„Mama i tata su ovde proveli svoj medeni mesec.”

Izgovorio je to prozaičnim tonom, ali Šarlot informaciju nije smatrala unapred pripremljenom. Doveo ju je na mesto gde su njegovi roditelji delili svoju prvu bračnu noć. Neverovatno.

„Naravno da jesu. Ja sam Merien Insbruk, a ovo je moj muž Hari.”

Šarlot se ljubazno osmehnu. „Dakle, to objašnjava naziv mesta.”

„Lako se pamti u slučaju da ljudi žele da se vrate”, reče Hari.

Šarlot klimnu glavom.

Roman stade iza nje i spusti ruku niz njena leđa. Zario ju je dodirom i uzbuđenjem koje je osećala od kako su kročili unutra. Motel In se pretvarao u

čisto, nerazblaženo buđenje. Bila je preplavljena toplotom, napupelih grudi i karakterističnog pulsa među nogama. Nije bilo ni vreme ni mesto za takvu bujicu ali uskoro će biti sami, kada je nameravala da skinе odeću i eliminiše sve kočnice.

Kao da je nesvestan pustoši koju je ostavljao na njoj, Roman se osmehnu Insbrukovima. „Ovo je Šarlot Bronson.”

Ona se usiljeno nasmeja dok su se naizmenično rukovali sa starijim parom. Čak se naterala da razgleda unaokolo i pohvali starinski šarm. In je nudio upravo to. Plafon od drvenih greda i drveni židovi. Reči udobnost i kućna atmosfera joj prve padoše na pamet.

Pustoš bila je sledeća koja joj prolete kroz glavu. Nije bilo nikog u blizini. „Da li sami vodite ovo mesto?”

Merien odmahnu glavom. „Ali u ovo doba godine je uglavnom prazno. Iako smo samo sat vremena od Saratoge, redovno imamo zatišje između zimskog perioda i trkačke sezone. Drago mi je da smo uspeli da vam nađemo smeštaj u tako kratkom roku.”

„I mi vam se na tome zahvaljujemo”, reče Roman.

„Zadovoljstvo nam je. Hajde sada da se smestite.”

Nakon kratkog penjanja uz stepenice i prolaska kroz uski hodnik, Merien Insbruk ih uvede u slabo osvetljenu sobu. „Ovde je prostor za sedenje, uz ove stepenice u potkrovlju je spavaća soba. Imate kablovsku televiziju a regulator temperature je ovde.” Ona se prošeta do krajnjeg zida, objašnjavajući kako funkcioniše. „Doručak se servira u osam i buđenje možete naručiti kad god želite.” Krenu prema vratima sobe.

„Hvala vam, gospođo Insbruk”, viknu Šarlot za njom.

„Zovite me Merien, nema na čemu.”

Roman je isprati i sekund kasnije vrata se zatvoriše uz rezak zvuk. Bili su sami.

On se okrenu i nasloni na zatvorena vrata. „Mislio sam da nikada neće otići.”

„Ili prestati da priča.” Šarlot se osmehnu. „Stvarno mi se sviđaju.”

„Ostali su u kontaktu sa mojom majkom svih ovih godina. Bili su i na tatinoj sahrani.”

„Tako su slatki.”

„Dobri su ljudi.” On sleže ramenima. „Mama i tata su dolazili ovde svake godine na godišnjicu braka.”

Pogledi im se sretoše, njegov je bio mračan i zahtevan. Gledao je u nju dok nije zadrhtala. „Ne znam šta još da kažem”, priznade ona.

On počeo da joj se približava. „Mislim da ima mnogo boljih stvari od priče”, stade ispred nje.

Njegov miris je ispuni zajedno sa čežnjom, tako snažnom da joj kolena skoro zaklecaše i ona teško proguta. „Zašto mi ne pokažeš?”

On ispusti iz grla zvuk koji je podsećao na tiho režanje, duboko priznanje požude. Sledeća stvar koje je Šarlot bila svesna bile su njegove snažne ruke i ona u njima; odneo ju je uz stepenice u spavaću sobu i spustio u veliki bračni krevet. Zatim je željno spustio svoje usne na njene.

Bilo je to ono što je sve vreme iščekivala njegov čvrst, zahtevan poljubac koji nikada neće prestati i koji će izazvati talase čežnjive potrebe da stope svoja tela u brzom ritmu olakšanja. Njegove usne su neoprostivo poražavale njene i taj vrel, vlažni napad na njena čula probudio je celo njeno biće.

On joj uze lice u šake i zavuče prste u njenu kosu, uživajući u svilenkasto mekoći, tako suprotnoj čvrstom muškom telu koje je lebdelo nad njenim. Njegove usne su putovale po njenoj koži, preko obraza niže ka vratu, grickajući najnežnije delove.

„Otkad sam došao po tebe i video te u ovom dekolitiranom džemperu, sve vreme razmišljam o tome kako ću da te probam”, šapnu joj promuklo na uvo.

Njegova potreba, njegova želja učinila je da se oseća razuzdano i slobodno. Ona izvi leđa, odvajajući telo od dušeka i gurajući svoje žudne grudi i tvrde bradavice pod njegove grudi, omogućujući prilaz svom vratu. „Pa? Da li je ovo ukus koji si očekivao?”

On opet zastenja, što je još više uzbudi, i priljubi usne još jače uz njenu kožu.

Neodoljiv osećaj njegovih zuba na golj koži nađe odgovor među njenim nogama, mestu koje je oduvek bilo prazno i biće sve dok ga Roman ne popuni.

On se smesti još udobnije na njoj, njegove prepone se ugnezdise, vrel i teške, između njenih butina. Džins je predstavljao ograničavajuću barijeru, ali ona je svakako osećala njegovu težinu i širinu, kako je gura, zahtevajući ulazak. Njeno telo se bunilo ispod njega, želeći više od nadraženog trljanja obučenih tela. Mada to nikada ne bi glasno priznala, njeno telo je podsetilo na ono što je pokušavala da zaboravi čekala je na muškarca celog svog života. Za sada, on je bio samo njen.

I ona je bila njegova. Izgledalo je kao da su je njegove krupne ruke posedovale, dok je dlanovima istraživao njene obline, zastajkujući samo da uzme njene grudi u šake i čvrsto ih drži, osećajući njihovu težinu, palcem milujući bradavice. Ona ispusti jecaj koji ga iznenadi.

Na trenutak, on sede na krevet, odmarajući svoju težinu na nogama. „Nemaš pojma šta mi radiš.”

Ona ispusti drhtavi osmeh. „Veruj mi, pogađam.”

Kada je posegnuo ka elastičnom pojasu njenih pantaiona, ona duboko uvuče vazduh, čekajući da ih svuče niže, skine sa nje.

Umesto toga, on zastade. „U vezi sa zaštitom...”

Iznenadjenje, koje mu zaškri u očima, ubrzo zameni nepogrešiv plamen požude. Ona se pitala da li jedno drugom pogađaju misli sve što je mogla da zamisli bio je on, duboko u njoj, telo u telu, bez barijera. „Ali...” Bila je previše pametna da bi propustila trenutak stvarnosti.

Mišić njegove vilice se zategnu, dokazujući koliko ga je koštalo ovo zadržavanje. „Molim?“ upita tiše nego što je ona mislila da je moguće izvesti u ovakvoj situaciji.

„Prošlo je mnogo vremena i nekoliko puta sam... smo... koristili zaštitu.“ Bacala je pogled na žuti zid sa svoje leve strane, šokirana apsolutnom intimnošću ovog razgovora. Sa druge strane, nije bilo ničeg intimnijeg od koraka na koji su se spremali.

On uvuče vazduh i ona se zapita da li su ga njene reči iznenadile. Pitala se da li ga je uplašila. Muškarci nisu voleli da misle kako žene investiraju previše u jednu noć. Ali ona i Roman su već obavili takav razgovor i oboje su znali rezultat.

„Ne pravim razliku.“

Na zvuk njegovog glasa, ona se ponovo usredsredi na njega, pre nego što zažali zbog nečega što još nije ni počelo.

„Vodim računa“, nastavi on. „I pre svakog puta u inostranstvo uradim sve moguće testove krvi.“ Nastade mučna tišina. „Nikada nisam toliko brinuo šta žena misli, zato nemoj da me držiš u neizvesnosti.“

Nešto teško joj pritisnu grudi i ona oseti knedlu u grlu uzevši njegove šake u svoje. Htela je da se prepusti emocijama a ne samo običnoj telesnoj želji u trenucima kada je nadvlada. „Romane, prestani da pričaš i vodi ljubav sa mnom. Ili ću morati da...“

Ona učuta, skidajući pantalone u jednom pokretu, i svež vazduh joj pomilova bedra.

„Volim kada mušarac sluša.“ U stvari, njega je volela celog. Više nego oprezno, pomisli ona i spusti pantalone niz noge.

On je stajao i posmatrao je kako skida sa sebe džemper. Kada se vratio u krevet, bio je nag i veličanstven. Njegova preplanula koža, dopunjena tamnom kosom i plavim očima, zasenjenim željom za njom.

„Volim ženu koja se ne plaši da kaže ono što želi.“ On stavi ruke na njena bedra i raširi joj noge. „Ženu koja se ne plaši svoje senzualnosti.“ Oči mu zablistaše sjajem kada spusti pogled na komplet svetloplavog grudnjaka i gaćica. „Koja mi je sada omiljena boja?“ upita on lenjo.

Ona otvori usta u nameri da mu odgovori, ali, nakon užarenog dodira koji je istraživao po njenoj koži i sočne požude koja je pulsirala njenim venama, ne izusti ni reč.

„Za sada, plava.“ I zaroni da je proba.

Šarlot je mislila da će umreti od zadovoljstva. Pitala se da li je tako nešto moguće. A zatim više nije mogla uopšte da razmišlja. Njegov jezik činio je čuda, uspevajući da proдре kroz otvorene rupice ručno izrađenih gaćica. Opirao se tim širokim udarima, povremeno zahtevajući da isisa tu vreću, mirisno-belu vatru iz njenog tela, dok ga je svakim nervnim završetkom preklinjala da je oslobodi slatkih muka.

Doveo ju je na ivicu, pred sam vrhunac, više nego jednom, da bi onda usporio ljubavne napade svog jezika i spustio je ponovo dole. Uvijala se i preklinjala ga dok nije počeo zubima da joj gricka najosetljivije slatke prevoje, i tako još jednom podigao skoro do vrhunca. Ali ona je odbijala da ga doživi sama, bez njega duboko u njoj. Očajnički je želela da oseti tu emotivnu povezanost sa njim i, kada je ispružio ruku, grčevito stežući njenu, znala je da je shvatio.

Bez upozorenja, on skliznu na krevet pored nje dok je topiota njegovog tela uljuljkivala njeno. Na brzinu joj je skinuo grudnjak i gaćice, ne prestajući da je miluje.

„Imaš dobar ukus.” On joj ukloni kosu sa lica i, pre nego što je uspela da odgovori, zatvori joj usta poljupcem. U isto vreme pritisnu rukom bolno prazan ženski brežuljak. Talasi požude počеше da divljaju u njoj. On pomeri kukove napred i zacvile, zvukom koji mu se zadržao u grlu.

Roman prekinu poljubac, ali mu usne ostadoše na njenim. „Šta je bilo, dušo? Da li ovo pomaže?” upita je, uvlačeći prst duboko u nju.

Telo joj zadrhta. „Znam šta bi još bolje pomoglo.”

Roman tako i učini. Ovo uzdržavanje nije bilo lako. Uživao je u svakom trenutku, ali, ako svrši u njoj, znao je prokleta dobro da će to biti eksplozija. „Kaži mi šta želiš?” Morao je da čuje sa tih obljubljenih usana.

„Umesto toga, zašto ti ne bih pokazala?” Obrazi su joj bili vrel i rumeni od uzbuđenja, pogled užaren, pun želje kada je uzela njegovu čvrstu, nabreklu muškost u ruke.

Nije mu bio potreban odgovor, samo da je pomno prati to je i u činio, prepuštajući se njoj kada je raširila noge i smestila glavić njegovog penisa u vlažnu udolinu svojih bedara. U trenutku, predigra je bila završena.

Prodru je u nju, brzo i čvrsto. Rekla je da je prošlo mnogo vremena, ali, kada su se njeni glatki mišići zgrčili oko njega, shvatio je koliko dugo je u stvari mislila. Bila je čvrsta i vlažna, prihvatajući ga u svoju svilenu vrelinu. Preznojio se, ne samo zbog uzbuđenja i svršetka koji je bio prokleta blizu, mislio je da će pući, već zato što se nalazio upravo tamo gde je pripadao.

Kao da je našao svoje utočište.

Roman otvori oči i susrete njen pomalo uplašen pogled. U njemu nije bilo bola ni neprijatnosti, samo opreza. Ona je očigledno osećala isto.

Pomerao je kukove sve brže u nameri da ga ništa ne omete, da se oslobodi svojih stvarnih osećanja. Seks je u prošlosti uvek bio dobar način da sebi brzo i lako da oduška. Ali ne i sada.

Ne sa Šarlot. Ne kada je njen ritam upotpunjavao njegov, njen dah odgovarao njegovom a njeno telo se savršeno uklapalo u njegovo. Kada je svršio, zajedno sa njom, Roman je na neki način znao stvari više nikada neće biti iste.

Roman je izašao iz kupatila i prišao Šarlot, potpuno nag bez trunke nelagodnosti. Pretpostavljala je da među njima skoro da nije bilo tajni i zato ga je pomno posmatrala.

Ona nije bila spremna da se toliko oslobodi. Prekrstila je noge i uvila se u čaršav. „Umirem od gladi.”

Roman je pogleda očima koje su blistale naglašenim nestašlukom. „Ja mogu da zadovoljim tvoju glad.”

Ona se nasmeja. „Već jesi. Dvapat. Sada bih mogla da napunim stomak.” Potapša čaršav na svom stomaku. Probudili su zdrav apetit i nije joj bilo neprijatno da to prizna.

Međutim, bilo joj je neprijatno da zaviri duboko u svoje srce, zato što nije bila ista žena koja je ušla u ovaj motel. Otkrila je da je previše lako biti sa ovako šarmantnim muškarcem koji tako lako obećava iskrenost kao što sigurno odlazi.

On ispruži ruku i sa noćnog stočića uze zelenu fasciklu u kožnom omotu sa jelovnikom i baci pogled na ponudu noćne užine.

„Šta mi je preostalo?” upita ona.

„Nećeš verovati, ali veoma malo. Ima porcija kolača sa raznim čajevima ili porcija povrća sa senfom ili plavim prelivom od sira i izbor sokova. Takođe ima sveža sezonska salata. Ne mogu da zamislim šta bi to moglo da bude u ovo doba godine, ali jedna stvar je jasna. Ješćemo nešto hladno i svakako ništa domaće.” On počeo da se smeje. „Dakle, naručujem ti povrće?”

Ona izvi jednu obrvu, iznenađena njegovim pogrešnim izborom. „Recimo da me ne poznaješ tako dobro kao što misliš.” „E, sad me izazivaš. Dakle, hoćeš voće?”

Ona nabra nos. „Romane Čendleru, sa kakvom ženom imaš posla?” Ona odmahnu glavom. „Zaboravi da sam te uopšte pitala.”

On se spusti na krevet pored nje. „Izvini, to ne mogu.” Podiže joj ruku i počeo sporo, ravnomerno da joj masira dlan. Njegov dodir bio je zavodljiv, kao što su mu oči bile hipnotičke i plave. „Reputacija Čendlerovih je daleko precenjena.”

„O, stvarno? Tvoja braća ti ne skupljaju žene?”

„Ne kažem da mi baš pariraju.” Njegov đavolski pogled govorio joj je da se šali. „Ali definitivno ih odbijam. Postajem mator za takve egzibicije.”

Međutim, uprkos izazovnom izvijanju njegovih usana, ona baci jastuk na njega. „Reci mi nešto. Ne sećam se tvog oca. Da li je imao tu istu reputaciju 'ženskaroša'? Jeste li se vas trojica ugledali na njega?”

On odmahnu glavom. „Jedina žena za koju je moj otac ikada bio zainteresovan je moja majka i obrnuto.”

„Da je moj otac samo uzvratio mojoj majci osećanja, kao tvoj.”

Roman se udubi u misli. „Znaš, naše majke se mnogo ne razlikuju.”

Šarlot nije odolela a da se ne nasmeje. „Mora da se šališ.”

„Ne šalim se. Izadi iz perspektive jednostrane ozlojađenosti svog oca i gledaj to ovako. On je otišao i tvoja majka ga od tada čeka, zar ne?”

„Da”, reče ona, potpuno nepripremljena za ono na šta on cilja.

„I moj otac je umro i moja majka se nije vezala za drugog muškarca. Do ove nedelje, ali to je neka druga priča.” Taj proketo pronicljiv pogled susrete njen. „Stvarno nema mnogo razlike”, reče on. „Obe su život svele na čekanje.”

„Recimo da si u pravu.” Ona iznenađeno trepnu, shvatajući da imaju nešto tako fundamentalno zajedničko.

Ali, za njih se ništa nije promenilo – čak iako mu je postala emotivno još privrženija. Do đavola. Njihovi daleki ciljevi bili su i dalje različiti i daleko odvojeni, nešto što je najbolje imati na umu tokom vremena kada su zajedno, upozori sebe.

Romanu su sopstvene reči odjekivale u glavi. Njegova majka je stavila život na čekanje na period koji je izgledao kao večnost. Zato što je bila tako veliki deo očevog života, postala je izgubljena bez njega. Dok ovu konstataciju nije izrekao glasno, nikada ne bi shvatio da se njegova majka nije odlučila na korak napred.

„Ali, Rejna je bar živela u nekoj verziji sreće do kraja života.” Šarlotin glas mu prekide misli.

Njene reči ga zaustaviše. Da li je ta žena, željna bajke do kraja života, ičega vredna ako ostatak svojih života budu proveli u nesrećnom čekanju? Da li je to, kao u slučaju njegove majke, kratkotrajna sreća na račun dugotrajne ispunjenosti? Ili kod Šarlotine majke, situacija neumorne fantazije koja se nikada neće ostvariti? On odmahnu glavom, nije mu se sviđao nijedan izbor.

Gledao je svoju majku posle očeve smrti, žalost, povlačenje a zatim povratak u stvarni svet malim koracima. Međutim, nikada nije u potpunosti bila ista kao sa njegovim ocem, niti se trudila da se preusmeri.

Njen izbor, shvatio je. Kao što je to bio njegov izbor da se otisne i udalji ne samo iz svog rodnog grada, nego od svoje porodice – i bol koji je video u očima svoje majke, svaki put kada bi svraćao kući. Naročito u početku.

U trenutku, Roman shvati da je bežao od emotivnog vezivanja

Ili na isti način na koji je Šarlot bežala od njega. Ona se plašila istog bola koji je videla na svojoj majci dok je odrastala, dan za danom.

Vođenje ljubavi sa njom pokazalo mu je da, kada dođe do nekih stvari u životu, nema drugog izbora. Oni su stvoreni jedno za drugo. Ne samo zato što je svim svojim bićem želeo, već i zato što je hteo da joj pruži stvari koje su joj u životu nedostajale, porodicu i ljubav. Kako će to da postigne a da zadrži slobodu koja je bila uslov za njegov posao i život, još uvek nije znao.

Imao je pred sobom dug put – da dokaže sebi i njoj kako njegov način života može da zadovolji oboje. Da njihovi životi ne moraju da budu reprize grešaka njihovih roditelja već njihova zajednička stvar.

To je značilo obavezu, sada je shvatio. I ne samo obavezu koju je obećao porodici, nego onu koju je sam želeo da ispuni sa ovom ženom pored sebe.

Roman pogleda u njene tople oči i nešto u njemu se smekša. „Zeliš sreću do kraja života?” zapita je.

„Je li to ono što ti ne želiš?” uzvratila ona.

„Tuše.” On prisloni prst na njen obraz.

Sirota Šarlot. Nije imala pojma da je računao na oboje, na sebe i nju. On je znao šta želi - nju. Spremao se da dokrajči njenu odbranu a ona to nije ni slutila. „Primećujem da si malopre promenila temu. Hteo sam da pričamo o 'mojim' ženama.”

Lice joj poprimi neodoljivu nijansu roze boje. „Nisam.”

„Dakle, još jednom, ne moraš da pričaš. Ali ćeš da saslušaš.” Jednim gipkim pokretom položi je na leđa, opkoračivši joj kukove.

„Kada završim ovu priču, doneću ti sve kolače koje možeš da pojedeš i više.” On pomeri svoje kukove prema njenim, naglašavajući provokativnost i želju.

„To je podmićivanje.” Ali, oči su joj govorile nešto drugo, dajući mu do znanja da je njegovo erotsko nadraživanje i te kako mami. Njen stomak izabra baš taj trenutak da glasno zakrči, ubijajući raspoloženje. Ona se nevino nasmeši. „Izgleda da nemam puno izbora, ako hoću da jedem, moraću da slušam.” „Upravo tako.” Ali nije slučajno odabrao tu malu erotsku ucenu da bi bilo po njegovom. Pažljivo je rasporedio svoju težinu da je ne bi žuljao a da bi istovremeno osećao njene gipke obline i meko telo. Do đavola, osećala se tako dobro. „Samo me saslušaj”, reče on, trudeći se da ostane sabran. A to nije bilo baš lako. „Pod jedan, u životu sam bio toliko zauzet da za žene nije bilo mesta u toj jednačini verovala ili ne. Obećao sam ti da te nikada neću lagati. Pod dva, možda pre nikada nisam bio u ozbiljnoj vezi, ali sam siguran da sada jesam.”

Šokirao je samog sebe i očigledno je šokirao i nju ovim priznanjem, jer oko njih odjednom zavlada tišina.

Nešto što je ličilo na strah zasija joj u očima. „Rekao si da nikada ne lažeš.”

„Ovoga puta mislim da bi trebalo da se uvredim.”

Ona odmahnu glavom. „Ne nazivam te lažovom.”

„Nego kako?”

„Ne pravi od ovog” reče pokazujući na njihova naga tela „nešto više nego što to stvarno jeste.”

„O, i šta je zapravo ovo?” upita on, jer mu je bilo potrebno da čuje tačno protiv čega se bori kada bude morao da joj menja mišljenje.

„Seks”, reče ona, namerno ponižavajući ono što su delili. Koliko god da su Romanu bili poznati zaštitni mehanizmi, nije mogao da kaže da ga nije povredila. Natera sebe da se ležerno nasmeje. „Dobro je, dušo, što nikada nisi obećala da nećeš lagati.” Tim rečima joj je stavio do znanja da joj nije verovao ni reč, i ovog puta duboko udahnu vazduh, shvatajući da je uhvaćen.

Miris seksa lebdeo je u sobi, uzbuđujući ga, čineći da je želi uprkos njenom tvrdoglavom umanjivanju onoga što im se događalo. On joj je rekao šta o svemu misli. Zajedno su iskusili nešto mnogo dublje od seksa.

Roman joj polako razdvoji kolena.

„Šta to radiš?” upita ona.

„Rekla si da si gladna, zar ne?” Nije čekao odgovor. „Takođe si rekla da je među nama samo seks.” On gurnu glavić svog nabujalog penisa među njene nogu i uđe u nju polako, metodički, vešto, intimno je gurkajući tako da nije mogla a da ne oseti. Baš kao i on.

Usne joj se razdvojiše, oči raširiše kada ga je primila u sebe.

Šta joj to radi? pitala se. „Nateraću te da pojedješ sopstvene reči.” Zeleo je da je natera da oseti svaki ukus, dodir i miris kako bi zauvek postao deo nje. Zeleo je da joj dokaže koliko je sve ovo među njima bilo duboko i veličanstveno.

Njegovi moćni otkucaji unutar njenog tela izmamljivali su mu nepogrešiv odgovor. Onaj koji sama nije priznavala, osim ako uzbudljivi zvuci koji su dolazili iz nje nisu bili gluma.

Svaki jecaj sa njenih usana urezivao se u njega, užareno mu probadao oči i skupljao emocije u grlu.

Kasnije, dok je spavala na njegovim grudima, znao je da je postala deo njega. A možda je, pomisli on, to oduvek i bila.

Sledećeg dana, sunce je skočilo visoko, kao velika vatrena lopta na crvenkastom nebu, kada ih je Roman dovezao nazad u grad. Šarlot oseti tremu u stomaku. Nije bila spremna da se njihov zajednički vikend završi tek tako, bar ne tako brzo.

Nakon onog jednog, ozbiljnog razgovora kojim nisu postigli ništa, stvari su počele da se razotkrivaju. Vodili su ljubav, hranili jedno drugo domaćim kolačima, spavali jedno drugom u naručju i budili se da gledaju izlazak sunca. Išli su na izlet, ručali u prirodi, zatim večerali zajedno sa Insbrukovima pre povratka u sobu gde su vodili ljubav još jednom pred konačan odlazak iz Ina.

Možda je Romanova melanholija uticala na nju jer je vožnja do kuće protekla u tišini. Dok ju je pratio do njenog stana, stomak joj se vezao u čvor.

Nije bila spremna da kaže zbogom. „Pitam se da li se noćas desila još jedna provala”, reče ona, pokušavajući da što više vremena provede s njim.

„Nije da sad to želim nekom drugom, ali to bi me definitivno oslobodilo svih žena u ovom gradu.” Njegove plave oči se zasijaše kao da se zabavljao. „Imam alibi.”

Ona se osmehnu. „Da. Znam na šta misliš. Ako niko ne zna da si napustio grad, lopov ne može da te koristi kao svoj štit ako mu je to bila namera nakon članka u novinama.”

„Samo mama i moja braća su znali da idem iz grada, pa ćemo videti šta će se desiti.”

Njena majka je znala, takođe, ali s obzirom da retko napušta kuću radi druženja, nije bilo šanse da se vest proširi. „Provaljivanje u kuće i krađa gaćica”, reče Šarlot odmahujući glavom.

Blago rumenilo mu obli obraze i ona podiže ruku da ga još jednom dodirne. Dok su joj vrhovi prstiju lako dodirivali ogrubeli obraz, on susrete njen pogled. Saznanje zasija u tim inteligentnim plavim očima i ona se povuče. Bilo mu je neprijatno usled njenog jednostavnog izliva ljubavi koji je otkrivao previše njenih osećanja.

„Ovo je nešto ozbiljnije od obične maloletničke šale”, reče ona, održavajući laku konverzaciju. „Niko normalan ne bi krivio tebe. Cela ideja oko kradljivca gaćica je glupost.”

On sleže ramenima, privlačeći njen pogled na svoju crnu majicu i zategnute mišiće ispod nje. „Nikada ne znaš šta može da uzbudi čoveka. Čudaka, u svakom slučaju.”

Ona klimnu glavom i teško proguta. Okruživala ih je tišina. Ništa se nije čulo iz susednih stanova niti sa ulice. Nije im preostalo ništa drugo do da se rastanu. „Pa...”

„Pa.”

„Hoću li te opet videti?” Istog trenutka zažali za rečima koje su joj pobegle. To bi trebalo da bude njegov fraza.

„Zašto? Treba ti još seksa?” zapita on sa podrugljivim osmehom na usnama.

Šarlot se namršti; njegove reči pogodile su je kao udarac u stomak. Pokajala se zbog svog odbrambenog stava onda kada ga je nesmotreno izgovorila. Sada je znala kako je bilo njemu. „Pretpostavljam da sam to zaslužila.”

Očigledno ga je povredila kada je njihovu vezu kvalifikovala kao kratku i površnu. Nije imala nameru, samo je tražila način da zaštiti sebe. Kao sredstvo odbrane, njene reči bile su suviše male, suviše zakasnele, u svakom slučaju.

On ispruži ruku, obuhvatajući joj bradu. „Samo neću da me poražavaš takvim ocenama. Nemoj da imaš predrasude i sagledaj kuda ovo vodi.”

Šarlot je već znala ishod. Završiće u Jorkšir Folsu, a on će otputovati u inostranstvo. Kraj priče, kraj veze.

Ali on kao da nije žurio da dostigne taj neminovni zaključak, nije izgledao kao da će uskoro da napusti grad. Zašto onda izazivati nevolju i svađati se s njim? Ona izvuče osmeh. „Pretpostavljam da ću moći.”

„Ona to kaže tako olako!”

„Daj, molim te, hajde da ne kvarimo ovako spektakularan vikend svađom, važi?”

On joj priđe bliže. „Bio sam spektakularan, a?”

Njegov muževni miris joj ispuni nozdrve, postade deo nje i srce joj zakuca u bržem ritmu. „Mislila sam da je vikend bio spektakularan.”

Ruke mu se osloniše na zid iznad njene glave i usne mu se nadviše nad njene. „A ja?”

„Ti si bio još bolji”, promrmlja ona dok su njegove usne dodirivale njene.

Poljubac je bio previše lak, previše brz i svakako previše kratak. Ostavio ju je da želi više, u čemu je, pretpostavljala je, bila poenta koju je hteo da naglasi.

„Videćeš me ponovo.” On zgrabi ključ iz njene ruke, otključa vrata i pusti je unutra.

Kada se okrenula, njega nije bilo.

DEVETO POGLAVLJE

Roman je ušao u otvorenu kuću i bacio ključeve na stočić. Zamračena soba i apsolutna tišina govorili su mu da majka nije kod kuće. On tiho opsova. Mislio je da će žena biti opreznija a ne tako nemarna, kada je lopov na slobodi. Mada, opet, verovatno je mislila da je cela ta stvar oko kradljivca gaćica jedna velika šala kao i polovina žena u ovom gradu.

„Smešno.” Sutra ujutro kreće u akciju sa Rikom i saznaće koje provale su se, ako ih je uopšte bilo, dogodile sinoć.

A sada, bio mu je potreban odmor. Bog zna da noćas nije uopšte spavao, a pomisao na razlog zašto, bila je dovoljna da ponovo uzdrhti. Otišao je u svoju dečaku sobu, spustio torbu na pod i ušao u kupatilo.

Tuš je podesio na hladnu vodu ali ni to nije moglo da ublaži bol koji je zadavala Šarlot. To mu je oživelo sećanje na današnje zajedničko tuširanje, kada je ušao u nju dok je voda prskala na sve strane. On otvori česmu i hladan mlaz šiknu po njegovoj koži ali ni ledeno-hladno tuširanje nije moglo da ga ohladi.

Kada je ušao u svoju sobu, bio je umoran i razdražljiv u isto vreme, bio je toliko iscrpljen da nije upalio ni svetlo. Samo jedna misao mu se vzmala po glavi. Nakon vremena provedenog sa Šarlot, njegov život i njegova budućnost su se promenili ne samo zbog porodičnog obećanja.

Morao je da donese važne odluke ali prvo je morao da spava. On se uvuče u krevet i spusti glavu na hladne čaršave. Ispruživši leđa na dušek, telom dodirnu nešto toplo i meko, drugo telo.

„Sranje.” Roman ustuknu i ispravi se u krevetu. „Do đavola, ko je tu?”

On skoči sa kreveta i krenu ka vratima, u nameri da upali svetlo na zidu i osvetli uljeza.

„To nije reakcija koju sam očekivala, ali devojka valjda mora odnekud da počne. Sada se lepo vrati u krevet da ti pokažem šta sam ti donela.” Glas je pre ličio na mačji nego na ženski.

S obzirom da se Roman definitivno osećao kao plen u klopci, analogija je savršeno imala smisla. Zvuk tapkanja ruke po dušek u odzvanjao je oko njega.

On lakim pokretom upali svetlo i ugleda groteskan prizor Alis Mekgregor sa njenom natapiranom grivom od kose i telom naguranim u Šarlotine zloglasne gaćice. Bilo je to telo koje Roman nije mogao da dotakne ni u stanju najvećeg pijanstva a sada je bio potpuno trezan. Tim gore.

„O, ti ne spavaš go.”

Ona se tako napući da mu se prevrnu stomak.

„Nema veze. Pobrинуću se za to. Sad lepo ugasi svetlo i vrati se u krevet.” Ona počne da se izvija i namešta, ispruživši ruku preko njegovog jastuka.

Do đavola, moraće da promeni čaršave pre spavanja. On stegnu vilicu, njena invazija na njegovu privatnost bila je nepoželjna i nimalo dobrodošla. „Okrenuću se i pustiću te da se upristojiš. Onda ću da se pravim kao da se ništa od

ovoga nije dogodilo i ti ćeš učiniti isto.”

Nije se ni pomerila i, pre nego što je uspeo da se okrene. ona reče, „Nemoj mi reći da te ne zanimam. Pre neki dan sam ti poslala znak i ti si mi se osmehnulo.”

„Sve si pogrešno shvatila. Osmehnulo sam se pre tvog mahanja gaćicama.”

„Vi novinari i vaše činjenice. Vama je sve to isto. Osmehnulo si se. Pokazao si interesovanje. Sad dolazi u krevet.”

Da li se pravila da je glupa ili je stvarno bila jadna, nije umeo da kaže. „Alis, mi živimo u malom gradu. Bio sam ljubazan. Sada se obuci.” On prekrsti ruke na grudima, okrenu se, naslonivši se na okvir od vrata, još uvek ne verujući da je u svom krevetu našao Alis Mekgregor golu.

Grubost nije bila njegov stil, ali neka sve ide do đavola ako je imao nameru da joj povlađuje ili joj pruži neku indicaciju kako želi da se nešto slično ponovo desi. Da je kuća bila zaključana, do svega ovoga ne bi ni došlo. Svojoj majci duguje ozbiljnu lekciju o bezbednosti. Više nije smela da pokazuje toliko poverenje. Zahvaljujući svom lažnom osećaju sigurnosti, ostavila je otključanu kuću, svoje gaćice u opasnosti da budu ukradene i svoj život u opasnosti da bude povređena, da je umesto Alis ušao neko drugi.

Nije imao pojma kako je uopšte znala da njegova majka nije kod kuće i komotno ušla unutra. Nije mnogo brinuo o tome, samo da se Alis što pre nosi odavde. On pogleda preko ramena i shvati da se nije ni pomerila.

„Volim muškarce koji se ne predaju tako lako.”

Iz hodnika se začu smeh njegove majke. Pored njenog kikota grmeo je i muški prigušeni smeh. Na zvuk drugih ljudi u kući, Alis razrogači oči.

Još mu je samo trebala publika, pomisli Roman. On pokaza Alis znak da se pomeri, ali ona je i dalje sedela u šoku.

„...vidi gori svetlo na spratu. Romane, jesi li to ti?” doviknu Rejna glasnije da bi je Roman čuo.

Alis izlete iz kreveta. „O, Bože.” Poče da traži svoju odecu, žurno navlačeći pantalone, skakućući na jednoj nozi, pokušavajući da uvuče nogu u izvrnutu nogavicu.

„Romane? Ako si tu, odgovori mi.”

„Da se nisi usudio”, zašišta Alis.

„Mislio sam da su te u vrtiću naučili osnovama oblačenja”, prokomentariša Roman. „Ako sedneš i uvučeš jednu po jednu, možda će ti biti lakše.”

Rejnini koraci su se čuli glasnije od lupanja njegovog srca i sada, kada bolje razmisli, bili su mu miliji od svega što je čuo već neko vreme. Nije bilo ništa gore nego kada si uhvaćen na delu, i Alisino kiselo lice je govorilo sve, ovde se neće vraćati niti će mu se obraćati bilo gde i bilo kada, u skorije vreme.

Sačekao je da se Alis dovoljno smiri i provukao joj nogu kroz nogavicu farmerki a zatim doviknuo majci „Cujem te, mama. Nedavno sam se vratio.”

Muški glas je pričao sa Rejnom, verovatno Erik, što je objašnjavalo zašto

se nije popela skroz do njegove sobe. Išla je uz stepenice samo ujutro i uveče. Roman je razmišljao da razgovara sa Čejs om o pretvaranju jedne sobe iz prizemlja u njenu spavaću sobu da bi je prilagodili njenom zdravstvenom stanju.

„Hoću da čujem kako si proveo vikend” , doviknu Rejna i on se iznenadi kada začu korake kako brzo idu uz stepenice.

„O, ne!” Ovog puta Alis panično vrisnu.

Roman, stojeći još uvek kod vrata, na trenutak se okrenu da bi video kako baca pantalone u stranu. Umesto njih, uze bež ćebe, omotavajući ga oko sebe.

Čudno i još čudnije, pomisli Roman i odmahnu glavom. „Usput” , reče on Alis, „dr Falon je takođe tu. Ali, ne brini. Posle toliko godina poverenja između doktora i pacijenta, siguran sam da će umeti da bude diskretan.”

Osim toga, pomisli Roman, stvari su mogle biti mnogo gore. Šta da je to bio Čejs , gospodin ja-samo-izveštavam-činjenice, kako tutnji uz stepenice zajedno sa majkom.

Rejna se pope na vrh stepenica i priđe Romanu. Zaklanjao joj je pogled u sobu najbolje što je mogao. „Ćao, mama. Jesi li dobro?” On pogleda preko njenog ramena u Erika koji je stajao iza nje.

„Stepenice me umaraju. Hajde da sednemo na tvoj krevet i popričamo.” Ona pokuša da prođe pored njega, ali je on nežno uhvati za ruku. „Ne možeš da uđeš unutra.”

„Ko je tu? Šarlot?” upita ona, najavljujući izlive oduševljenja.

„Nije Šarlot, sada, molim te - već je dovoljno zapetljano i bez tvog uzbuđenja.” Rejna odmahnu glavom i pokuša da proviri preko njegovog ramena.

Iza nje, dr Falon zakoluta očima, kao da time govori, Jednom kad krene, ne mogu da je zaustavim, što je Roman odlično znao.

„U redu, uveri se sama” , šapnu joj Roman, stavljujući ruku na njene usne, prećutno tražeći od svoje majke da bude tiha. Nije bio njegov posao da štiti Alis od sopstvene gluposti, ali bolje da Rejna brzo proviri i nestane nego da napravi scenu i još više je ponizi.

Zakoračio je u sobu dok je njegova majka stajala odmah iza njega i ugledala Alis u trenutku kada je drhtavim rukama otvarala prozor. Istog momenta Roman shvati, reza je bila sigurna i Alis nije bila u opasnosti od visine.

„Romane, trebalo bi da pustimo Erika da se pobrine o njoj. Očigledno je poremećena i uzbuđena” , šapnu Rejna, zatim ga zgrabi za ruku i izvuče iz sobe.

Shvatajući da na sebi ima samo donji veš, Roman dohvati svoje farmerke koje je ostavio na podu. Pregrmeće sramotu bolje od Alis. „U pravu si. Hajdemo dole, važi?” Roman izvede Rejnu napolje.

Usput brzo skrenu u kupatilo da navuče farmerke, zatim se vrati u kuhinju i ugleda majku sa kašikom punom sirupa za stomak.

„Hoćeš li, molim te, da mi skuvaš čaj?“ zapita Rejna. „Svo to uzbuđenje me je dokrajčilo.“

On je zabrinuto pogleda. „Jesi li sigurna da je gorušica? Ništa povezano sa srcem? Mogu da pozovem Erika...“

„Ne. Dobro sam. Samo loša probava.“ Potapša se po grudima. „Erik je sada potrebniji toj devojci nego meni.“

„Nemoj da zanemaruješ svoje zdravlje ako nešto stvarno nije u redu, dogovoreno?“ On proveri vodu u čajniku i spusti ga na ringlu.

„Mislim da bi Alis dobro došao sedativ i dobar razgovor. Šta je uopšte mislila?“ Rejna odmahnu glavom i smesti se na stolicu.

„Podsetila si me. Šta si ti mislila kada si ostavila kuću otključanu?“

„Da ti kažem nešto, celog života, od kada živim u Jorkšir Folsu, nije bilo razloga da se kuća zaključava.“

„Pet krađa prošlog vikenda ti nije dovoljno dobar razlog?“

„Slažem se i pričaćemo o tome kasnije.“

Erik uđe u kuhinju. „Alis čeka u predsoblju - potpuno obučena“, dodade tihim glasom. „Odvešću je kući. Obecao sam joj da se ništa od ovoga neće pročitati.“ On spusti pogled na Romana, koji je imao svaki razlog da čuti o svemu, ali Rejna, koja bi volela, pomisli Roman, da usija telefonske žice i podeli ovaj događaj sa svojim prijateljicama.

„Dovoljno sam obazriva da znam kada treba ćutati“, reče ona uvredljivo.

Roman spusti ruku preko njene. „Mama, siguran sam da nije želeo da te povredi. Samo je oprezan.“

„Tačno. Hvala ti, Romane. Rejna, čućemo se“, reče Erik i nastavi mekšim glasom. „Žao mi je što nam je veče trajalo ovako kratko.“

„Mnogo mi znači što si me izveo iz kuće. Znaš da se momci bolje osećaju kada sam sa tobom“, pogleda ga oprezno. „Sada ću uživati u čaju sa svojim sinom. Ti i ja uvek možemo da budemo zajedno.“

„Sutra uveče mi odgovara.“

„Dogovorićemo se sutra, važi?“ Rejna duboko uzdahnu.

Erik priđe korak napred, ali mu ona odmahnu rukom. „Solja čaja je sve što mi treba. Normanova mast mi pliva po stomaku. Trebalo bi da neko provali u to mesto i ukrade svo salo iz njegovih plakara.“

Erik se okrenu prema Romanu. „Ne znam da li je potrebno da ti kažem da pripaziš na svoju majku ili na sebe“, reče i nasmeja se pre nego što je Rejna stigla da odgovori. Erik je otišao, ostavljajući je bez poslednje reči.

Čajnik poče da pišti i Roman ga podiže sa ringle. „Znaš, mislim da je dr Falon dobar za tebe.“

„Nisi ljut?“ Glas joj je bio tih i zabrinut.

On je pogleda preko raniena, iznenađen, zatim se vrati svom poslu, prelivajući kesice čaja vodom, dodajući im po jednu kašičicu šećera i pridruži joj se za stolom. „Ljut? Zašto? Čovek te očigledno čini srećnom. Izlaziš sa njim, smeškaš se više nego proteklih godina i uprkos tvom zdravlju...”

„Možda zbog toga što si ti kod kuće.”

„Ili možda zato što čovek misli da si posebna, a tebi prija njegova pažnja.”

On spusti šolju ispred nje.

„Ne puštaj toliko mašti na volju. On je usamljeni udovac i ja mu pravim društvo. To je sve.”

„Ti si usamljena udovica već dvadeset godina. Krajnje je vreme da počneš ponovo da živiš svoj život.”

Rejna spusti pogled, gledajući u šolju. „Nikada nisam ni prestajala, Romane.”

„Jesi.” Nije želeo da se ovo pretvori u težak razgovor, mada nije mogao da poretke da je za to došlo vreme. „Na neki način si prestala da živiš - i promenila si se i uticala na naše živote. Roman, Rik i Čejks, tri brata neženje”, reče on podrugljivo.

„Hoćeš da kažeš da sam ja kriva što ste vas trojica još uvek sami?” Njegova majka je zvučala povređeno.

Na tu pomisao mu se skupiše prsti. Hteo je da joj kaže da niko nije kriv, ali nije mogao da je laže. „Ti i tata ste nam pružili dobru porodicu.”

„I ovo je sada loše? Dovoljno loše da zazireš od braka i porodice?”

On odmahnu glavom. „Ali, bila si očajna kada je umro. Skoro kao da ti je život stao. Ti... ti si živela sa bolom...”

„Na kraju je to prestalo”, podseti ga ona. „Ne bih to menjala ni za jedan minut sa tvojim ocem. Čak ni kada bi to značilo da ne bih morala da tugujem i patim. Ako ne osetiš bol, onda kao da nikada stvarno nisi ni živeo”, reče ona tiho.

Roman je već shvatio da do sada nije živeo - dok se ovog vikenda nije povezao sa Šarlot. I, kao što je rekla njegova majka, shvatio je zašto. U nameri da se ne bi ponovio bolni proces žalosti kroz koji je prošla njegova majka, Roman je izabrao život u trku, ispunjen putovanjima i distanciranjem - od grada, svoje porodice i Šarlot. Šarlot je bila jedina žena, to je oduvek znao, ili bar osećao, koja bi mogla da ga veže za Jorkšir Fols i zadrži ga tu.

Jedina žena koja je imala moć da ga povredi, da ga natera da oseti isti taj bol, kada bi ona umrla ili ga ostavila. Međutim, jedna noć provedena sa njom, dokazala je da više ne može da živi bez nje.

Bila je vredna svakog rizika.

„Živela sam i volela sam. Ne može svako to da kaže. Bila sam srećna”, reče mu majka.

Suv osmeh zaigra a Romanovim usnama. „Mogla si da budeš još srećnija.”

Mešavina sreće i tuge, jasnih sećanja, ispuni joj oči. „Neću da te lažem.

Naravno da bih više volela da smo zajedno ostarili i zajedno podigli vas trojicu već da se sada viđam sa Erikom.” Njen zabrinuti pogled uhvati njegov. „Jesi li siguran da si zbog toga uznemiren?”

„Mislim da je dobar za tebe. Ništa u vezi sa tim me ne uznemirava.”

Ona se osmehnu. „Jasno ti je da ne možeš večno bežati od života.”

Nije ga iznenadilo što mu pogađa misli. Njegova majka je uvek bila pronicljiva žena. Nasledio je tu osobinu, koja mu je pomogla da izgradi svoju karijeru, ali prilično ga je nerviralo kada bi to koristila protiv njega. Ta ista pronicljivost ga je toliko otvorila da je mogao da vidi i oseti koliko je njegova majka bila povređena.

„Pretpostavljam da ne možeš da bežiš, ali razmisli o tome koliko toga propuštaš.” Ona ga potapša po ruci na majčinski način koji je znao tako dobro. „A previše si pametan da bi nastavio sa tim izbegavanjem koje ništa ne rešava. Dakle, posle svega što sam rekla, kako ćeš da uklopiš Šarlot u svoj život? Nemoj mi reći da nema mesta.”

Vratila se svojoj misiji. „Poznaješ me bolje nego što bih rekao” , reče Roman.

Ona podiže glavu i pogleda u nebo. „Devojčice. Zašto mi Bog pored vas nije dao jednu devojčicu da bih umela da razumem kako samo jedan od vas razmišlja?”

„Daj, mama. Znaš da voliš kada te držimo u neizvesnosti. To te podmlađuje.”

„Radije bih pila sa fontane mladosti” , promrmlja ona. „Kada govorimo o devojčicama, ti si mi prošle noći rekao da ideš u posetu starom prijatelju koji se preselio u Abani, ali Samson mi reče da je video Šarlot kako ulazi u tvoja kola.”

„Za takvog pustinjaka, pravi je izvor informacija.” Roman se pitao ko je još mogao da ih vidi zajedno. Mada nije bilo važno. Imao je nameru da je učini poštenom ženom, da ne naškodi njenoj reputaciji. Ako se ne oženi, Čendler koga su ogovarali da ima fetiš prema ženskim gaćicama, bio je u problemima.

Koliko god da je izgledalo čudno, čak i njemu, napokon je bio spreman da se obaveže na način koji je predviđao mnogo više od bacanja novčića. Međutim, pre nego što upozna Šarlot sa tom idejom, morao je da je ubedi da može i hoće da bude dobar otac i suprug, da želi više od dugotrajne bračne udobnosti. Koliko tačno više, koliko je bio spreman da žrtvuje svoju karijeru, svoja putovanja, još uvek je morao da porazmisli. Ima odgovornost, ljudi se oslanjaju na njega i nije želeo da izgubi iskreno uživanje u svom poslu kada istekne ovo odsustvo.

Njegov cilj sada je bio lične prirode. Unučići za njegovu majku biće nus-prodakt tog cilja a ne razlog za Romanovu ženidbu. Osećao se sluđeno i vrtoglavo, slično kao onog dana kada je otišao na svoj prvi reporterski zadatak.

„Mogao si da mi kažeš da ideš zajedno sa Šarlot” , reče mu majka, prekidajući ga u razmišljanju.

„Nisi valjda ispitivala jednu ženu? Mislio sam da je poštedim.”

Senka zabavljenosti ozari joj lice. „Pa, još uvek mogu to da uradim, uprkos tvojim pokušajima da me ne rasvetliš. Ali neću. Ona ionako ima dovoljno svojih briga.”

Uključi se njegov unutrašnji alarm. Ako je Alis bila toliko luda da se uvuče u njegov krevet, ko zna šta ga još čeka u gradu? „Zašto? Još jedna krađa gaćica?”

Njegova majka odmahnu glavom. „Ne, i Rik je poprilično iznerviran što te niko nije oslobodio optužbe protekle noći, u to sam sigurna. Ne što te policija smatra osumnjičenim nego i Alis i sve te žene u gradu još uvek dižu halabuku...”

„Mama, šta nije u redu sa Šarlot?” prekide on njenu priču.

„Izvini. Zanela sam se.” Ona porumene.

Nije mu se svidao zvuk njenog glasa niti grč na usnama. „Sta se događa?”

Ona uzdahnu. „Rasel Bronson se vratio u grad.”

Roman promrmlja psovku.

„Upristoji se”, reče mu majka, ali izraz naklonosti na njenom licu govorio mu je da razume zašto je uznemiren.

Trenutak povratka Šarlotinog oca nije mogao biti gori. Samo zato što je Roman uskladio svoje termine, prošlost i budućnost, nije značilo da Šarlot jeste. Borio se sa sobom od momenta kada se vratio u grad i izgubio u bacanju novčića. Uprkos pokušajima da je se kloni, Šarlot je bila jedina žena koju je želeo u svom životu. Jedina žena sa kojom je želeo da spava, jedina sa kojom bi mogao da ima decu.

U suštini je napravio taj izbor zahvaljujući izgubljenom bacanju novčića. Bila je to sebična, okrutna odluka, jer bi i dalje bežao. Još uvek misleći na sebe više nego na Šarlot, bez obzira koliko se trudio da ubedi sebe u suprotno. Imao je potrebu. Ona je bila ta koju je odabrao da je ispuni. Tako jednostavno. Tako glupo. Zasluživala je mnogo više, čoveka koji će je voleti, koji će biti uz nju i koji će joj pružiti porodičan život koji joj je u detinjstvu bio uskraćen. Roman je želeo da bude čovek koji će joj sve to omogućiti. Ali nikada mu nije verovala, posebno ne sada.

Rejna nasloni bradu na jednu ruku. „Imaš li neki plan?”

Da ga je imao, podelio bi ga sa svojom majkom. Ali, kako su stvari trenutno stajale, mozak mu je bio prazan kao kompjuterski ekran kada je loš dan.

„Onda ti preporučujem da nešto smišliš što pre”, odgovori ona na njegovo ćutanje.

On ošinu majku nervoznim pogledom. „Toliko sam shvatio i sam. Ali, ako Rasel nije belosvetko đubre kakvim ga smatra ceo grad, onda sam u nevolji.”

„Ne znam šta je Rasel.” Njegova majka sleže ramenima. „Previše dugo je odsutan. Ti si reporter, ti isteruješ pravdu. Samo, ne zaboravi, postoje tri strane ove priče: njegova, njena i istinita.”

Roman klimnu. Nadao se da će istina biti dovoljna da osigura njihovu budućnost.

Šarlot je u ponedjeljak ujutro odlepršala na posao, opuštenija i srećnija nego ikada. Koliko god da je trajala euforija, planirala je da u njoj uživa i ne analizirajući razloge zašto ne bi trebalo da se previše navikava na Romanovu naklonost. Zamolio ju je da nema predrasude i naterao je da se oseća previše dobro da bi se svađala. Učinio je da pomisli kako je sve moguće, na kraju krajeva. Čak i sa njima. Šokirala je sebe svojim novim, prosvetljenim stavom, ali nije joj dao nijedan razlog da u njega posumnja.

„Miriše kafa”, reče Bet, izlazeći iz zadnje prostorije.

„Miriše čaj. Norman nije uznapredovao do hladnog čaja sa mlekom, ali mi je napravio ovaj čaj koji je izvrstan. Vruć, hladan, bez obzira. Danas sam uzela vruć. Evo, probaj.”

Bet srknu jedan gutljaj i širom otvori oči. „Ima ukus meda i vanile. Mljac.”

„Poreklom je iz Indije. Prvi put sam ga probala prošle godine u Njujorku.”

„Neću da znam koliko ima kalorija.”

Šarlot odmahnu glavom. „Ni ja, ali ovo je čisto zadovoljstvo i odbijam da radim sve drugo osim da uživam.” Moto koji je prisvojila od kada se sjedinila sa Romanom. „Poješću samo laku salatu za ručak.” Šarlot zatvori oči i udahnu mirisnu aromu čaja pre sledećeg gutljaja. „Mmm”, izusti lenjo.

„O-ho-ho.” Betin glas joj prekinu zadovoljstvo.

Šarlot otvori oči i ugleda poznato namršteno lice svoje drugarice. „O-ho-ho šta?”

„Prepoznajem taj pogled, taj zvuk. Čist zanos. Ekstaza.”

„Pa?” Šarlot odmahnu glavom. „Rekoh ti da volim ovu stvar.”

„Obrazi su ti rumeni i zvučiš praktično orgazmično. Nemoj mi reći da je to od čaja.”

„Od čega drugog bi bilo?”

Bet se smesti na stolici preko puta Šarlotinog zatrpanog stola. „Od čega drugog bi bilo, pita ona. Kao da nisam saznala da ste ti i Roman bili zajedno van grada u subotu uveče. Slučajnost? Mislim da ne.” Bet lupnu prstima po hrpi faktura. „Vidiš, Rik i ja smo u subotu uveče malo izašli. Igrali smo pikado, a meta je bila moja poslednja slika dragog doktora...”

„Je li zvao?”

Betine oči se napuniše suzama. „Zvala sam ja njega i kada me je zbrzao, pozvala sam ponovo i završila s njim, a ti me prekidaš.” Iznenada promeni temu.

Šarlot je prepoznala tehniku izbegavanja ali nije mogla da oćuti. „Završila si?” Ustade od stola i požuri okolo da zagrlji svoju drugaricu. „Znam da ti nije bilo lako.”

„Nisam imala izbora.” Bet počne da odmahuje glavom, očigledno zagrcnuta emocijama.

Šarlot koraknu unazad i nasloni se na ivicu stola dok su joj noge visile. Sada kada je bolje pogledala, shvatila je da Bet na levoj ruci više nema svetleći dijamant. „Dozvolio je da tek tako raskineš?”

„Mislim da je to učinio sa olakšanjem.”

„Gnjida.”

Bet se nasmeja, ali suze su joj i dalje punile oči. „Pa, slažem se, ali ja sam izvukla deblji kraj, znaš? Ja sam dozvolila da se vežem. Nikada nisam gledala dublje ili priznala da može ovako da se završi.” Ona zadrhta. „Hajde da promenimo temu, hoćeš?” Šarlot klimnu glavom. Nije želela da svojoj drugarici pothranjuje bol.

Bet se nagnu napred, oslonivši se laktovima o stolicu. „Dakle, da se vratimo na staru priču.”

„A to je?”

„Ti, i kako tvoji rumeni obrazi i zvuci zadovoljstva nemaju nikakve veze sa čajem.” Šarlot zakoluta očima, ali Bet je to uporno ignorisala.

Prepustila je Bet da okrene karte i stavi Šarlot na vruću stolicu. Ona ispruži ruke ispred sebe i upitno je pogleda. „Biram petu kartu.” Sve što se ticalo nje i Romana bilo je suviše lično za bilo kakvu diskusiju. Čak i sa Bet.

„Aha!” Ispravi se na stolici.

Šarlot je pogleda u oči. „Šta?”

„Peta karta znači da hoćeš nešto da zaštititi. Nešto lično.” Interesovanje joj zasija duboko u očima. „Hajde, dočaraj mi. Bilo je više od sastanka, zar ne? Molim te, ispričaj mi lepe vesti. Kod mene ih ima tako malo.”

Mada se Šarlot osećala loše zbog Betinog trenutnog problema, takođe je prepoznala kada je bila izigrana, baš kao i Bet. „Imam jedan predlog.” Šarlot ponudi kompromis. „Kada budem imala novosti, obećavam da ću ih podeliti sa tobom. Sve što sada imam je... nada.” Nada koju je čuvala u svom srcu, plašeći se da je stavi na svetlost dana da se ne bi raspršila kao njeni snovi u tom slučaju bi ostala sama, kao njena majka.

Oči joj se sretoše sa Betinim zabrinutim pogledom. „Kada budem imala nešto da kažem ti ćeš biti prva koja će saznati”, nagnu se napred i prijateljski stisnu Betinu ruku. „Obećavam.” Bet teško uzdahnu. „Znam. Samo ne volim da budem jedina koja otkriva svoje probleme i slabosti.”

„Ti nisi slaba. Ti si humana.”

Bet sleže ramenima. „Hajde da popijemo.” Ona podiže svoju plastičnu šolju. „Uzdravlje.”

„Uzdravlje.” Šarlot sa zadovoljstvom ispi do kraja sada već mlak čaj. „Dobro. Hoćeš li ti danas da ostaneš u radnji? Ja ću da se zavučem u kuću da heklam.”

„Ooo, zvuči uzbudljivo.”

„Ne, stvarno.” Nasmeha se. „Novac koji ćemo zaraditi kada isporučimo naručenu robu svakako je vredan vremena koje ću provesti gledajući televiziju.”

Bet ustade. „Bolje ti nego ja.”

„Vidimo se malo kasnije, na utakmici Male lige, važi?” Šarlotin kutak je sponzorisao tim i Šarlot je često odlazila na treninge i bodrila klince, kad god bi našla vremena. Iako je sezona bila u jeku, već su dvaput igrali i u večerašnju utakmicu ulaze kao favoriti. Smatrala ih je svojim timom i bila ponosna na svaki njihov potez.

Bet sleže ramenima. „Što da ne? Kao da imam nešto uzbudljivije da radim.”

„Super, hvala ti”, veselo uzvratila Šarlot.

„U stvari, ozbiljna sam. Gledanje utakmice eliminiše pasijans.”

Šarlot baci svoju praznu šolju u korpu za otpatke. „Zvuči tužno, ali utakmica je najvažniji događaj i u mom danu.” Osim ako Roman ne svrati. Videćeš me još, rekao je i ona u stomaku oseti tremu naslućivanja. Nije mogla da dočeka.

„Srce mi se cepa zbog tebe.” Bet je pogleda sa totalnim nedostatkom sažaljenja.

Šarlot se nasmeha, „Da, da. Samo donesi večeru. zato što posle napornog dana uvek ogladnim.” U skladu sa tim, Šarlot i Bet su se snabdele rezervnom hranom. Prošle sedmice su zamrzle pohovanu piletinu a sa padom temperature, večeras neće biti mnogo drugačije. „Ne zaboravi jaknu.”

„Da, mama.”

Na Betine reči, čudna usplahirenost joj ispuni grudi. Možda joj je otkucavao biološki sat, izazivajući stezanje u grlu jer to svakako nije mogla da bude iznenadna želja za decom. Romanovom decom.

Nemoj da imaš predrasude. Ali, čovek je i dalje putovao, svojom voljom i zanimanjem. Toliko nije mogla da podnese.

Ili je mogla?

Kasnije tog dana, Šarlotine ruke su se umorile, ramena se ukočila, ali je sačuvala osećaj veštine koji je tekao njenim venama. Heklala je, prišivala i ceo dan ispunila poslom. Onda je brižljivo ručno obmotavala svetloplavi par gaćica i dostavila ih sledećoj mušteriji sa spiska, a zatim svratila u supermarket da kupi namirnice za svoj frižider.

Vratila se kući i na telefonskoj sekretarici pronašla čudnu poruku od svoje majke, koja je najavljujivala da će se videti sa Šarlot večeras na bejzbol utakmici. Utakmice Male lige bile su veliki događaj u gradu, ali njena majka se nikada nije pojavljivala. Šarlot se pitala da li lokalni veterinar ima neke veze sa iznenadnom željom njene majke da dođe. Ako je tako, Šarlot bi se uputila u susedni gradić Harington da pokupi psa iz štenare kao dodatni podsticaj za Eni da se viđa sa njim.

Mada je njena majka zvala, Roman nije. Naravno, nije dao nikakvo obećanje, što znači da ga nije ni prekršio. Ipak, bila je razočarana što ga vreme koje

su proveli zajedno nije ostavilo da više čezne za onim što je imala da mu pruži. Toliko o njenom šarmu. Veštini. Erotskoj obučenosti, podrugljivo pomisli.

Nije mogla sasvim da otrese taj poraz, ali je znala da će biti dobro. Ona nije bila kao njena majka, bar ne u tom pogledu.

Šarlot ispravi leđa da protegne kičmu, zabaci ramena unazad i uđe u školu. Pirkao je svež povetarac. Kao što su najavili, tokom dana temperatura je naglo pala i ona skupi ramena, obgrlivši ih rukama. Ali, deca su imala sreće jer je rezervisala pokrivena tribine sa sedištima, tako da će bez sumnje imati savršene uslove da uživaju u utakmici. Šarlotin kutak je sponzorisao Raketse i ona je imala želju da što više pobeđuju.

Provlačeći se između automobila na prepunom parkingu, u daljini ugleda teren za bejzbol koji se nalazio ispod fudbalskog igrališta i tribina. Oseti krčanje u stomaku i stavi ruku na prazan stomak. Umirala je od gladi i nadala se da je Bet spremila nešto dobro za večeru.

Kada je stigla do redova improvizovanih sedišta, mesta gde je provodila većinu svojih tinejdžerskih dana, ona ubrza korak. Bez upozorenja, neko je zgrabi od pozadi. Snažne ruke je obujmiše oko struka, stegnuvši joj ruke uz telo.

Strah joj ispuni grudi, na sekund ili dva, kad joj poznati miris ispuni čula i seksipilan glas promrmlja na uvo. „Uvek sam želeo da se nađem sa tobom kod tribina.”

Strah se pretvorio u uzbuđenje, a uzbuđenje u požudu. Roman joj je danas nedostajao, ako dozvoli sebi da razmišlja o tome još koliko, strah bi mogao da se vrati. Umesto toga, odlučila je da se odmara u njegovom zagrljaju i uživa u trenutku.

Cim je progovorio, Roman oseti kako se Šarlotini mišići opuštaju pod njegovim. Nije znao kako da izdrži ceo dan bez nje. Prokletstvo, nije znao kako je bez nje izdržao poslednjih deset godina. Ponižavajuće priznanje za čoveka koji je proputovao svet. Zagnjurio je lice između njenog vrata i ramena, udišući miris njene kože. „Znaš, nikada nisam uspeo da te dovučem iza tribina u srednjoj školi.”

„I šta bi mi tada uradio?”

Iz njenog razdraganog glasa Roman zaključio je da je dobro raspoložena. Očigledno još uvek nije čula za očev povratak u grad, što mu daje mogućnost da učvrsti sve što su do sada izgradili. On je uhvati za ruku i povuče iza klupa, dok nisu bili sasvim sakriveni od pogleda. Morao je da zna. Usavršio je zavođenje na ovom mestu još u srednjoj školi. Ali, sa pogrešnim devojkicama.

Sada je imao onu pravu. Na sebi je nosila plavi džins i džemper Male lige ispod otkopčane izbledele teksas jakne. Ipak, ono što ga je najviše privuklo bila su njena usta, usne, rumene kao njene čizme od zmijske kože.

On zgrabi beli vuneni okovratnik i privuče joj lice tik uz svoje. „U srednjoj školi se nikada nisi šminkala tako izazovno.”

Ona se namršti. „U srednjoj školi nisam želela da skrećem pažnju.”

Zapljusnu ga neočekivano olakšanje. „Jesam li ti danas nedostajao?“ Hteo je da joj da vremena da ga se uželi pre nego što je opet vidi. Ali nije to podneo baš najbolje.

Ona zakoluta očima. „Nisam rekla da mi je bila namera da skrenem tvoju pažnju.“

Nije mogla da ga prevari. Nedostajao joj je baš kao i ona njemu. „Pa, ipak jesi. Sada čuti i poljubi me.“

Baš tako. Usne su joj bile hladne i on ih utopli, uvlačeći jezik u njena vlažna usta. Uvukla je ruke oko njegovog struka i privukla ga bliže sebi, produbljujući poljubac i ispuštajući uzdahe zadovoljstva. Ona skliznu ruke u zadnje džepove njegovih farmerki, obuhvatajući dlanovima njegovu zadnjicu. Jezici im se isprepletaše, bockajući jedan drugog, kao njihova tela, sada uspravljena, vapeći za erotskim pokretima. Nažalost, previše slojeva odeće bilo je između njih.

U daljini se začu klicanje mase i ona prekinu poljubac. „Ne mogu sada“ , reče vlažnim usnama.

Iznenadiše ga njene ošamućene reči i on otvori oči. „Naravno da možeš. Želiš to.“ Osećao je kako ga priziva njen glatki raj.

Ona okrenu glavu u stranu. „U redu, onda ću da preformulišem: želim, ali ne mogu.“

Još uvek ju je držao za nadlaktice obema rukama i želja da sa njom vodi ljubav snažno, silovito, do kraja, bila je neizdrživa. „Daj mi jedan razlog zašto ne možeš i neka bude dobar.“

„Zato što mi je majka ostavila poruku na sekretarici. Rekla je da ćemo se naći na terenu za bejzboi. Skoro nikada ne dolazi na gradska dešavanja a ovo je već drugo u jednoj sedmici. Moram da budem tamo.“

Žaljenje u njenim očima bilo je dovoljno da ga zadovolji. Za sada.

„Nisam mislio da je toliko ozbiljno. Ali jeste.“ Roman popusti stisak. Telo mu je bilo nezadovoljno ali srce je pobedilo. Hteo je da joj pruži ono što je želela, u ovom slučaju da se vidi sa majkom. Želeo je samo da je to ne povredi. „Nisi pričala sa njom od kada si se vratila?“

Šarlot odmahnu glavom. „Samo preko telefonske sekretarice.“

Onda definitivno nije znala za svog oca. „Šarlot...“

„Dođi.“ Ona ga zgrabi za ruku. „Hajde da pronađemo moju majku, odgledamo utakmicu i, ako budeš imao sreće, posle svega ću ti dati da me uhvatiš.“ Ona se nasmeja i, pre nego što je stigao nešto da kaže, poče da trči.

On potrča za njom, shvatajući da bi mogao samo da bude tu i umanju štetu kada se desi šok.

Šarlot ga je gledala preko ramena i smejala se. Zahvaljujući svojoj brzopletosti, bila je lakomislena. Naravno, Romanov poljubac imao je puno veze sa njenim vrtoglavim stanjem, ali njeno bežanje bilo je plod čiste samoodbrane. Nije

brinula koliko daleko je teren za bejzbol, svako ko bi ih pogledao znao bi šta rade. Dakle, što manje bude uradila pod tribinama, bolje za nju. Za sada. Kasnije, mogu da nastave tamo gde su stali i rade šta im se prohte.

Sama pomisao izazva joj peckanje duž kičme, budeći joj svaki nervni završetak, oblivajući joj obraze rumenilom. Šarlot baci brz pogled preko ramena, shvatajući da Roman ležerno hoda iza nje. On se osmehnu i mahnu joj, a zatim skrenu prema Riku koji ga uhvati za rame.

Šarlot je usporila korak, osvrnula se nazad i naletela pravo na svoju majku. Ona je prosto sijala, od šminke preko ozarenog lica i blistavih očiju.

„Mama!”

„Odakle dolaziš u takvoj žurbi?” Eni je prisno zagrlila.

„Ja... bila sam...”

„Ispod tribina, sa Romanom.” Njena majka ispruži ruku i blago je uštinu za obraz. „Jasno mi je. Tvoj otac i ja smo to stalno radili.”

Šarlot zausti da protestuje. Nije htela da prihvati da su njena osećanja prema Romanu na bilo koji način slična odnosu između Eni i Rasela. Čak ni nešto tako lako i zabavno kao tinejdžersko ljubakanje.

„Pa, šta tebe večeras dovodi ovde?” zapita Šarlot.

Ona pogleda oko sebe tražeći Denisa Sterlinga, pa radoznalo vrati pogled na majku. „Ili bi možda trebalo da pitam, ko te dovodi ovde večeras?”

Krajikom oka Šarlot primeti kako joj Bet živo maše sa veće udaljenosti. Ako je Bet bila gladna, mogla je da jede sama bez čekanja. Šarlot joj uzvratil uzdignutim prstima, signalizirajući da je sačeka još minut ili dva.

Eni uzdahnu. „Trebalo je da znam da je nemoguće sačuvati tajnu u ovom gradu.”

Šarlot se okrenu prema svojoj majci. „Po svoj prilici možeš, jer ja nemam pojma o čemu pričaš.” Jedina stvar koju je Šarlot znala je da je njena majka imala vrhunski ozareno lice i opušten smeh kakav nije videla veoma dugo. Kada naleti na Denisa, udeliće mu veliki poljubac zahvalnosti.

Ona privuče majku u zagrljaj. Udahnu i oseti nov, prijatan miris koji joj zagolica nos. „Parfem i šminka”, promrmlja ona.

„Nadam se da ćeš i mene pozdraviti sa istim entuzijazmom, Čarli.”

Taj glas, to ime. Šarlot se ukruti i spusti ruke, polako se odvajajući od majke. Osećala je kako joj se izdaja skuplja, kao kiselina u stomaku. Trebalo je ovo da pretpostavi umesto što se ponadala da je njena majka dozvolila sebi da se zainteresuje za nekog drugog osim za svog odsutnog muža, Rasela Bronsona.

Ona se okrenu licem prema muškarcu koji je nonšaltno ulazio i izlazio iz njenog života po sopstvenom nahođenju. Bio je zgodan, kao i uvek, obučen u pantalone boje zemlje i plavi džemper. Kosa mu je bila uredno očešljana, sa malo više sedih nego što je pamtila. Na licu su mu se pojavile nove bore ali na pravim

mestima. Izgledao je srečno.

Nasuprot svojoj majci, Šarlot nije sumnjala da se njegovo raspoloženje menjalo pod uticajem vremena ili same Eni. Ali, raspoloženje njene majke, pokreti, pa čak i način na koji je izgledala, zavisili su od Raselovog boravka u gradu. I njegovog ponovnog odlaska.

Šarlotin bes počeo da raste, ne samo prema čoveku koji je Jorkšir Fols i svoju porodicu izvrgao takvom ruglu - već i prema majci, što je dozvolila sebi da bude izmanipulisana tako lako. I tako dugo.

„Čarli?”

Šarlot omota ruke čvrsto oko svog struka. „Dakle, izgubljeni otac se vratio.”

On napravi jedan korak napred a ona učini jedan korak unazad.

Razočarenje mu se vnu u očima ili je to možda bilo ono što je želela da vidi. To prokletu jezgrou nade koje je čuvala u svom srcu nije moglo tek tako da se ugasi, ali ona odbi da ga poslušaa.

Bejzbol utakmica se nastavila, ali Šarlot je izgubila interesovanje za nju. Očigledno i ostatak društva. Osim ako nije bila paranoična, osećala je na desetine očiju uprtih u poremećenu porodicu Bronson. Tipična malograđanska radoznalost. Naslonila se na stepenice i ćutala, čekajući da njeni roditelji započnu razgovor.

Rasel uzdahnu: „Ovo nije dobrodošlica kojoj sam se nadao” , reče na kraju.

„Ali ona koju si očekivao, sigurna sam.”

Roman joj priđe velikim koracima i smesti ruku oko njenih ramena. Još sočnih tračeva kod Normana, pomisli ona cinično. „Da li prekidam porodično okupljanje?”

Ona odmahnu glavom. „Romane, sećaš se mog...” Ona pročisti grlo. „Sećaš se Rasela, zar ne?”

„Naravno.” Pruži mu ruku. „Drago mi je što vas ponovo vidim.”

Slatka Rejna je instalirala savršene manire kod svoja tri sina. Šteta što im nije pružila osećaj za stabilnost i korene.

Rasel stegnu Romanovu šaku. „Prošlo je poprilično.”

„Svakako da jeste” , reče Roman.

Ona stisnu zube, natera sebe na osmeh i usmeri sledeći komentar ka Romanu. „Istina. I, s obzirom da si ti u gradu već nekoliko dana, više si upućen u to šta se događa. Baš bi mogao da uputiš Rasela u sve ono što je propustio od poslednjeg boravka?”

Romanov oštri uzdah joj se zario u srce, ali je odbijala da promeni svoje namere. U svojoj glavi, videla je sebe kako trči iza tribina, smejući se, srećna i uzbuđena zajedno sa Romanom. Sa uzbuđenjem i nestrpljenjem, radujući se noći koja je pred njima, kada budu sami. Umesto toga, sada pred sobom vidi svoju bezbrižnu majku, sa slično zarumenelim obrazima sve zbog toga što ih je Rasel Bronson udostojio svog povratka.

Paralele između nje i majke bile su jake. Toliko jake da je napokon shvatila kako je Enin život počinjao i završavao se sa Raselom. Život pretvoren u pakao. Šarlot nije smela da dozvoli sebi da završi kao ona. Osmotrla je uzduž i popreko ova dva muškarca koji su imali moć da joj pocepaju srce ako im to bude dozvolila. Nije mogla da priušti da sada smekša prema nekom od njih.

Iako nije želela da povredi Romana, on je predstavljao sve ono čega se plašila. Kako je sebi dopustila da to zaboravi? „Znaš, kada bolje razmislim, vas dvojica imate neverovatno puno sličnosti.”

Rasel pogleda Romana, ili, bolje, pomisli Šarlot, Romanovu ruku na njenom ramenu. „Nisam siguran da je baš tako.”

„O, jeste. Koliko dugo ostaješ u gradu ovog puta? Jedan dan? Vikend? Ili možda duže, pošto imaš pauzu od nekoliko meseci pre probriog snimanja?”

„Šarlot!” progovori njena majka, hvatajući ćerku za ruku sa upozorenjem.

Šarlot prekri ledenu majčinu ruku svojom. Poslednja osoba koju je želela da povredi bila je Eni. „Vidiš? Mama, on ne može da odgovori. Otići će kada mu sve ovo dosadi.”

Šarlot pogleda u Romana, zatim se okrenu i knedla joj zastade u grlu. „A ti?” upita ga pogleda uperenog ispred sebe. „Rejna izgleda zdravije po danu, hvala Bogu” , odvrati Roman, pokazujući na mesto gde je njegova majka sedela na ćebetu sa Erikom Falonom i gledala u njihovom pravcu. Kao i Fred Ames, Merien Dajmond, Perl Robinson, Eldin Vingejt i ostatak grada. Šarlot je mrzela kada je u centru pažnje. „I ti možeš da odeš kad god poželiš. Rekla sam ti, vas dvojica imate puno zajedničkog.”

Pre nego što izgubi kontrolu nad sobom ili ono što je podsećalo na pribranost, Šarlot se okrenu i ode. Daleko od svoje majke, svog oca, ali, iznad svega, daleko od Romana.

DESETO POGLAVLJE

Roman je gledao kako Šarlot odlazi. Daleko od igrališta, svog oca i daleko od njega. Njen bol bio je i njegov bol, On gurnu ruke u džepove i iznervirano zafrikta. Nije mogao da je pusti samu. Ne kada je bila tako uznemirena. Iz prve ruke je video kakav haos je prouzrokovao njen otac svojim dolaskom.

„Neko bi mogao da krene za njom”, reče Eni. Jasno da se to nije odnosilo na Rasela, pošto se čvrsto zalepila za njegovu ruku.

„Trebalo bi”, potvrdi Rasel. „Ali, ona neće da sluša šta god da joj pričam.”

„Zar vam je to čudno?” Roman izvi obrvu na njene roditelje. „Ja nisam tu da sudim” Bog je znao da njegov život nije bio besprekoran „ali, da li je neko od vas razmišljao da sa njom popriča umesto što pravite javni spektakl od ovog porodičnog okupljanja?” Osećajući kako dragoceni minuti prolaze, Roman baci pogled na parking. Obuze ga olakšanje kad shvati da Šarlot ide kući najdužim putem, pešice.

Rasel bespomoćno sleže ramenima; žaljenje u njegovim zelenim očima, tako sličnim Šarlotinim, bilo je očigledno. „Eni je bila sigurna da ne bi došla ovamo da smo joj rekli preko telefona i nismo mogli da pretpostavimo da će nas napustiti usred ove gužve.”

„A vi je ne poznajete dovoljno dobro da biste tvrdili drugačije.”

Rasel odmahnu glavom. „Ali želim. Oduvek sam želeo.”

Romanova majka i Erik su izabrali baš taj momenat da im se pridruže. Romana je iznenadilo što vidi svoju majku na bejzbol utakmici, ali, pošto je opet sa Erikom, sedeći sve vreme na čebetu, zaključio je da joj je ovo i te kako prijalo. Možda se osećala čak i bolje.

„Nadam se da ne prekidamo”, započe Erik.

„Nikako, u ovom društvu, što više to bolje”, promrmlja Roman. Preostalo mu je malo vremena ili će morati da razvaljuje Šarlotina vrata da bi sa njom bio nasamo. „Rasele, mogu li da popričam sa vama?” upita on, streljajući svoju majku poznatim pogledom.

„Eni, dođi da popiješ limunadu. Sama sam je napravila i odlična je.”

„Ali...” Panika buknu u Eninim očima, jer se plašila da će, ako je ne bude tu samo pet minuta, Rasel ponovo nestati.

Gledajući Eni, Roman stvori još bolju sliku o Šarlotinim strahovima. Ona nije bila kao njena nesigurna majka, mada je uvideo kako je ugrađivala strah u Šarlot strah da će postati tužno patetična i sama kao njena majka.

Želeo je da je zaštiti od bola i zauvek brine o njoj, ali Šarlot bi ga radije isključila nego što bi dozvolila da joj se dovoljno približi i povredi je. Ova misao ga je duboko potresla.

Zato što ju je voleo.

Voleo je. Istina se ugnezdila u njegovo srce, grejući mesto koje je oduvek bilo hladno.

Divio se njenoj surovoj želji da ostane svoja i njenoj odlučnosti da ne završi kao njena majka. Divio se poslu koji je sama izgradila u gradu koji za to nije bio spreman uspeła je da osvoji ljude. Voleo je kako je videla u njemu ono najbolje čak i kada to nije zasluživao. Voleo je sve u vezi sa njom.

Sagledavanje njenog najdubljeg bola nateralo ga je da prizna svoja osećanja. Osećanja koja su morala da ispune svaku Šarlotinu potrebu ili je rizikovao da je izgubi. Reći će joj, ali to bi moralo da se desi u pravo vreme.

Nije bilo u njegovoj moći da zna kada će to biti. Teškp da je Romanova porodica davala primer savršenih odnosa. Čejs se družio sa momcima iz izdavačke kuće uz pivo i priče o sportu, povremeno spavao sa ženama željnim provoda i nikada se nije vezivao. Rik je spašavao žene, i upravo sada se igrao princa i princeze sa Bet Hansen dok ona ne preboli raskinutu veridbu i bude spremna da ide dalje. Onda će i on da pređe na sledeću ženu u svom životu.

Roman odmahnu glavom, znajući da nije imao uzoran primer koji bi mu odgovorio na neka pitanja. Bio je prepušten samom sebi.

„Nema ali” , Erik prekinu Eni, glasom koji je odavao utisak smirenja i autoriteta u isto vreme. „Moraću da insistiram da probate Rejnino piće. Osim toga, Rejna ne bi smela da provodi puno vremena na nogama, i zamolio bih vas da je odvedete do ćebeta dok ja ne dođem.”

„Hajde, Eni.” Rasei je potapša po ruci, oslobađajući se njenog stiska.

Kada se trio udaljio, Roman se okrenu prema Šarlotinom ocu. „Nemam puno vremena.”

„Shvatam. Ali, trebalo bi da znate da je život mnogo komplikovaniji nego što svako od vas” - Rasel mahnu rukama oko sebe, pokazujući na igralište i ljude ovog grada - „može da razume.”

U njegovim potresnim rečima, Roman nije primetio nadmenog glumca koji je napustio svoju porodicu zbog slave i bogatstva. Naprotiv, video je starijeg čoveka koji je izgubio mnogo. Roman uzdahnu: „Ne treba mi to da razumemo, već vaša ćerka.” Probadao je Rasela prodornim pogledom. „Ako vam je zaista stalo, nadam se da ćete tokom ovog boravka naći vremena da to i dokažete.”

„Morala bi da poželi da me sluša.”

Roman sleže ramenima. „Naterajte je da sluša.” Poslednji put ga prostreli pogledom i trčeći se udalji prema parkingu u nameri da sprovede svoj savet u delo.

„Eni, vreme je.” Rasel Bronson je sedeo na ćebetu za piknik koje mu je pozajmila Rejna Čendler. Nakon što su njih četvoro popričali, Erik je odveo Rejnu kući, ostavljajući Rasela i Eni same. Rasel se setio koliko je Rejna bila ljubazna žena, dobra majka tri sina i prijateljica njegove žene. Stvari su se vidno promenile.

U tome je bio problem, pomisli Ras. Ništa se nije promenilo. Od dana kada je oženio Eni Vilson, devojkicu u koju se zaljubio u četvrtom razredu, do sada, u Eninom svetu je sve ostalo isto.

Ona skupi noge ispod sebe i pogleda u igrače na terenu. „Nisam sigurna da li je to više važno”, reče na kraju.

Nije ni on, ali sve što su mogli je da pokušaju. Rasel pipnu svoj džep i oseti papir koji je uzeo od dr Erika Falona. Pre odlaska, Erik je razgovarao sa Rasel i Eni kao lekar. Eni je bila depresivna, saopštio im je. Klinički, veoma moguće.

Zašto to Rasel nije shvatio ranije? Voleo bi da je to zbog toga što nije bio doktor, ali bio je čovek koji ume sam da prepozna svoje greške. Bio je sebičan i samoživ. Njegove želje su oduvek bile na prvom mestu. Nikada se nije smirivao toliko da bi razmotrio razloge Eninog ponašanja. Jednostavno ju je prihvatao takvu kakva jeste, kao što je ona prihvatila njega.

Depresija, pomisli on još jednom. Nešto što je Šarlot primetila i u vezi sa tim pozvala dr Falona. Sada je Raselu preostalo da zamoli Eni da se obrati za pomoć. Zatresao je glavom i u sebi se zahvalio svojoj prelepoj, tvrdoglavoj ćerki što je sve shvatila na vreme.

Njegova ćerka. Mlada žena, koja je u svojim očima krila mešavinu prezira, straha i ranjivosti. On je bio uzrok svakog od tih osećanja. Mrzeo je sebe zbog toga. Ali imao je šansu da ispravi mnoge greške. Počevši od Eni, završno sa Šarlot.

Eni nije reagovala na njegovu izjavu. Bilo je krajnje vreme. I odvešće je tamo na način na koji je morao, pomisli Rasel. „Kakva osećanja gaji Šarlot prema Romanu Čendleru?”

Eni nakrivi glavu u stranu. Meka kosa joj pade na ramena i on oseti snažnu želju da provuče prste kroz te crne pramenove. Uvek ga je mamila.

„Iste koje ja gajim prema tebi. Šarlot je suđeno da živi po istom šablonu. On će otići, pa će se vratiti. I ona će biti ovde svaki put. To je u našim genima.” Govorila je prozaično, kao da je sve to uopšte ne dotiče. Bila je isuviše popustljiva, pomirljiva - i on je to iskorišćavao, shvatio je sada.

Bez obzira što je znao da je klinički depresivna, koristio je njenu pomirljivost kao izgovor da dolazi i odlazi kada je to sam želeo. On odmahnu glavom, zgrožen samim sobom.

Nije mogao da promeni prošlost, ali ni svojoj ćerki nije želeo sličnu budućnost. „Ne slažem se”, reče on, buneći se protiv Eninog opisa Šarlotine i Romanove veze. „Ali njoj je suđeno da završi sama, gurajući od sebe svakog muškarca koji ne želi da se smiri u Jorkšir Folsu.”

Eni odmahnu glavom. „U pravu si, bar neće provesti svoj život čekajući da joj se on vrati. Osećajući se živom samo kada je on tu. “

Rasel je pogledao svoju ženu i sada je video nju, njihovu prošlost i njihovu zajedničku budućnost. Mislio je da bi ostankom u svom rodnom gradu Eni bila srećna, ali umesto toga bila je očajna. Sopstvenim izborom, priznao je. „Bilo da čeka na Romanove povremene posete ili mu okrene leđa i skonča sama, u svakom

slučaju će biti hladna i usamljena. I ti to prokleta dobro znaš.”

Ona nasloni glavu na njegovo rame. „Ja sada nisam ni hladna ni usamljena.” Ona uzdahnu; njen topli dah milovao je njegov vrat.

Ne, pomisli Rasel, ona je prihvatila i on je shvatio da mrzi tu reč. Eni je sve prihvatila. Sve što je radio i sve što joj je život donosio. Jednom je poverovao da bi mogao da usreći oboje, ali ta predstava se brzo raspršila. Ništa drugo ne bi iskreno usrećilo Eni osim kada bi odustao od sebe i smirio se u Jorkšir Folsu. Čak i tada, jednim delom Rasel je oduvek sumnjao da to nije bilo rešenje. Ne ono koje bi njemu odgovaralo.

Nije bio u stanju da založi svoj život zbog njenog, baš kao što nije mogao da očekuje od Eni da napusti ovaj grad. Zavetovao joj se. Oboje su izabrali svoj način života. Nije mogao da tvrdi da su živeli punim životom ili bili srećni; ipak, izdržali su. Voleo je Eni, sada isto kao i pre. Ali nijednom od njih ne bi učinio uslugu kada bi dozvolio da bude po njenom.

Ponajmanje svojoj ćerki.

Šarlot je takođe zaslužila da izabere svoju sudbinu. Međutim, zaslužila je da napravi približnu odluku. „Eni, ona mora da zna. Mora da razume da smo to sami izabrali.”

„Šta ako me bude mrzela?”

On je prvi uza se. „Dobro si je vaspitala i ona te voli. Vremenom će razumeti.” A ako ne bude, onda, bar će je Eni osloboditi od ponavljanja prošlosti. Nadao se da hoće.

Roman je sustigao Šarlot kada je uveliko hodala Prvom avenijom. Jednom joj je svirnulo, a zatim usporio kola vozeći uz trotoar pored nje. Pogledala ga je i nastavila da hoda.

„Hajde, Šarlot. Ulazi u kola.”

„Romane, sada ne želiš da se boriš sa mojim raspoloženjem.”

„Svaka žena koja priznaje da je u raspoloženju, po meni je u redu.” On nastavi da vozi u najmanjoj brzini. „Gde si krenula?”

Ona iskosi glavu prema njemu. „Kući.”

„Je li i tvoj frižider prazan kao moj?”

„Odlazi.”

Roman nije prihvatao ne kao odgovor. U stvari, imao je tri stvari koje će joj zagarantovano promeniti mišljenje. „Vodim te u kineski restoran, odvešću te van grada, nećemo pričati o tvom ocu.”

Ona zastade.

„I u slučaju da prekršiš neko od tih obećanja, pritisnuću sirenu, napraviću scenu i neću prestati da vrištim dok mi se ne pokoriš. Izaberi sam.”

Šarlot priđe kolima, otvori vrata i uskoči u sedište pored njega. „Pala sam na kinesku hranu.”

On se nakezi. „Nisam ni sumnjao.”

„Dobro. Zato što ne bih želela, ni na sekund, da pomisliš kako to ima bilo kakve veze sa tvojim šarmom.”

On zgazi na gas i okrenu ka izlasku iz grada. „Misliš da sam šarmantan?” upita.

Prekrštenih ruku, ona ga oprezno odmeri.

Prekidajući tišinu, on reče: „Prihvaćiu to kao da.”

Ona sleže ramenima. „Kako hoćeš.”

Očigledno nije bila raspoložena za igru reči. To je bilo dobro. Sve dok je bila na metar od njega i dok je mogao da je posmatra, bio je srećan.

Dvadeset minuta kasnije, sedeli su u klasičnom kineskom restoranu tapete od crvenog somota i tamna svetlost lampiona dočaravali su ambijent.

Konobar ih je odveo do stola u uglu, u polusepare sa dve stolice. Četvoročlana porodica, dvoje odraslih i dva dečaka, bučno je jela sa njihove desne strane. Akvarijum sa ribicama bio je u jednom od uglova, napunjen tropskim ribicama svih boja.

„Je li sa tobom sve u redu?” upita Roman Šarlot za stolom. Nisu mu smetali kinci, ali nije moga da proceni njeno raspoloženje.

Usne joj se iskriviše u osmeh: „Sve dok ne budem naručivala ribu, biću dobro”, zavalila se u stolicu.

Trebalo je da sedne preko puta nje i bude na distanci. Umesto toga, seo je uz nju, zarobivši je između sebe i zida.

Dočekala ga je sa očiglednim lažnim durenjem.

„Ne igraš fer.”

„Zar sam rekla da hoću?” On prepoznađe verbalnu prepirku kao sredstvo izbegavanja ozbiljnih tema. Pita se koliko dugo će to da traje.

Šarlot odmahnu glavom. Sada nije mogla da se usredsredi na Romana. Umesto toga, gledala je pored njega u četvoročlanu porodicu. Dva plavokosa dečaka, sa očima koje su sijale u nevolji dok je jedan od braće podizao svežu nudlu, držeći je između dva prsta i, suzivši pogled, spremao se da je lansira. Brat mu je šapnuo nešto na uvo i, kada se premestio u drugi ugao, Šarlot shvati da ga potpaljuje. Roditelji su bili udubljeni u ozbiljnu raspravu, ne obraćajući pažnju na decu.

„Neće valjda”, šapnu Roman nagnuvši se prema njoj.

„Ne bih se kladila u kuću.” Koristila je staru frazu. „U stvari, u tvom slučaju, ne bih se kladila u kofer.”

„Jao.”

Ignorirala ga je, posmatrajući klince ispred njih. „Spreman, nišani, pali”, prošaputa ona prateći pokrete dečaka.

Kao po naredbi, klinac je ispalio nudlu, koja se preplovila na dva dela, poletela kroz vazduh i nimalo graciozno pljusnula posred akvarijumske vode.

„Može li ribica da crkne ako je pogodi pržena testenina?” zapita ona.

„Misliš, ako proguta prženu testeninu? Da je moje dete, zgrabio bih ga za kragnu i ubacio mu glavu u vodu. Pre toga bih mu prečutno odao priznanje zbog preciznog pogotka.”

„Pričaš kao da si osetio slične nevolje kao klinac.”

Uputio joj je neodoljiv osmeh, koji je topio nešto iznutra i terao je da poželi da se uvuče u njegovo krilo i tu ostane zauvek. Opasne misli. Ona se ugrize za meso sa unutrašnje strane obraza.

„Pa, nisam bio daleko. Moja braća i ja bili smo veoma nestašni kao mali.”

Ona se okrenu prema njemu i nagnu malo napred, odmarajući bradu na rukama. „Kao na primer?” Bilo joj je potrebno da se izgubi u srećnim vremenima. Srećnim vremenima drugih ljudi.

„Da vidimo.” On napravi pauzu i pročisti grlo. „Setio sam se. Jednom je mama morala da ode u večernju školu i ostavila je Čejs a da čuva mene i Rika.

„Čejs je bio diktator?”

„Da, kada je bio budan. Ali te noći je zaspao.” Oko njegovih očiju se produbiše sitne bore od smeha dok se prisećao tih vragolija.

„Molim te, nemoj mi reći da ste ga vezali.”

„Ma, ne!” zazvučao je uvređeno. „Imaj poverenja u našu maštu. Recimo da je mamina kutija sa šminkom pružila pravo bogatstvo mogućnosti.”

Osetila je kako širom otvara oči. „Nije se probudio?”

„Jedina korist od Čejs a kao zamene za oca bila je ta što je spavao kao klada. Potrudili smo se da izgleda veoma izazovno”, Roman to reče namerno otežući na južnjački način. „I njegova devojka je mislila tako.”

Šarlot poče oduševljeon da se smeje. „Bez zezanja?”

Roman odmahnu glavom: „Imao je osamnaest godina, izlazio je sa brucoškinjom i ona se ponudila da dođe po njega kod nas kući da bi mogli da odućim se mama vrati. Začulo se zvono na vratima i mi smo ga probudili da otvori...”

Šarlot ostatak nije čula; toliko se smejala da su joj suze tekle niz lice. „Oh, volela bih da sam to mogla da vidim.”

On se nagnu bliže. „Imam fotku.”

Ona obrisa suze papirnom maramicom. „Moram to da vidim.” „Udaj se za mene i pokazaću ti.”

Šarlot zatrepta i uspravi se na stolici. Dečaci pored njih su divljali, miris jaja je lebdeo u vazduhu i Roman ju je zaprosio. Sigurno nešto nije dobro čula. Sigurno. „Šta?”

On je uze za ruku, držeći je čvrsto uz sebe svojim snažnim, toplim stiskom. „Rekao sam udaj se za mene.” Oči su mu bile širom otvorene, kao da je bio

šokiran sopstvenim rečima, ali očigledno da nije čim ih je ponovio.

Bila je poražena. „Ti ne misliš... ja ne mogu... ti ne misliš ozbiljno” , na kraju izusti. Srce joj je divljački udaralo u grudima i teško je disala. Dva iznenađenja u jednom danu. Prvo njen otac i sada ovo. Ona posegnu za vodom, ali su joj se ruke toliko tresle da je morala da ostavi čašu pre nego što je ispusti.

On podiže čašu i pridržava je na njenim usnama. Ona uzme veliki gutljaj i olizava kapi vode sa usana. „Hvala ti.”

On klimnu: „Nisam mislio da ovo izvalim na ovaj način, ali najozbiljnije to mislim.”

Zapitala se kada će soba prestati da se okreće. „Romane, nije moguće da želiš da se oženiš.”

„Zašto da ne?”

Poževela je da on okrene glavu, bilo gde, samo da prekine ovu napetost, jer su je te hipnotičke plave oči preklinjale da kaže da, i do đavola sa razlozima. Međutim, natempirani povratak njenog oca je upravo pokazao zašto nije mogla da prati svoje srce. „Zato što...” Ona zatvori oči, pokušavajući da formuliše odgovor. Onaj koji će zvučati najracionalnije. Onaj koji će objasniti njihove razlike.

„Volim te.”

Zatrepta očima i širom ih otvori. „Ne možeš...”

On se nagnu napred, provlačeći jednu ruku na naslon stolice i ućutka je poljupcem. Toplim, očaravajućim poljupcem koji joj je topio srce. „Mogla bi da prestaneš da koristiš tu reč - moći” , promrmlja on, dok su mu usne još uvek lebdjele iznad njenih. Zatim ih ponovo stopi sa njenim, uvlačeći jezik dublje unutra, istražujući je, što izmami tiho stenjanje iz njenog grla.

„Hej, mama, vidi! Oni se ljube sa jezikom!”

„Bože sačuvaj, sa jezicima i svim ostalim. Da li je to uopšte dozvoljeno na javnom mestu?”

Šarlot i Roman se razdvojiše. Vrelina neprijatnosti im jurnu u upaljene obraze. Ona odmahnu glavom i nasmeja se. „Od klinca koji vežba gađanje na ribicama.”

„Pitao sam te nešto” , reče Roman previše ozbiljno.

„I sigurno znaš moj odgovor.” Srce joj je bolno udaralo u grudima. „Ja...” Ona obliznu svoje vlažne usne. „Video si moje roditelje, znaš kakav život vodi moja majka. Kako možeš da tražiš od mene da to isto proživim?” Ona obesi glavu, želeći svim svojim bičem da zadrži opravdani bes koji je osećala za vreme bejzbol utakmice, čak i kada bi morala da prenese svoja osećanja prema ocu na Romana.

„Ne tražim od tebe da živiš njihove živote” , Reče on, obuhvatajući njeno lice svojim toplim rukama. Nežno. S ljubavlju.

Opet joj se stegnu grlo. „Da li planiraš da živiš u Jorkšir Folsu?” Već je znala odgovor i shodno tome se pripremila.

On odmahnu glavom. „Ali” - prsti mu se stegnuše oko njenog lica -

„sagledavam tu mogućnost. Ne želim da te izgubim, želim kompromise. Sve što tražim je da nemaš predrasude. Daj mi vremena da poradim na nečemu što će biti dobro za oboje.”

Ona teško proguta, ne verujući u ono što čuje, neodlučna da li da veruje u neopipljivo a da ne bude povređena. Sa druge strane, biće povređena kada ga izgubi, u svakom slučaju kada se sve završi. Želela je više vremena s njim pre nego što se dogodi neminovno.

Ako se dogodi neminovno. Potisnula je sva razmišljanja o svojim roditeljima u drugi plan. Morala je sa njima da se suoči pre ili kasnije. Roman je upotrebio reč kompromis, što je značilo da je uzeo u obzir i njene potrebe. Neočekivani talas adrenalina joj preplavi ceo sistem. „Rekao si da me voliš?”

On klimnu glavom i teško proguta. Posmatrala je njegovu jabučicu kako se grčevito pomera gore pa dole.

„Nikada to nikome nisam rekao.”

Ona trepnu. „Ni ja.”

Njegove ruke padoše sa lica na njena ramena. „Sta kažeš?”

„Volim i ja tebe.”

„Opet će to da urade”, viknu jedan od dečaka onom drugom.

„Bljak”, ponovi onaj drugi još glasnije.

Roman se nasmeja i ona oseti njegovo zadovoljstvo, jako i snažno gotovo kao svoje.

„Možeš li da zamisliš kuću punu dečaka?” zapita on.

„Nemoj da se šališ sa nečim tako ozbiljnim.”

Ignorisao je njene reči i značajno se nakezio. „U mojoj porodici uglavnom se rađaju muška deca a oboje znamo da moji geni određuju pol deteta. Zamisli samo koliko ćemo se zabavljati dok budemo pravili sve te bebe.” Vrhovi njegovih prstiju počеше ritmično da masiraju mišiće njenog ramena, što se uskoro pretvorilo u erotsku predigru.

Romanova deca. Ona zadrhta iznutra i spolja, želeći više nego ikad da poveruje u takvu mogućnost, znajući koliko je u stvari sve to nedostižno. Još uvek su imali puno toga da rasprave pre nego što je mogla sebi da dozvoli da razmišlja o takvoj vrsti budućnosti.

Međutim, on joj je pronikao u srce osvojio ga je, baš tako. Oduvek je bilo tako, od one noći kada su podelili svoje najdublje snove i kada nije imala drugog izbora osim da ga odgurne od sebe.

Tada nije napravila nijednu konkretnu odluku, ali je znala da ga sada neće odgurnuti.

„Spremni da naručite?” zapita visoki, tamnokosi konobar.

„Ne”, oboje odgovoriše u isto vreme.

Šarlot nije znala kako, ali nekoliko minuta kasnije, ostaviše novčanicu od dvadeset dolara na stolu i praznih stomaka se nađoše u kolima, na putu kući. Pola

sata kasnije, Šarlot ga je propustila u svoj mračni stan.

Pritisnula je prekidač i plafonsko svetlo ih je okupalo prigušenom svetlošću. On je gurnuo ulazna vrata i privukao je u zagrljaj. Stojeći na nogama, naslonila se na zid kada su se njegove usne čvrsto stopile sa njenim. Želja je divljala u njemu, podjednako snažno kao i u njoj. Skinula je jaknu, puštajući je da padne na pod, a Roman se još veštije oslobodio njenog džempera dok na sebi nije imala samo farmerke, čizme i čipkasti grudnjak.

On uvuče kratak dah, tražeći cvetnu kopču svojim ogrubelim vrhovima prstiju. Bradavice joj se ukrutiše na njegov dodir i celo telo poče da se uvija, prožeto talasima želje.

„Sigurno ti je vruće u svoj toj odeći.” Ona posegnu za kragnom njegove jakne i spusti je na dole, puštajući da padne na gomilu.

Njegove plave oči su blistale od iščekivanja i želje. „Ono što osećam je mnogo jače od vrućine.” Jednim pokretom skinu svoju plavu košulju preko glave i baci je u stranu. Udarila je u zid iza njih i nečujno pala. „Na tebe je red.”

Ubzani ritam poče da joj pulsira među nogama, prateći njegove zavodljive reči vlažnim naletima. Uzbuđenje je sve više raslo dok se saginjala da skine čizme drhtavim rukama a one kao da su joj se zalepile za noge.

„Pusti mene.” On kleknu i povuče prvo jednu a zatim drugu čizmu od crvenkaste zmijske kože i usmeri pažnju na njene pripijene farmerke. Otkopčao ih je profesionalno, otvarajući rajsferšlus snažnim rukama i spuštajući ih preko kukova nadole.

Noge su joj drhtale i samo ju je zid održavao na njima kada joj je spustio džins na članke. I zastao. Pokušala je da izvuče jednu nogu i oslobodi je, ali proklete farmerke bile su previše zgužvane pri dnu.

„Ne trudi se. Hoću da bude baš tako”, reče, kleknuvši na pod kod njenih nogu i pogleda je prodorno u oči. Opasan osmeh mu zaigra na usnama i zadovoljstvo mu ozari muževno lice.

Bila je zarobljena sopstvenom odećom. Bila je zatočenik želje i zavisnik od ljubavi. Ljubavi koju je on uzvraćao. A kada se sagnuo, njegova tamna kosa pomilova je po beloju koži dok su divlje strele požude fijukale kroz njeno telo, neodoljiva mešavina erotske želje i emotivne potrebe.

Nije želela ništa drugo osim da zadovolji sve njegove želje, znajući, baš kao i on, da će to postići samo duboko u njoj. On je pogleda u oči i pročita joj misli i umesto da joj pruži zadovoljstvo jezikom kao što je nameravao, on naglo ustade i strgnu sa sebe pantalone. U sekundi, bio je obnažen kao ona, veličanstveno nag i lud od uzbuđenja.

On joj pride i uze je u naručje. „Dodi.”

Ćutke ga je poslušala. Uskoro ju je držao na rukama dok su joj noge bile omotane oko njegovog struka, ruke oko vrata a leđa oslonjena na zid. Upijala je toplotu i snagu njegovog tela ucaurenog u njenom, što je samo još više pojačavalo njen vapaj.

„Zelim te u meni”, reče Šarlot.

Roman zastanja. „Isto to želim.”

Uz male jahačke sposobnosti, napokon je osetila njegovu erekciju, veliku i punu, spremnu da prodre u njene vlažne dubine. Kada se zario u nju, srce joj se otvorilo za sve mogućnosti. Kako i ne bi, kada je osećala kao da eksplodira u njoj.

Dok se pomerao, svaki čvrsti trzaj njegovog uzbuđenja u njoj je izazivao nesvakidašnje trenje koje je postajalo jače sa svakim pomakom njegovog penisa, dublje i dublje nego ikada pre. Borila se za vazduh, talas za talasom, uzbuđenje je raslo, razdiralo je, nosilo je sve više, do ivice ka najeksplozivnijem vrhuncu koji je ikada osetila zato što je bio zapečaćen ljubavlju.

Njegov isprekidani jecaj govorio joj je da se osećao isto. Volela ga je. I kasnije, kada je zaspala u njegovom naručju, pitala se zašto je toliko dugo sebi branila da to prizna.

Šarlot se probudila i protegla, osećajući hladne čaršave pod golom kožom. Doživljaj buđenja u samoći bio je u isto vreme normalan i čudan. Ništa drugačiji od većine jutara u njenom životu, a opet, s obzirom da je prespavala skoro celu noć priljubljena uz Romanovo telo, hladnoća je bila neprijatna i uznemirujuća. Dakle, da li su emocije zadale udarac njenoj uspavanoj glavi?

Razumela je njegove razloge što se iskrao usred noći i bila mu je zahvalna na poštovanju koje joj je ukazivao pred ovim provincijskim gradićem gladnim tračeva. Ali, nedostajao joj je, želela je da vodi ljubav sa njim, opet. Volela ga je. Svaka ova misao ju je neverovatno plašila.

Ustala je iz kreveta i nastavila svoje jutarnje navike, praveći se da je sve isto kao pre. Toplo tuširanje, još toplija kafa i silazak niz stepenice na posao. Da, pomisli Šarlot, iste navike. Međutim nije mogla da zaobiđe činjenicu da je sve bilo drugačije.

Zato što se zavetovala Romanu sa te dve male reči. Volim te. I sada, kada su reči izgovorene, bojala se da će joj se život zauvek promeniti. Ako je istorija bila nešto prolazno, njena majka, njen otac pa čak i Roman, neće se promeniti na bolje.

Sa tako uznemirujućim mislima ušla je u radnju, nadajući se da će poznati ambijent čipke i miris osveživača od vanile smiriti njene živce. Šarlot uđe u kancelariju i neočekivani miris lavande joj ispuni čula, iznenađujući je i uništavajući svaki osećaj smirenja koji je želela da ovde pronađe.

„Bet?” uzviknu.

„Pozadi sam.” Prijateljica joj priđe krupnim koracima iz zadnje prostorije sa flašicom osveživača za prostorije u ruci, prskajući s njim u hodu. „Čistači su sinoć bili vredni i verovatno su prosuli flašu sa amonijakom u kancelariji.” Mahnu rukom ispred svog lica. „Jutros sam mogla da umrem od gušenja. Prskam od prednje prema zadnjoj prostoriji da to nekako ublažim.”

Šarlot nabra nos od gađenja. „Fuj. Je li stvarno tako grozno?” Zato što je miris lavande bio dovoljan da oseti mučninu. Šarlot se uputi ka prednjem delu

radnje, spuštajući svoju tašnu na pult i stade pored prostora za presvlačenje gde je vladao strahovit smrad. „Uh!” Ideja da se zatvori u svoju kancelariju i posveti papirologiji jednostavno se razbila u paramparčad.

Bet klimnu glavom. „Zatvorila sam vrata od kancelarije da najjači mirisi ne bi ulazili u kabine za presvlačenje, i širom otvorila prozore da se dobro provetri.”

„Hvala ti. Bar nije toliko gadno u prednjem delu.”

„Nadajmo se da će ostati tako.”

„Pa, moraćemo da izolujemo prostor za presvlačenje i označimo sve račune - ti možeš da preuzmeš sve artikle koji budu danas kupljeni.” Naravno, artikli na sniženju, kupaći kostimi i zamena donjeg rublja, mada to ne bi bilo fer prema kupcima koji neće moći da probaju robu pre kupovine. „Ako ovo ne prestane, zatvorićemo na jedan dan. Nema smisla da se trujemo.”

Bet prсну sprejom od lavande još nekoliko puta.

„Zar nisi mogla da izabereš neki drugi miris?”

„U supermarketu je ostao samo još ovaj.”

„Nema veze. Samo, molim te, prestani da prskaš i pusti da vidimo kako se stvari odvijaju.”

Bet spusti bočicu na policu i zajedno krenuše u prednji deo, gde Šarlot širom otvori ulazna vrata da propusti svež vazduh.

„Dakle.” Bet se spusti na sto pored kase. „Drago mi je što vidim da se smeškaš. Kako se osećaš posle... znaš već?” Poslednje dve reči je izgovorila tihim, šaputavim glasom, očigledno ciljajući na spektakl koji je juče zadesio Šarlot i njenu porodicu na bejzbol utakmici.

Šarlot je, čim je ušla u Romanova kola, zaboravila sve u vezi sa Bet, večerom i svim ostalim. „Dobro sam”, reče podjednako tihim tonom pre nego što uhvati sebe da to čini. Ona pogleda po praznoj radnji i zakoluta očima. „Zašto šapućemo?” upita glasno. Bet sleže ramenima. „Nemam pojma.”

„Dobro sam. Mada mi nimalo ne prija kada me čekaju u zasedi, i to na javnom mestu. Ako je tata, mislim Rasel, hteo da razgovara sa mnom, trebalo je da me pozove. Ili da svrati. Ili da me nađe negde gde sam sama. Bilo je ponižavajuće.”

Bet spusti pogled na svoje nokte, ne gledajući u Šarlot i upita: „Da li bi mi pružila priliku da te je prethodno pitao?”

Šarlot izvi ramena, gde joj se skupila napetost učtivosti ove konverzacije. „Ne znam. Da li bi ti pružila priliku dr Implantu?” upita i istog trenutka oštro uzdahnu, ispunjena odvratnošću zbog sopstvenih reči. „O, Bože, Bet, izvini! Ne znam zašto se istresam na tebi.” Šarlot pritrča stolu, grleći Bet u znak izvinjenja. „Opraštaš?”

„Naravno. Ti nemaš sestru koju ćeš da mučiš a majka ti je suviše slaba. Na kome ćeš da se istresaš nego na meni?” Uprkos surovim rečima, Bet je imala osmeh na licu.

„U stvari, postavila si zanimljivo pitanje. Dr Implantu bih pružila priliku dovoljnu da mu se zahvalim što mi je otvorio oči i oslobodio me nesigurnosti. Onda bih mu prosula ledeno hladnu vodu među noge.”

„Jesi li sigurna da ti je bolje?” zapita Šarlot.

„Kako da ti to objasnim?” Bet pogleda u daljinu, kao da bira reči. „Osećam se svesnijom”, reče ona. „U poslednje vreme puno razmišljam i uvidam šta se ponavljalo u mojim poslednjim vezama. Svi muškarci sa kojima sam bila želeli su da me promene i ja sam im dozvoljavala. Dejvid je bio najekstremniji. Ali, tome je došao kraj. Tebi i Riku moram da zahvalim što ste mi pomogli da se oporavim.”

„Meni?” iznenađeno upita Šarlot. „Šta sam ja uradila?”

„Već sam ti rekla. Ponudila si mi ovaj posao zato što bolje znaš gde leže moje talenti i interesovanja. Sada to znam i ja. A to je samo početak.”

„Pa, drago mi što sam ti bila od pomoći. A kakav je slučaj sa Rikom?”

„On je pričao i slušao. Većina muškaraca ne voli da priča. Oni gledaju televiziju, zanovetaju, stenju, ponekad podrignu pre nego što klimnu glavom i prave se da obraćaju pažnju. Rik je slušao priče o mojoj prošlosti i pomogao mi da donesem prave zaključke.”

„Čovek je rođen da izbavlja devojke u nevolji. Možda je trebalo da bude psihijatar a ne policajac.”

„Ha, taj fazon reda i zakona kod njega je baš seksi”, reče Bet uz smeh.

„Molim te, nemoj mi reći da si se zagrejala za njega.”

Bet odmahnu glavom: „Nema šanse. Planiram da budem sama mnogo dugo.”

Šarlot klimnu glavom. Verovala je svojoj drugarici. Betine oči nisu poprimile onaj sanjivi odsjaj dok je pričala o Riku. Izgleda da nije padala na seksi oficira. Ne kao što je Šarlot padala samo kada bi pomislila na Romana. Utroba joj je treperila u iščekivanju i uzbuđenju na samu pomisao da će ga opet videti.

„Moram još sebe da upoznam”, reče Bet, prekidajući Šarlot u mislima, možda koji minut prerano. „Hoću da otkrijem šta volim a šta ne volim. A ne ono što od mene očekuju. Zbog toga su mi sada potrebni prijatelji.”

„Imaš nas, dušo.” Šarlot čvrsto stisnu ruku svojoj prijateljici i Bet joj uzvratila stisak. Šarlot se samo nadala da ona nije sledeća kojoj će biti potrebno drugaričino rame za plakanje.

„Sta ćeš sada da radiš kada ne možeš da se zavučesh u kancelariju i sređuješ papire? Opet ideš gore da heklaš?”

Ona se namršti na samu pomisao. „Ne mogu. Bole me ruke. Moraću da rasporedim taj posao. Prvo ću da svratim do kancelarija Lista da razgovaram sa Čejs om o reklamama za uskršnju rasprodaju. Ne mogu da verujem da je do praznika ostalo samo dve i po sedmice.”

„Znaš li šta je najbolje tokom praznika?”

Šarlot kucnu jednim prstom o čelo. „Hmm. Čekaj da razmislim. Da nisu reklame za čokoladu sa ogromnim zecom?” upita, pikirajući najveću slabost svoje drugarice.

„Kako si znala?”

„Zar si zaboravila da ti za svaki praznik šaljem uvijene čokolade? Znam da ih voliš.” Šarlot podignu svoju torbu sa poda, gde ju je ranije spustila.

„Ove godine ćemo zajedno da se sladimo.” Bet obliza usne u iščekivanju čokoladnog blaženstva.

Šarlot se nasmeja: „Svратиću u povratku iz Lista. Nije gužva, možda ću da odnesem gore papire i račune.”

„Znala sam.” Bet tužno odmahnu glavom. „Jedan dan heklanja kod kuće i navučesh se na sapunske opere.”

„Nije tačno.”

„Tvrdiš da nećeš gledati Gradsku bolnicu dok radiš?”

Šarlot rukom napravi gest kao da zakopčava usne. Odbijala je da joj prizna. Naravno da će gledati Gradsku bolnicu. Zato što je jedan seksi glumac užasno podsećao na Romana.

Čoveče, o, čoveče, bila je u dubljim problemima nego što je mislila. „Vidimo se kasnije.” Mahnu, izlazeći napolje na svež vazduh i duboko udahnu. „Mnogo bolje”, reče glasno, prebaci torbu preko ramena i krenu niz ulicu.

Dok je prolazila kroz gradsku periferiju, pored travnatih površina sa žutim narcisima i drugim raznovrsnim cvećem, primetila je Samsona kako bere cveće i pozvala ga. On je nije čuo, ili se pravio da je ne čuje.

„Dobro, onda.” Slegla je ramenima i nastavila, zadovoljno udišući sveži prolećni vazduh. Dok je hodala, Roman je počeo opet da joj se vrzma po glavi. Slatko peckanje pomešano sa strepnjom usled reči koje su jedno drugom rekli i jačine privrženosti koje su u sebi sadržavale.

Pitala se ne samo šta je Roman mislio pod izgrađivanjem kompromisa, već da li je mogla da veruje u ljubav koju joj je pružio i brak za koji je tvrdio da želi.

Tog jutra Roman je ušao u kancelarije Lista uz pomoć svog ključa. Bilo je mirno i tiho, suviše rano za Lusin dolazak a, kako su stajale stvari, još se ni Čejs nije spustio niz stepenice. Romanu je bila potrebna sveža kafa i vazduh, mnogo svežiji od onog ustajalog koji je zatekao u kancelarijama. Vrata koja izlaze na ulicu ostavio je otvorena i uputio se u kuhinju da napravi sebi jak topli napitak pun kofeina.

Dan ga je naterao da pobegne iz Šarlotinog kreveta. Nju je ostavio da spava. Poljubio ju je u obraz i otišao. Grad je već dovoljno pričao o Šarlot i njenoj porodici. Nije morao na sve to da dodaje još i trač kako je išetao iz njenog stana usred belog dana. Rano jutarnji odlazak bio je rizičan, ali nije mogao da odoli a da ne provede noć u njenom krevetu, pored njenog toplog, obnaženog tela, priljubljenog uz njegovo. Kao što bi trebalo da bude do kraja života.

Jak drhtaj mu prođe telom. Morao je sebi da prizna bolnu istinu - želeo je da prestane sa bežanjem, želeo je da se smiri, voleo je Šarlot ali, lagao bi kada bi rekao da nije uplašen. Ne dovoljno da bi promenio svoje mišljenje. Međutim, sasvim dovoljno da bude čovek, pomisli Roman. Bio je na ivici glavne životne prekretnice, i to ga je izluđivalo.

Još uvek nije verovao rečima koje je izgovorio. Ne samo zato što su to bile teške reči. Za jednog pisca, one to nikada nisu. Ali, Roman ih je uvek prvo prerađivao pre nego što ih je tačno iskazivao. Nikada ranije nije dozvolio da mu emocije nadvladaju zdrav razum. Ali njegova osećanja prema Šarlot tinjala su deset godina. Želi da se oženi njome, jer je iskreno voli. Nije planirao još ništa da prizna, ali, spontanost je imala svojih draži. Osvežavala je vezu, pomisli Roman podrugljivo.

Ruke su mu drhtale dok je pripremao kafu, brojao kašike i punio mašinu vodom. Možda je mogao sve malo bolje da proračuna. Zaprosio ju je na javnom mestu, u trenutku kada je pokušavala da se oporavi od emotivnog sukoba sa svojim ocem i pre nego što je dobio šansu da napravi suštinsku odluku o njihovoj budućnosti. Pored svega toga, morao je sebi da prizna da je bolje podneo sopstvene reči nego što je mislio.

Ali, sada kada je bio sam u kancelarijama gde je kao dete provodio puno vremena, shvatio je da je njegovo bekstvo iz Šarlotinog kreveta bila dobra odluka. Morao je da bude sam, da otkrije kako da izbalansira svoj novi život, mada nije imao ideju šta je sledeće. Možda bi kontaktiranje Vašington posta u vezi sa novim poslom bio dobar početak. Pomisao na telefonski razgovor mje mu ulivala želju za bežanjem. Shvatio je da je to dobar znak.

„Hej, batice. Poranio si.” Čejs uđe u kancelariju. „Šta radiš ovde? Mami je nestalo čokoladnih pahuljica?”

Roman sleže ramenima: „Ne bih znao.” Jer, kod kuće nije doručkovao poprilično dugo. On pogleda svog najstarijeg brata.

„Znaš, upravo sam shvatio da smo pričali samo o meni od kad sam došao u grad. Šta ima novo kod tebe ovih dana?”

„Sve po starom”, odgovori Čejs ravnodušno.

„Neka nova žena?” Roman nije video Čejsa konkretno sa nekim od poslednje posete kući.

Čejs odmahnu glavom.

„Dobro, šta radiš po tom pitanju? Kako uopšte ubijaš samoću?” upita Roman. Nije pričao samo o seksu. Braća nikada nisu jedan drugom poveravala tu vrstu informacija. Čejs je znao na šta Roman misli. Obojica su iskusili tu prokletu usamljenost koja uvek usledi nakon pogrešnih izbora. Usamljenost koju je Šarlot kod Romana izlečila.

„Ako mi je potrebno društvo, imam prijateljice u Haringtonu. Znaš da je Jorkšir Fols previše mali da bih se vezivao a da to niko ne sazna. Ali, ne fali mi

društvo žena. Sada ti.”

Roman se nasmeja. Čejs se nikada nije dugo zadržavao u razgovorima o njemu. „Sta kažeš kada bih ti rekao da mi je Vašington post ponudio posao?” upita on svog najstarijeg brata.

Čejs je šljapkao kroz sobu u čarapama, bez cipela jedna od prednosti stanovanja iznad radnog mesta - pridružio se Romanu u omanjoj kuhinji i sipao sebi kafu. On podiže šoiju. „Hvala, u svakom slučaju.”

Roman se nasloni na frižider. „Nema frke.”

„Pazi, nemoj da prihvataš kancelarijski posao zbog bacanja novčića.”

Roman provuče ruku kroz kosu: „Ne mogu da se pravim kao da se to nije dogodilo.” Da ironija bude veća, Roman je sada bio zahvalan što je izgubio u bacanju novčića, srećan što ga je to nateralo da ostane u Jorkšir Folsu, srećan što je počeo da razmišlja o braku. Okolnosti su bile protiv njega, da bi mu posle toga pružile šansu kod Šarlot. To je bila žena koju je voleo.

Žena koju je oduvek voleo.

„Bacanje novčića je razlog zbog kog će moj kompletan život da se promeni.” On odmahnu glavom. Nije se baš najbolje izrazio. U stvari, novčić je podstakao početak novog života. Ali, ljubav je bila razlog zbog kog će oženiti Šarlot, a ne porodična obaveza.

„Brak je veliki korak. Beba takođe. Znam koliko mama želi unučad, ali moraš da priznaš da se pored Erika malo smirila.”

„Zato što joj on odvlači pažnju od nas, ali veruj onom ko je viđa skoro svakog jutra - nije zaboravila da želi unučice i još uvek pije lekove.” Mada je Roman ponekad mislio da izgleda aktivnije nego kada misli da on nije tu, pretpostavljao je da mu se to samo činilo. „Ako mene pitaš, još uvek se ništa nije promenilo.” Međutim, Romanova osećanja pema potrebama njegove majke i te kako jesu.

„Opet ti kažem da doneseš odluku sa kojom ćeš moći da živiš.” Čejs zastade i srknu gutljaj kafe. „Rik i ja ćemo razumeti ako ne želiš da budeš žrtveno jagnje u maminom zahtevu za unučićima samo zato što si izgubio u bacanju novčića. Još uvek možeš da se izvučeš.”

Čejsove reči bi Romanu dobro došle da ih je rekao pre svih dešavanja. Ali, stvari su se promenile od kada se Roman iscrpljen vratio iz Londona.

Doskora je nalazio vremena da ispita sve prednosti i nedostatke svojih poteza tokom kratkih boravaka kod kuće. Isceden od putovanja avionom, znao je samo da porodica ima problem i pohitao je da ga resi. Šarlotino prisustvo u gradu promenilo je sve. Pitao se kako Čejsu da objasni promenu u svom srcu, on, koji je slobodu i status neženje cenio iznad svega.

Šarlot je zakoračila na ulazna vrata Lista, shvatajući da su širom otvorena. Lako je pokucala, ali odgovora nije bilo. S ozbirom da je Službeni list oduvek bilo opuštено mesto, gde je uvek moglo da se svrati, ubije vreme, pročaska sa Lusi, Tajom Tarnerom, pa čak i sa Čejsom, u zavisnosti od njegovog raspoloženja i

rasporeda, ona uđe unutra. Očekujući da vidi Lusi za njenim stolom sa telefonom u ruci, Šarlot iznenađeno primeti da je veliko predvorje prazno.

Ona pogleda na sat, shvatajući da je mnogo ranije nego što je mislila. Iz kuhinje su dopirali glasovi i Šarlot se uputi njihovim tragom. Što se više približavala, miris kafe bivao je sve jači i njen stomak počeo glasno da krči, podsećajući je da ni danas ništa nije jela.

Muški glas zvučao je kao Romanov i njena utroba se prevrnu od treme. Hoće li uvek biti tako? zapita se. Čisto uživanje u samoj pomisli na njega? Uzbudjenost na sam zvuk njegovog glasa? Neodoljiva želja samim pogledom na te duboke plave oči, posebno kada netremice gledaju u njene dok u njima gori podjednaka čežnja? U tom slučaju, očajnički se nadala da je osećao isto prema njoj, jer će u protivnom njeno mučenje potrajati.

Stigla je do hodnika ispred kuhinje. Roman je stajao sa očima uprtim u palfon, kao da je prebirao po svojoj glavi u potrazi za odgovorom, dok je Čejš pijuckao kafu. Nijedan od braće nije primetio njeno prisustvo.

Upravo se spremala da pročisti grlo i progovori kada je Čejš preduhitri.

„Opet ti kažem da doneseš odluku sa kojom ćeš moći da živiš.” Na trenutak proguta još jedan gutljaj kafe. „Rik i ja ćemo razumeti ako ne želiš da budeš žrtveno jagnje u maminom zahtevu za unučićima samo zato što si izgubio u bacanju novčića. Još uvek možeš da se izvučeš.”

Kada je začula Čejsove reči, Šarlot zaigraše zvezde pred očima. Njen mozak je munjevitom brzinom tumačio ono što je upravo čula. Rejna je želela unuće i Roman je obećao da će joj ga dati? Je li to bio razlog što je proklamovani luralica i neženja odjednom počeo da priča o braku? O ljubavi i braku? O, Bože.

Stomak joj se grčio od bola, ali je tešila sebe da onaj koji prisluškuje nikada ne čuje pravu priču. Čula je samo deo konverzacije, koji nije zvučao dobro. Za nju svakako ne.

Lepo ponašanje je sada zahtevalo da prijavi svoje prisustvo, pre nego opet čuje nešto što nije bilo namenjeno njenim ušima. Naravno, to nije značilo da će moći da ignoriše ono što je čula. „O kakvom bacanju novčića je reč?” zapita ona.

Zvuk njenog glasa vidno je iznenadio obojicu, Čejš se naglo okrenuo, a Romanovo telo se zatreslo kao da je pogođeno. On se okrenu prema mestu gde je stajala, na vratima kuhinje.

„Kako si ušla unutra?” upita Čejš potpuno bez takta.

„Kucala sam, ali niko nije odgovorio. Vrata su bila širom otvorena pa sam ušla.” Ona baci svoju torbu na kuhinjski sto i, prošavši pored Čejsa, stade ispred Romana. „O kakvom bacanju novčića je reč?” ponovi ona, naglašavajući svaku reč. Odlučnost, borbenost i... strepnja, stezali su je u grlu.

„Izvinite, ali sada ću da vas ostavim same”, reče Čejš.

„Kukavice”, promrmlja Roman.

„Nekako mi se čini da on nema nikakve veze sa ovim.” Srce joj je teško lupalo u grudima dok je Čejs prosipao svoju kafu u sudoperu i izlazio iz kuhinje, ostavljajući je samu sa Romanom.

Ovaj čovek je krio tajnu koju je morala da otkrije.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Roman odlučno priđe Šarlot, uhvati je za nadlakticu i odvede do malog stola u uglu kuhinje Lista. Znala je da kuhinjski elementi, stolice i nameštaj, sve u beloj boji, potiču iz Rejnine originalne garniture. Ona odmahnu glavom na čudne misli kojima je samo tražila način da izbegne bolnu istinu.

„Sedi”, reče joj.

„Imam osećaj da ću ovo bolje podneti na nogama.”

„Hteo bih da budem siguran da mi nećeš pobeći. Zato sedi.”

Ona prekrsti ruke na grudima i spusti se na stolicu. Nije bila raspoložena za igre ili okolišanja. „Molim te, kaži da me nisi zaprosio zato što tvoja majka želi unuče.”

Šarlot pogleda u njegove čeličnoplave oči.

„Nisam te zbog toga zaprosio.”

Srce joj je ludački udaralo u grudima. „Kakva je to onda pogodba sa braćom?”

„Ma, daj, zar ti nisam sinoć rekao koliko braća umeju da budu smešna?” On ispruži ruku i uze njenu. „Šta god da se dogodilo među nama trojicom, nebitno je.”

Koliko god je gajila sumnju da će ovo otkriće biti ozbiljno, on ga je jednostavno potvrdio. „Bitno je, u protivnom ne bi toliko izbegavao da mi to kažeš.” Jednim pogledom u njegovo ozbiljno lice, znala je da je bila u pravu.

„Došao sam kući zato što je mama hitno odvežena u bolnicu zbog bolova u grudima, sećaš se?”

Ona klimnu.

„Rekla nam je da su joj lekari naredili da zbog srca izbegava stres. Imala je jednu želju, za koju smo svi znali da moramo da je ostvarimo.”

Šarlot teško proguta. „Unuče.”

„Tako je. Ali, s obzirom da niko od nas nije u ozbiljnoj vezi sa ženom...”

„Niti planira da se ikada oženi”, ubaci ona.

On je okrznu snebljivim pogledom. „S obzirom da nijedan od nas trojice nije bio u poziciji da to ostvari, morali smo da donesemo odluku ko će to preuzeti na sebe.”

„Tako ste bacali novčić da vidite ko će Rejni podariti unuče, i ti si izgubio.” Grlo joj se još više steglo.

„Znam da zvuči loše...”

„Ne želiš da znaš kako zvuči”, uzvratila ona sa ogorčenjem. „Šta je bilo posle? Bacila sam se na tebe i postala srećna kandidatkinja?”

„Ako se vratiš unazad, setićeš se da sam se povukao. Trudio sam se iz petnih žila da te se klonim. Zato što si ti bila jedina žena kojoj to nisam mogao da učinim.” On frustrirano provuče ruku kroz kosu.

„Šta to nisi mogao?”

„Najgore tek sledi” , upozori je.

„Ne vidim kako.”

„Rekao sam da te nikada neću lagati, pa to neću činiti ni sada. Moraš da čuješ istinu pre nego što presудиš.” On spusti pogled i započe svoju ispovest, ne gledajući je u oči. „Mislio sam da ću moći da pronađem ženu koja će želeći decu. Planirao sam da se oženim, napravim joj dete i odem u inostranstvo. Računao sam da ću svoje obaveze moći finansijski da pothranim i da svraćam kući kad mi to posao bude dopuštao a da ne promenim mnogo svoj način života.

„Baš kao moj otac.” Podsećao je na Rasela više nego što je Šarlot mogla da pretpostavi. Celim svojim bičem je osećala mučninu i gađenje. Uzela je vazduh u nameri da progovori, ali je on preduhitri.

„Da, i upravo zbog toga, tebe sam odmah isključio, bez obzira što si me užasno privlačila. Nisam to mogao da ti učinim. Čak i tada, dovoljno mi je bilo stalo do tebe da bih mogao da te povredim. Smatrao sam da, u slučaju neke druge žene, ako se oko svega zajedno dogovorimo, niko neće biti povređen.”

„Druge žene” , izusti Šarlot s teškom mukom. „Tek tako. Meni bi rekao kako me voliš i onda bi bez problema spavao sa drugom ženom. Tako lako” , ona zatrepta, suzbijajući suze.

„Ne.” On čvrsto stegnu njene ruke. „Ne. Bio sam van sebe kada sam došao kući. Nisam stigao ni da razmišljam o svemu, sve do sada. Ali, bio sam premoren, zabrinut za majku, i iste noći sam pristao da okrenem svoj život naopačke. Konkretno nisam razmišljao ni o čemu osim o tome kako ne želim tebe da povredim. Zato sam se povukao.”

„Kako plemenito.”

On začuta. Jedino su glasni otkucaji sata na obližnjem zidu razbijali neprijatnu tišinu, međutim, njoj je bilo sve teže.

Roman pročisti grlo. „Ali, nisam mogao da se držim po strani. Svaki put kada bih se našao u tvojoj blizini, doživio bih eksploziju. Ne samo telesnu već i emotivnu. Ovde” , pokaza rukom na grudima. „Znao sam da ne bih mogao da budem sa nekom drugom.” On podiže glavu i pogleda je direktno u oči: „Nikada više.”

„Nemoj, molim te.” Ona odmahnu glavom, shvatajući koliko joj bilo teško da priča. Bol joj se skupio u grlu i grudima i razdirao je. „Nemoj da se trudiš da mi objasniš kako je sve u redu, kada očigledno nije. Neverovatno. I tako si izabrao mene” , reče ona, pokušavajući da nastavi razgovor bez mnogo emocija. „Zato što je privlačnost bila toliko jaka. I šta se dogodilo sa tom brižljivošću o kojoj si pričao?”

„Prerasla je u ljubav.”

Njoj zastade dah u grlu. Iako se očajnički trudila da mu veruje, u isto vreme je pokušavala sa se suočiti sa istinom. „Savršene reči kojima ćeš me ubediti da se udam za tebe i pružim tvojoj majci unuča koje toliko želi.”

„Reći koje nikada nikom pre nisam rekao. Reći koje ne bih izgovorio a da ih stvarno ne mislim.” I mislio je. Međutim, Roman je znao da mu neće verovati. Saslušala ga je; njeni zaključci svakako nisu bili bazirani na njegovim emocijama, bile su to hladne, surove činjenice.

Kakva ironija, pomisli on. Kao novinar, živio je i radio sa činjenicama. Sada kada je želeo da Šarlot odbaci te činjenice i uloži u svoju buduću, neopipljivu sreću, želeo je svim srcem da mu veruje. Njegovim rečima. Bez obzira što su činjenice ukazivale na ono suprotno.

Šarlot izvuče svoju ruku iz njegove i uhvati se za glavu. On je čekao, dajući joj vremena da razmisli i sabere se. Kada je podigla oči, nije mu se svideo njihov hladni sjaj ni napregnuti izraz njenog lica.

„Reci mi nešto. Da li si planirao da me ostaviš u Jorkšir Folsu i nastaviš sa svojim voljenim poslom?”

On odmahnu glavom: „Ne znam šta sam planirao, osim što želim svim srcem da ovo uspe. Dobio sam ponudu za posao u Vašingtonu koji bi me držao na jednom mestu u D.C.-u. Mislio sam da odem i probam - mogli bismo zajedno da probamo”, reče on, inspirisan iznenadnom idejom. „I zajedno bismo našli prikladno rešenje za stanovanje i posao.” Srce mu je zakucalo u grudima kada je shvatio koliko je to zaista želeo.

Strah od promene načina života, koji ga je ranije opterećivao, sada je nestao, zamenjen novim, jasnijim strahom da je zauvek ne izgubi. Od same pomisli na to, obli ga hladan znoj.

On uhvati njen tužan pogled. „Prikladno rešenje”, ponovi ona. „U ime ljubavi ili u ime izgubljenog bacanja novčića?”

On suzi pogled, uprkos svemu povređen: „Nije trebalo da pitaš!”

„Onda izvini, ali već jesam.” Ona se nasloni i prekrsti ruke na krilu.

Roman joj se primače bliže, osećajući njeno biće, udišući njen miris. Bio je neopravdano ljut na Šarlot jer mu nije verovala, mada nije učinio ništa da zadobije njeno poverenje. Takođe je bio besan na samog sebe i u isto vreme nepojmljivo uzbuđen.

„Reći ću ovo samo jednom.” Tu misao je preradio u glavi još dok je razgovarao sa Čejksom. „Bacanje novčića me dovelo do tebe. To je bio katalizator svih događaja koji su usledili. Ali, jedini razlog što sam sada ovde sa tobom je ljubav.”

Ona trepnu. Jedna suza joj skliznu niz obraz. On je mahinalno uhvati vrhom prsta i jezikom okusi slanu tečnost koja je sadržala svu njenu patnju. Sada je jedino želeo da je odagna. Šarlot je popuštala. Osećao je to, i nije disao, u iščekivanju njenog odgovora.

„Kako ću ikada znati?” upita ona oprezno. „Kako ću ikada znati da si sa mnom zato što to želiš a ne zato što si svojoj braći obećao da ćeš ti bi biti taj koji će podariti majci unuča?” Ona odmahnu glavom. „Ceo grad zna koliko je porodica Čendler lojalna. Čejks je najbolji primer a ti si odmah iza njega.”

„Ponosan sam na svog starijeg brata. Dobro je imati takvog vođu. Naročito kada me vodi u pravom smeru.” Nije imao ništa više da kaže. Već joj je rekao da će joj svoje stavove izneti samo jednom. Ništa više od toga sada ne bi promenilo njeno mišljenje ako je odlučila da mu ne veruje.

„Rizikuj, Šarlot. Rizikuj sa mnom.” On ispruži ruku. Budućnost je bila tu, ispred njega hoće li biti puna ili prazna kao njegov dlan?

Stomak mu se grčio od straha dok je gledao kako steže pesnice. Nije mogla da mu izađe u susret ni na pola puta.

„Ne... ne mogu. Tražiš od mene da verujem kada prokletu dobro znam da ste vi Čendleri svi zaklete neženje. Nijedan od vas ne želi odgovornost. Morali ste da bacate novčić da biste odlučili koji od vas će se odreći svog života zarad porodice.” Ona ustade sa stolice. „Povrh svega, ne mogu čak ni da tvrdim da sam nagrada koju si osvojio već kazna za sve ono što ti je do sada prijalo.”

Podigla je zidove koje nije mogao da poruši. Bar ne još. Ustao je i zgrabio joj ruku poslednji put. „Ja nisam tvoj otac.”

„S moje tačke gledišta, ne vidim veliku razliku.”

U tome je bio problem, pomisli on. Nije mogla da podnese da se problematična istorija porodice ponavlja. Očigledno se plašila. Plašila se reprize života svoje majke, grešaka svoje majke. Poslao bi Eni i Rasela u pakao i nazad, ali njih više nije mogao da okrivljuje. Šarlot je bila odrasla žena, sposobna da uvidi istinu i donosi sopstvene odluke.

Nagon da je privuče u zaglaj bio je užasno jak, ali je sumnjao da bi to donelo nešto dobro. „Nikada te nisam smatrao kukavicom.”

Ona suzi oči i pogleda ga. „Podjednako sam u tebe razočarana.” Okrenu se na peti i istrča iz kuhinje, ostavljajući ga samog.

„Nitkov.” Roman je izašao u predsoblje i šutnuo prvu stvar koja mu se našla na putu. Metalna korpa za otpatke se otkotrljala po sobi i tupo udarila o zid.

„Vidim da stvari nisu išle glatko.” Čejs mu se pridruži na dnu stepenica koje su vodile u kancelarije na spratu.

„Nepotpuno si se izrazio.” On ispusti težak uzdah. „Stvari uopste nisu morale da se dogode na ovaj način.”

Čejs zatvori vrata. „Večna borba. Ko ti je uopšte rekao da će ti život biti lak? Samo si neko vreme imao sreće. S time je gotovo, bratac. Za ovo ćeš morati da se pomučiš.” On se okrenu i nasloni na dovratak. „Ako je to ono što stvarno želiš.”

Roman je pozeleo da pobegne glavom bez obzira iz ovog grada, daleko od bola i frustracija. Daleko od bolesnog srca svoje majke i Šarlotinog slomljenog srca. Nažalost, nije imao gde da pobegne. Svuda bi ga pratio osećaj povrednosti. Iz ovog povratka kući je naučio da Jorkšir Fols nije bilo samo mesto gde je svraćao, to je bio dom koji je zahtevao sav teret ovog sveta. Sav teret od kojeg je bežao celog svog života.

„U pravu si kada kažeš da je to ono što želim. Želim nju.” Izbegavajući to dugogodišnje breme i odgovornost, sada kada je bio spreman da se uhvati u koštac sa svim usponima i padovima jedne veze, žena koju je želeo više ga nije htela.

„Pa, šta planiraš da uradiš?”

Nije imao ideju. „Trebalo bi da razmotrim ponudu za D.C.”, reče on Čejns u trenutku kada Rik uđe u hodnik, zveckajući ključevima u ruci.

„Šta sa D.C.-em?” upita Rik.

„Roman će da razmotri kancelarijski posao.” U Čejnsovom glasu je bilo prizvuka iznenađenja i on ga uštinu za nos, pokazujući da je obradio informaciju.

„Ne zanosi se”, promrmlja Roman. „Ponuden mi je posao zamenika urednika u Postu.”

„Odlaziš iz grada?” Rik zavuče ruke u džepove.

„Možda i hoće. Ovde nikome neće nedostajati”, nakezi se Čejns i pljesnu Romana po leđima.

„Umukni više!”

Rik se nasmeja: „Problemi sa Šarlot? Onda pretpostavljam da ona ne može da potvrdi tvoj boravak od sinoć?”

Roman oseti ubrzano, tupo pulsiranje u glavi. „Nemoj mi reći.”

Njegov srednji brat klimnu glavom. „Krađa gaćica broj šest. Dakle, još jednom, moram da te pitam. Gde si bio sinoć?”

Čejns i Rik se grohotom nasmejaše - uvek su uživali u šalama na Romanov račun. On im nije odgovorio, znao je da nije morao. Ali, uprkos zadirkivanju, nisu ga prevarili. Kao i on, nijedan od braće nije bio oduševljen saznanjem da još uvek postoji nerešen slučaj u Jorkšir Folsu.

Šarlot je trčeći napustila kancelarije Lista, usporivši tek kada se zadihala i nastavila da pešači prema gradu. Bol u stomaku je natera da se obraduje kamionu koji je truckao u njenom pravcu.

Šarlot izbaci palac i zaustavi svoj prvi ustopirani prevoz u životu. Fred Ames, jedini gradski vodoinstalater, ponudi joj vožnju do kuće. Bila je na pola puta do radnje i daleko od Romana kada je shvatila da nije predala oglas za novine. Moraće kasnije da pozove Čejnsa telefonom. Nije bilo šanse da se vrati nazad i suoči se sa braćom Čendier i njihovim smrdljivim bacanjem novčića. Pitala se da li ih je to sve samo zabavljalo, i ubrzo odmahнула glavom.

Roman se ne bi smejaio. On je bio izabran i hteo je da počne iz početka. Da pronade ženu koju bi tucao a zatim ostavio, trudnu.

Stomak joj se prevrtao i borila se nadljudskim snagama da ne traži od Freda da stane, kako bi mogla da se ispovraća po nečijim ružama.

„Jesi li čula?” zapita Fred. Pre nego što je stigla da odreaguje, on nastavi, verovatno naviknut da razgovara ispod sudopere dok je popravljao cevi, nesvestan spoljnog sveta. „Mardž Sinkler su ukrali gaćice.”

Ne opet! Podigla je ruke ka licu i počela da masira slepoočnice. „Mardž? Te sam joj juče uručila lično.”

On sleže ramenima: „Znaš kako kažu. Danas ovde, sutra ko zna gde.” Uhvati ga smeh, koji se prekide kada točak njegovog starog kamiona na trenutak ulegnu u rupu na putu i Šarlot udari ramenom o vrata. „Ne verujem mnogo u priču starog Vajthola za Romana Čendlera, znaš.”

Na pomen Romanovog imena, Šarlot oseti strelu u stomaku. Život u provinciji, pomisli ona. Volela je ovaj gradić, ali ponekad je to značilo da iz njega nije bilo izlaza bez obzira koliko ga je očajnički želela. „Ni ja ne mislim da Roman Čendler krade gaćice”, reče ona, završavajući razgovor o tome.

„Možda bi to radio iz šale, ali ih ne bi baš krao, kao što pišu novine.”

„Mmm.” Ako ne bude reagovala, možda će Fred promeniti temu.

„Previše je karakteran.”

„Ima karakter, svakako”, promrmlja ona. Sada radije ne bi o Romanovom karakteru ili će Fredu servirati priču koja će se neverovatnom brzinom proširiti gradom. Nije to želela, baš kao ni Roman.

„On me štitio u srednjoj školi. To nikada neću zaboraviti i nikome neću dozvoliti da ga blati. Budi sigurna da svima pričam kako Roman Čendler nije lopov.” On nagazi na kočnicu ispred njene radnje.

Šarlot protrlja modricu na ramenu i uze svoju torbu. Ko to krade donji veš? Nabroja u glavi imena svih dosadašnjih žrtava. Vajthol, Sinkler... sve preko pedeset. Pitala se da li je Rik ili još neko u policiji Jorkšir Folsa došao do tog zaključka i da li to uopšte ima neko značenje. Čudno, pomisli Šarlot. Najmanje tako.

„Rekla si nešto?” upita on, pridižući se sa sedišta.

„Rekoh, da li si svestan da si mi spasao život? Hvala ti za vožnju.”

„Bilo mi je zadovoljstvo.” On se nagnu napred, oslonivši se rukom o naslon. „Doduše, postoji način kako možeš da mi se odužiš.”

„A to je?” upita ona oprezno.

„Pomeri moju Merien na tvom spisku za gaćice.” Njegovi okrugli obrazi poprimiše jarko crvenu boju. „Da budu gotove za našu prvu bračnu noć.”

Ona se osmehnu i klimnu glavom. „Mislim da se to može srediti.” Šarlot iskoči iz kamiona, trudeći se da se ne nasmeje glasno i dovede čoveka u još neprijatniji položaj. „Hvala još jednom, Fred.”

„Nema na čemu. I kada ti uđu mušterije i počnu da pričaju o ovim krađama, ne zaboravi da ima kažeš da Roman Čendler nije ništa ukrao.”

Osim mog srca, tužno pomisli ona.

Fred se odvezao, ostavljajući je da stoji na trotoaru. Bacila je pogled na svoju radnju, a zatim na stepenice koje su vodile na sprat, u njen stan. Od kada je Roman tu proveo noć, taj stančić više nije bio bezbedno skrovište gde je mogla da pobjegne. Kancelarija je i dalje neopisivio smrdela, baš kao i radnja, prisustvo

brbljive Bet nateraće je da pre ili kasnije otkrije svoje bolne tajne. Kuća njene majke nije dolazila u obzir jer je Rasel bio tu.

Osećala se kao izgubljena osoba koja nema gde da ide dok nije shvatila da postoji jedno mesto gde će moći na miru da se sklopča, sasvim sama. Svratila je u radnju samo da obavesti Bet da uzima slobodan dan, skrenula kod Normana da naruči sendvič i sok i otišla u stan, presvukla se, iskrala požarnim stepenicama sa omiljenom knjigom u rukama, Vrata glamura.

Neki ljudi nalaze utehu u hrani. Šarlot je izabrala knjigu. Sasvim posebnu. Povetarac joj je listao stranice i ona ih zaustavi na jednom mestu koje je naročito proučavala, poznati natpis HOLIVUD. Sela je, naslonivši se na zid, ispružila noge i knjigu smestila na kolena. Uzdahnula je i počela da čita reči koje je znala napamet, zatim naslonila bradu na ruke, ne prestajući da zuri u raznobojne stranice.

Ironično, ova ista knjiga koja ju je smirivala ujedno je predstavljala njen najveći bol. Šarlot je razumela zašto. Vrata glamura vratila su je u prošlost. U vreme kada je još uvek verovala u princa na belom konju i večnu ljubav. U vreme kada je mislila da će se njen otac vratiti kući, spakovati nju i majku u avion i povesti ih sa sobom u Los Anđeles. To bi joj vratilo sigurnost koju je izgubila. Ali to se nikada nije dogodilo.

Iako je trebalo da je ova knjiga uznemiri, ona ju je smirila na onaj nevini dečji način. Šarlot nije kopala dublje. Život je već bio dovoljno komplikovan. I bacanje novčića od strane braće Čendler je svakako zapetljalo njen život i osećanja na način koji nije mogla da zamisli.

Šarlot nije bila sklona samosažaljenju niti je verovala da je učinila nešto čime bi zaslužila ovakvu sudbinu. Međutim, kada se sve uzme u obzir, nije mogla da tvrdi da je iznenađena. Psihologija je dokazala da se devojčice u većini slučajeva zaljubljuju u muškarce koji ih podsećaju na oca. Izjava koju je jednom žučno osporavala a čiji je sada bila tipičan primer.

Braća Čendler predstavljala su mnogo toga: zaklete neženje, brižne sinove i žestoko lojalne muškarce. Znala je da Roman nikada nije nameravao da je povredi. Verovala je da je nju skinuo sa liste slobodnih žena zbog njene porodične istorije. Ali bi mu sigurno pojednostavila život kada bi pala u njegovo naručje koje je čeznulo za bebom.

Kada je završio razgovor sa braćom, Roman se zaključao u Čejsovu kancelariju i posvetio poslu u kom je bio najbolji. Pisanju. Potpuno se isključio iz spoljnog sveta i ostatak jutra i dobar deo poslepodneva proveo kucajući članak o životu ovog malog gradića. Članci o životu nisu bili njegov fah, ali ovog puta reči su nekako dolazile same.

Veliki gradovi, velike priče. Još veći kontinenti, veće interesovanje za priče. Ali, u osnovi svakog od tih opširnih putopisa, Roman je shvatio, moguće je pronaći ljudsku suštinu njihove međusobne veze, njihovu zajednicu, njihovu zemlju. Baš kao i narod Jorkšir Folsa.

Kada bi Roman napisao novi tekst bilo da se radilo o nepravdom

siromaštvu ili gladi, brutalnoj istini etničkog čišćenja u zemljama trećeg sveta ili potrebi za neslaganjem sa novim zakonom kako bi neko sa degenerativnim artritisom mogao da poseduje kućnog ljubimca i bezbolno ga šeta priče su se fokusirale na ljude, njihove potrebe i načine preživljavanja.

Kao novinaru i kao čoveku, Romanu je objektivan pogled na svet bio mnogo bliži i stoga je izabrao da opisuje spoljni svet bez suzbijanja svojih osećanja prema ljudima i pričama ovde. Dom je za Romana predstavljao najveći strah bol, odbačenost, gubitak. Sve ono što je proživljavala njegova majka.

Sve ono što je proživljavao i on zbog toga što je audio Šarlot. Ova priča bila je neka vrsta očišćenja. Štampati je neće nikada, ali će je sačuvati kao dokaz mudrosti svoje majke: ako nisi voleo, onda nisi ni živeo. I posle svih njegovih putovanja i iskustava, Roman je shvatio da zaista nije ni živeo. Kako sada da to dokaže Šarlot?

Potražio ju je u radnji, zatim je svratio kod Normana, koji mu je otkrio da je spakovao sendvič i poslao ga na Šarlotinu adresu. Nije se trudio da joj pokuca na vrata, instinkt mu je govorio gde bi tačno mogla da bude. Nikada nije potcenjivao sopstveni instinkt.

Bio je to isti onaj osećaj koji mu je govorio da će biti u velikim govornicama ako Šarlot sazna za bacanje novčića. I bio je u pravu. Isti osećaj koji mu je stavljao do znanja da je nikada neće sasvim izbaciti iz svog sistema. Znao je da je to bilo tačno. Zašao je za ugao koji je vodio ka zadnjem delu njenog stana.

Sunce je bilo na zalasku. Znao je da po dnevnom svetlu rizikuje da bude viđen kako se šunja oko njenog stana. To ga nije mnogo doticalo. Zeleo je da se uveri da je ona dobro iako je bio svestan da je još uvek bilo previše rano za ozbiljne razgovore.

Stajao je u senci drveća i gledao je kako sedi na požarnim stepenicama. Sama. Nije odgovarala na vrata i telefon. On odmahnu glavom, mrzeći sebe zbog bola koji joj je naneo. Neobuzdani pramenovi kose, pobegli iz uvezanog repa, leteli su joj oko ubledelog lica. Pažljivo je listala stranice knjige. Primetio je da je to bila jedna od onih prokletih putopisnih knjiga. Bila je sanjar i žudela je za stvarima za koje je mislila da su nedodirljive. Za putovanjima, uzbuđenjem, za svojim ocem i za Romanom.

Imala je hrabrosti da započne svetski posao u uspavanom provincijskom gradiću, ali nije imala snage da rizikuje u stvarnom životu. Sa njim.

Šta ako me stvarnost razočara? zapitala je kada ju je propitivao o njenoj knjizi, njenim snovima. Onda joj nije odgovorio, uveren da bi mogao da ostvari njene snove. Ali vikend van grada bio je daleko od ispunjenja životnog sna. Mislio je da će uspeti.

Sada je želeo da kazni sebe što je bio tako proketo arogantan, tako siguran u sebe kada su u pitanju Šarlotina osećanja. Zahvaljujuci svom ocu, Šarlot je očekivala da će je život izneveriti. U stvari joj je dokazao suprotno, Roman je ispunio sve ono negativno što je očekivala od muškaraca.

Roman opsova sebi u bradu. Pogleda je još jednom i uputi se kući.

Rejna uze svoju torbu, čekajući da dr Lesli Gejns ispuni njen karton. Od kada se viđa sa Erikom van njegove ordinacije, počela je da posećuje dr Gejns kao svog primarnog lekara. Iz dva razloga. Nije htela da Erika dovodi u neprijatnu situaciju da laže njene sinove a istovremeno je želela da u njihovoj vezi preostane malo tajanstvenosti. Glupo zvuči, ali, ako sa stetoskopom bude slušao rad njenog srca i gledao je očima lekara kao pacijentkinju, kako bi ondamogao da je gleda očima muškarca, kao ženu?

„Vaš kardiogram je dobar, bez promene.” Dr Gejns sklopi fasciklu. „Zdravi ste, Rejna. Sve što mogu da kažem je da održavate kondiciju, radite vežbe i jedete zdravu hranu.”

„Da, doktoro.” Međutim, Rejna je znala koliko su te reči bile lake. Šarada o bolesti koju je glumila pred svojim dečacima nije. Mada je njena mala prevara, sada kada je počela o njoj da razmišlja, još uvek pružala osećaj krivice, verovala je u svoj cilj. Zelela je da joj se sinovi ožene i budu srećni sa svojim porodicama.

Dr Gejns se osmehnu. „Volela bih kada bi svi moji pacijenti tako dobro saradivali.”

Rejna zauzvrat klimnu glavom. „Hvala za sve.” Izašla je iz ordinacije ne tražeći Erika. Odogovaralo joj je da to zadovoljstvo ostavi za kasnije, kada tema njene „bolesti” ne bude uzrok prepirke.

Pošto je Roman proveo dan u izdavačkoj kući sa Čejksom, a Rik je bio na dužnosti, Rejna se uputi pravo kući. Obukla je trenerku za kratko trčanje na traci. Samo dvadesetogodišnjak i Supermen mogli bi da održavaju ovu naviku a da ne budu uhvaćeni. Kada je počela sa brzim hodom, jednim okom je kroz podrumski prozor motrila na prilazni put u slučaju da jedan od sinova ranije dođe kući. TJ tom slučaju bi se samo skljojkala na kauč.

Dvadeset minuta kasnije skočila je sa trake i istuširala se sa olakšanjem što nije uhvaćena. Nakon toga je na brzinu nešto prezalogajila i bila spremna da se baci na svoj najveći problem.

Romanov ljubavni život.

Romantični put je poprimio opasne stranputice sa Romanovim kiselim raspoloženjem i iznenadnim odbijanjem da razgovara na svaku temu koja se ticala Šarlot. Sam rešava svoje probleme, rekao je. Ali, kao majka, Rejna mu je menjala pelene, brisala dečачke suze i poznavala svako njegovo raspoloženje. Bez obzira koliko se trudio da sakrije svoja osećanja, čitala ga je kao knjigu. Njen najmlađi dečak je patio.

Ovaj problem sa Šarlot, kakav god da je bio, sigurno nije mogao biti ništa drugo do prepreka na putu. Uostalom, nijedna ljubav ne teče glatko. Koliko je samo dobrog do sada učinila za svog najmlađeg sina; njena „bolest” je dovela Romana kući i zadržala ga u Jorkšir Folsu, gde je ponovo upoznao svoju prvu ljubav. Malo podsticaja i opet su bili zajedno.

U nadi da niko nije primetio da je danas dva puta bila u gradu i ne-daj-Bože

ispričao dečacima, Rejna je, kasnije tog popodneva, ušetala u Šarlotin kutak. Hvala nebesima, radnja je izgledala prazno. „Halo?”

„Odmah dolazim”, doviknu iz zadnjeg dela radnje Šarlotin veseli glas.

„Nemoj da žuriš.” Rejna priđe odeljenju donjeg ženskog rublja i opipa predivnu svilenu spavačicu s odgovarajućim ogrtačem.

„Odgovara vam”, reče Šarlot, zaustavljajući se iza nje. „Boja slonovače će naglasiti vaše zelene oči.”

Rejna se okrenu i ugleda tamnokosu lepoticu, kojoj je, kao i njenom sinu, bol tinjao u dubini duše. „Nisam sigurna da mi priliči nešto tako belo.”

Šarlot se osmehnu: „Svetlo, a ne belo. Više baca na neku antičku boju. Nema ničeg lošeg u ugađanju sebi. Boja uopšte nije važna. To su staromodne predrasude, verujte mi.” Ona prebaci ruke preko metalnog rafa. „Vidim koliko želite ovo da imate. Još uvek opipavate čipku na porubu.”

„Uhvaćena na delu.” Rejna se nasmeja. „U redu, spakuj mi je.” Pitala se hoće li visiti u ormaru ili...

„Drago mi je što se osećate dovoljno dobro za šetnju po gradu.”

Šarlot prekinu Rejnu u mislima u pravom trenutku. Rejna se plašila i da pomisli na takvu vrstu intimnosti. Prošlo je mnogo vremena od kada ju je neko video na takav način.

„Znam da bi trebalo da se odmaram, ali morala sam ovde da dođem.” Iz razloga koje još uvek nije otkrivala. „Osim toga, zar kupovina nije neka vrsta leka za stres?”

Šarlot se nasmeja: „Ako vi tako kažete.” Lakim pokretima je pomerala vešalice sa svilenom odećom. Mlada žena je pamtila veličine svojih mušterija, nešto što je Rejnu impresioniralo od samog početka. Svaku mušteriju koja je ušla u radnju Šarlot i Bet su obasipale pažnjom tako da su odlazili sa ubeđenjem kao da su najvažnija mušterija koju je Šarlot imala. Njen posao je cvetao i u potpunosti je zaslužila svoj profesionalni uspeh.

Zaslužila je uspeh i na privatnom planu. Rejna više nije mogla da podnese da se dvoje ljudi, koji se očigledno vole, tek tako glože. Kada je Šarlot skinula vešalicu i otišla do kase, Rejna još uvek nije odlučila kako da pređe na glavnu temu.

„Želite li još nešto?” upita Šarlot sa licem razvučenim u osmeh.

Pređi na stvar! Rejna odrnahu glavom. Ovo je sigurno bio znak da bi razgovor sa Šarlot bio na mestu. Roman joj ne bi zamerio. Naročito kada jednog dana bude srećan sa Šarlot pored sebe. Rejna se nagnu bliže i nasloni na pult. „Možeš da mi kažeš zašto izgledaš tako nezadovoljno.”

„Ne znam o čemu pričate.” Istog trenutka Šarlot poče da barata sa vešom, skidajući privesak sa cenom i uvijajući luksuznu svilu u sjajni roze papir.

Rejna joj prekri ruku svojom mirnom rukom. „Mislim da znaš. Roman je podjednako očajan.”

„Nemoguće.” Šarlot poče da sastavlja račun. „Sto pedeset dolara i devedeset tri centa.”

Vadeći kreditnu karticu iz tašne, Rejna je spusti na pult. „Uveravam te da je veoma moguće. Poznajem svog sina. On pati.” Šarlot provuče karticu kroz viza mašinu. „Nisam sigurna da možete učiniti bilo šta da biste pomogli njemu ili meni. Bojite se sve pustite na miru.”

Rejna teško proguta. Nešto u Šarlotinom glasu teralo ju je da se zaustavi, ali nije mogla. „Ne mogu.”

Po prvi put od kada je Rejna zapodenula tu temu, Šarlot je pogleda u oči. „Zato što se osećate odgovornom?” tiho upita mlađa žena. Bez trunke zlobe, već sa sigurnošću nekog ko je sve znao.

Čak iako Rejna nije. Srce joj je lupalo sve jače, a zabrinutost u njoj je rasla. „Zašto bih se osećala odgovornom?” oprezno zapita.

„Stvarno ne znate?” Šarlot odmahnu glavom. Otapajući svoj strogi stav, ona priđe Rejni. „Hajde da sednete.”

Rejna je krenula za njom u kancelariju, pitajući se kako se ovaj razgovor sveo na nju umesto na ljubav Romana i Šarlot.

„Kada ste se razboleli, vaši sinovi su se veoma zabrinuli.” Rejna je spustila pogled; nije mogla da podnese Šarlotine iskrene i zabrinute oči i taj prokleti osećaj krivice koji je opet izbijao.

„Zajednički su odlučili da vam ispune najveću želju.”

„Koju?” upita Rejna, još uvek ne pogađajući na šta je Šarlot mislila.

„Unuče, naravno.”

„Oh!” Rejna ispusti uzdah olakšanja na Šarlotino pogrešno ubeđenje. Ona odmahnu rukom. „Ne postoji način da mi moji dečaci podare unuče, bez obzira koliko ja to želim.”

„U pravu ste. Nisu ni hteli. Ali su osećali da moraju.” Šarlot pogleda Rejnu pravo u oči. „Bacili su novčić. Onaj koji izgubi, uložiće sebe - oženiće se i imaće bebu. Roman je izgubio.” Ona sleže ramenima, ali bol je ostao u vazduhu, lebdeo je između njih dve, jasan i opipljiv. „Ja sam bila najbliža kandidatkinja.”

Rejnu ispuni sramota, ali srce joj se stisnu od još veće krivice. Nameravala je da usmeri svoje sinove u srećniji život, ali nije nikako nije želela da u tom procesu neko bude povređen. „Šarlot, ne veruješ valjda da te je Roman izabrao samo zbog izgubljenog bacanja novčića. Vas dvoje imate nešto od ranije.”

Šarlot pogleda u stranu: „Roman mi je priznao da je izgubio na opljadi bacanja novčića. Sve ostalo je bolno očigledno.”

„Ali, nije te izabrao zato što si bila najbliža kandidatkinja!” Rejna je aludirala prvenstveno na Šarlotin bol. Pobrinuće se za bacanje novčića i svoju ulogu kasnije. O, da, pobrinuće se, i to sa svojim sinovima.

Živela je u iluziji da su ona i Džon bili pravi primer srećne porodice i zdravog i uspešnog braka. Očigledno nije bilo tako, ali, šta se to dogodilo sa

suprotnim ubeđenjem kod njenih sinova? Istina, Rik je imao bolan flijasko izazvan njegovim dobronamernim pokušajem da pomogne, ali prava žena bi probila zidove koje je od tada izgradio oko sebe. I Roman, Rejna se sećala kako joj je najmlađi sin govorio da je digla ruke od života. Je li to bilo dovoljno da ga uplaši i zauvek odbije od braka?

„Sada stvarno ne znam zašto je Roman izabrao mene”, reče Šarlot glasom punim nesigurnosti. Dobar predznak, ponada se Rejna.

„Mislim da znaš više nego što želiš da priznaš.” Rejna se nagnu napred i stisnu Šarlotinu ruku. „Shvatam da sam poslednja osoba od koje želiš savet, ali, molim te, dozvoli mi da ti nešto kažem.”

Šarlot nakrivi glavu: „Rejna, ne krivim vas.”

Možda bi trebalo. U tom slučaju možda ona i Roman ne bi bili očajni. „Ako si pronašla pravu ljubav, ne dozvoli da ti bilo šta stoji na putu. Dvadeset četiri sata, jedan dan može biti ceo jedan izgubljeni dan u tako kratkom životu.”

Rejna pomisli da je čula prigušeni zvuk kako dolazi od Šarlot, pa brzo ustade, ne želeći da se dodatno nameće. Osim toga, morala je da bude sama sa sobom i da odluči šta da radi sa bolom i haosom koji je nenamerno izazvala.

„Čuvaj se.” Ostavljajući Šarlot da sedi u tišini, Rejna iziđe napolje na sunce, osećajući sve osim toplote i sreće. Bila je potpuno izgubljena, ne znajući kako sve ovo da popravi.

S obzirom na to koliko propast je doživeo njen dosadašnji veliki plan, verovatno bi bilo najbolje da se skloni iz svačijeg života i skoncentriše na svoj samački život. Erik je od početka bio u pravu, ali ne bi ga zadovoljilo saznanje da je Rejnina prosvেćenost došla na račun svih ostalih.

Ipak, ma koliko želela da se povuče i digne ruke od svega, njoj predstoji ozbiljan razgovor sa sinovima. Ona uzdahnu. Šta će se dogoditi sa Romanom i Šarlot, mogla je samo da nagađa.

* * *

Roman je u garaži zakucavao eksere u drvenu policu. Ako je planirao da ostane, moraće nečim da se zabavi. Čejs i Rik su preuzeli na sebe veći deo odgovornosti oko održavanja kuće, ali sada kada je već tu, Roman je želeo da da svoj doprinos. Mogućnost udaranja čekićem bio je odličan lek za frustraciju.

Šarlot nije zvala. Iskreno, nije ni on nju zvao. Sa ove tačke gledišta, nije bio siguran da ima neke razlike.

On zamahnu čekićem da udari i istog momenta mu do ušiju dopre Rejnjin piskavi glas. „Napred i u sredinu, Romane.”

Čekić ga opali posred prsta. „Kućkin sine.” On izlete iz garaže, tresući rukom da olakša pulsirajući bol. Na dvorištu ugleda svoju majku kako se nervozno šetka gore-dole. „Sta nije u redu?” upita je.

„Ništa nije u redu. Koliko god da krivim sebe, moram da dobijem neke odgovore.”

On obrisa rukom znoj sa čela. „Nemam pojma o čemu pričaš, ali izgledaš veoma uznemireno, a to nikako nije dobro za tvoje srce.”

„Zaboravi na moje srce. Brinem se zbog tvog. Bacanje novčića? Gubitnik mora da se oženi i dobije dete? Bože, gde li smo tvoj otac i ja pogrešili kada ste sva trojica nasađeni tako naopako?” Smeđe oči njegove majke ispuniše se suzama.

„Do đavola, mama, nemoj da plačeš.” Teško je podnosio ženske suze. Oduvek, što je delimično bio odgovor na njeno pitanje. „Ko ti je rekao?” On joj obavi ruku oko ramena i povede je do ležaljke na travnjaku ispred kuće.

Ona suzi pogled. „Nije u tome stvar, zar ne? Odgovori mi.”

„Neću da opet završiš u bolnici. U tome je stvar.”

„Neću, ne boj se. Sada pričaj.”

On duboko uzdahnu, primetivši da je izgledala mnogo jače nego kada je stigao kući.

„Bacanje novčića, Romane. I dalje čekam” , nastavi, na njegovo uporno ćutanje. Ona lupnu nogom o zemlju.

Roman sleže ramenima: „Šta da ti kažem? Tada nam je to izgledalo kao najbolje rešenje.”

„Idioti. Moja deca su idioti.” Ona zakoluta očima prema nebu. „Ne, ipak grešim. Moja deca su pravi muškarci.”

Bila je u pravu. On je bio tipičan muškarac, ponosan, savršen primerak svoje vrste, koji nije voleo da priča o svojim osećanjima. Ali, to je dugovao ženi koja ga je odgajala sama, najbolje što je mogla. Imao je osećaj da je morao isto to da uradi sa Šarlot ako je želeo još jednu šansu.

A jeste.

„Koliko mi se čini, ovu priču smo započeli još pre neki dan.” Roman se nagnu napred u svojoj stolici. „Imao sam jedanaest godina kada je tata umro. Gledajući tebe u svom tom bolu, dakle, shvatio sam kako na mene utiču dolasci kući, i rešio sam da se povučem od svih koji su mi bili bliski. Kao novinar, po prirodi posla sam bio odvojen od vas. Ovde kod kuće to bi bilo nemoguće. Ni sa tobom ni sa Šarlot.

Rejna kroz težak uzdah izbacila očigledan bes, strah i frustraciju. „Žao mi je. Zbog svega.”

„Ne možeš sebe da smatraš odgovornom zbog sudbine. Ili zbog tuđe reakcije.”

Ona presrete njegov pogled. „Ti stvarno ne razumeš.” „Razumem. I volim te zbog toga što brineš, ali nemoj da preteruješ.” On ustade. „Ako me ne budeš poslušala, odmah ću te prijaviti doktoru.” Erik ili neki od njegovih kolega bi njegovoj majci očitale lekciju na temu rizika po njeno zdravlje na svaki mogući način.

Roman suzi pogled i dobro odmeri svoju majku. Tamni kolutovi oko očiju, ostaci šminke na obrazima. Malo vremena je uložila u svoj izgled. Zato što se lakše

umarala? zapitao se. Brinula je što on i Šarlot nisu mogli sami da izglade situaciju i Roman pokuša da je na neki način smiri. „Svoj posao si odradila neverovatno dobro. Čejs , Rik i ja možemo sami da se brinemo o sebi. Obećavam ti” , i spusti lak poljubac na njene obraze.

Neko vreme je samo stajala, a zatim krenula za njim nazad u garažu. „Volim te, sine.”

„Takođe mama. Imaš dobro srce i...”

„Romane, kada je reč o srcu...”

On odmahnu glavom: „Dosta priče” , reče uvežbanim vojničkim glasom koji ne trpi glupost. „Hoću da te vidim gore kako se odmaraš. Navuci zavese i malo odspavaj. Gledaj Opru ili nešto, bilo šta, samo nemoj da budeš na nogama i da preterano brineš o svojim sinovima.”

„Jesi li zbog mene ili zbog sebe završio razgovor o glupom bacanju novčića?”

On se nasmeja: „Sa tobom je to teško izvesti, ali ne, ne pokušavam da ti skrenem pažnju, samo hoću da budeš zdrava. Odgovorio sam ti na pitanje o tome zašto smo bacali novčić. Sada ću ti reći još jednu istinu koja će ti pomoći da bolje spavaš. Zahvalan sam ti. Više ne gledam na brak kao na kaznu. Ne kada je u pitanju prava žena.” Žena koja više nije htela ništa da ima s njim, ali Roman je odlučio: došlo je vreme da poradi na tome.

Njegovoj majci se ozari lice i oči poprimiše zelenkasti sjaj. „Znala sam da se nešto promenilo od kada si došao kući. Ali šta je sa tvojim poslednjim... kako da kažem? Lošim raspoloženjem ? “

„Rešiću svoje probleme, lezi i spavaj.”

Ona ga mrko pogleda. „Gledaj da sve izglediš sa Šarlot.” „Nikada nisam rekao...”

Ona ga potapša po obrazu kao što je to često radila kada je bio dete: „Nisi morao ni da pričaš. Majke to dobro znaju.”

On zakoluta očima i pokaza prstom na kuću. „U krevet.” Rejna mu pokaza vojnički pozdrav i uđe u kuću. Gledao je za njom, razmišljajući o svim savetima koje mu je davala tokom godina i o srećnom braku koji je imala sa njegovim ocem. Nije mogao da je krivi što je svojim sinovima želela isto to. Kasno je uvideo, kao i njegova majka, da nije mogao da poveruje kako su Rik i Čejs podlegli ideji da bacanje novčića odluči o njihovoj sudbini.

Roman se pitao da li je trebalo da pokuša još jednom sve da objasni Šarlot, ali je brzo odbacio tu ideju. Nije bila spremna za razgovor i za to je imala dobar razlog. Sve što bi time postigao bilo bi ponavljanje prošlosti. I činjenica da u glavi nije imao nikakav plan o budućnosti.

Sledeći put kada bude video Šarlot, moraće da ima dokaz o svojim osećanjima i namerama. Samo tada će moći da joj položi svoje srce u ruke i spreči je da ode.

On zgrabi bežični telefon koji je ostavio u garaži i pozva svoju braću. Deset minuta kasnije skupili su se u garaži, gde je i počela ova noćna mora. Roman je počeo da objašnjava situaciju, uključujući i to u kolikoj meri je majka bila upoznata sa njihovim dogovorom.

„Sada, pošto ste svi umešani, vas dvojica morate da pazite na mamu. Gledajte da se odmara i da se ne bavi iznalaženjem načina kako da sredi moj život. To mogu sam.”

„Kako?” Čejs prekrsti ruke na grudima.

„Odlaskom u D.C.” Morao je da dokaže Šarlot da je spreman da se skrasi. Vratio bi se sa stalnim poslom i planom za budućnost. Onim koji će oboje učiniti srećnim.

Neće se odreći izveštavanja niti svojih strasti u ime saopštavanja istine svetu koji u nju ne sumnja. Promeniće se samo vrsta obrađenih informacija i mesto izveštavanja. Nakon vremena koje je proveo u Jorkšir Folsu sa svojom porodicom, uključujući ljude u svom rodnom gradu, Roman je shvatio ne samo da može da se skrasi već da to i želi.

„Pa?” upita on sa mirnim izrazom na licu. „Bez komentara?”

Rik sleže ramenima: „Zelimo ti sve najbolje.”

„Možeš ti i bolje od toga.”

„U vezi sa mnogim stvarima se šalim, ali, kada je ulog ovako veliki, onda nema šale. Ovo je previše za tebe, Romane. Želim ti sreću.”

Rik ispruži ruku i Roman je prihvati, privlačeći ga u bratski zagrljaj. „Učini mi uslugu. Pripazi na Šarlot dok nisam tu.”

„E, to je velika žrtva.” Rik ga pljesnu po iedima i naceri se, poprimajući svoj stari smisao za humor.

Roman ga pronicljivo osmotri: „Samo drži ruke dalje od nje”, reče za svaki slučaj. Svakako ne zato što se bojao da će Rik nešto pokušati. S obzirom da se malo smirio, znao je da može da veruje svojoj braći pa i kada je u pitanju Šarlot.

„Posesivan je”, reče Rik sa rukama skrštenim na grudima.

Čejs se zasmeha.

Roman uzdahnu: „Samo nemoj ovo da uprskáš. Pazi na nju dok se ne vratim. Idem da se pakujem.” Roman krenu uz drvene stepenice koje su vodile u kuću.

„Po čemu je ona toliko posebna?” doviknu Rik.

„Osim činjenice da je njegov alibi?” isprati ga Čejsov smeh.

Roman odmahnu glavom i uhvati kvaku, zatim se okrenu i dobaci im: „Jedva čekam taj dan kada ću se ja smeјati na račun vas dvojice.”

Šarlot je utrčala u stan i poletela ka telefonu. Čula je zvono u hodniku sa rukama punim odeće sa hemijskog čišćenja i, dok je pronašla ključ i ušla unutra, ko god da je bio, spustio je slušalicu ne ostavivši poruku.

Ona spusti odeću na kauč. „Da vidimo da li je neko pre toga zvao.” Stomak joj se uvrnu od treme dok se molila da njen otac ili Roman nisu zvali. Nije mogla obojicu večno da izbegava, ali, dok ne bude razumela šta ona želi od života, izbegavanje joj se činilo kao najpametniji potez.

Ona pritisnu dugme da presluša prvu i jedinu poruku. „Čao, Šarlot. Ja sam.” Romanov glas je pogodi kao direktan udarac u stomak, izbijajući joj sav vazduh iz pluća. Ona se spusti na najbližu stolicu.

„Zovem samo da ti kažem...”

Nasta tajac i ona zadrža dah, čekajući da se poruka nastavi. Zeleći da čuje ni sama ne znajući šta.

„Zovem da ti kažem zbogom.”

Bol jurnu kroz njene vene, prožimajući celo njeno biće. Čekala je da još nešto kaže ali sve što je usledilo bio je zvuk prekidanja veze. Sedela je u tišini, knedla u grlu bila je ogromna, teško osećanje bola u grudima je pritiskalo sve jače.

Dakle, to je bilo to. Otišao je u nepoznatom pravcu, baš kako je oduvek znala da će se dogoditi.

Prevrnu joj se utroba i ona pomisli da će joj biti muka. Ali zašto? Zašto bi se nervirala kada je Roman pratio svoju ustaljenu šemu? Onu koju je i očekivala? Nije mogla da podnese pitanja koja su je mučila, ovaj stan koji ju je gušio. Zgrabila je ključeve i istrčala napolje ne gledajući nazad.

DVANAESTO POGLAVLJE

Šarlot je ušla u supermarket u sedam sati ujutro, u isto vreme kada je Herb Kuper otvorio vrata.

„Treći put ove nedelje da si ovako poranila. Novi raspored?”

Ona se nasmeja. „Moglo bi se tako reći.” Nedelju dana nakon Romanovog odlaska, bila je zadivljena sopstvenom kreativnošću izbegavanja ljudi. Niko nije išao u kupovinu tako rano i otkrila je da je mogla da uđe i izađe bez napora a da sa bilo kim ne progovori ni reč, osim sa Herbom i Roksen, njegovom ženom.

„Dakle, svež hleb još nije raspakovan, ali izvadiću ti jednu veknu i čekaće te na kasi kada budeš izlazila.”

„Hvala, Herb.”

„Samo radim svoj posao. Ti brineš da nam žene budu srećne, pa su muškarcu ovog grada odlučili da je najbolje da i ti budeš srećna.”

Šarlot počeo da se smeje: „Ne mogu da odbijem svež hleb, ali mislim da preterujete sa veličanjem mog uticaja ovde.”

Lice ovog starijeg čoveka poprimi jarku boju paradajza koji je stajao u ćošku. „Ne, gospođice. Ti definitivno utičeš na sreću naših žena.” Dotični kradljivac gaćica ih je sve omađijao. Žene kojima su ukradene nisu mogle da ih zamene tako brzo a mlađe su se potajno nadale da će Čendler da ih probudi na spavanju.

Šarlot podignu oči ka nebu. Toliko o izbegavanju.

„Živite u bajci, kažem vam. Čovek kao Roman Čendler ima pametnija posla nego da krade ženama donji veš. Ali, pokušaj to da dokažeš ženama.” On odmahnu glavom upravo kada je zazvonio telefon i prekinuo mu misao. „Ali, bar sada kada je otišao imamo malo mira. Ko god da je krao te gaćice, zna da sada nema alibi i ućutao se.” On podignu slušalicu. „Supermarket, izvolite?”

Šarlot umaće između rafova i odahnu sa olakšanjem U ovih sedam dana od kada je Roman otišao, razvila je čudnu vrstu poštovanja prema sposobnosti svoje majke da ostane isključena iz života ovog gradića. Nije bilo lako.

Osim uobičajenih fraza koje je razmenjivala sa komšilukom, svi ostali u Šarlotinom životu su nešto od nje hteli. Bet je htela da zna šta nije u redu, zašto je Roman otišao tako iznenada. Njena majka je htela da zna kada će doći kod nje da večera sa svojom porodicom. Rik je hteo da proširi spisak mušterija i čuje njene ideje u vezi sa krađama a te iste mušterije su htele da naruče nove gaćice.

Od kada je Bet vodila radnju, Šarlot je mogla da provodi dane heklajući. Još jedan način izbegavanja, priznala je, ali bar će mušterije biti zadovoljne, iako ostali ljudi oko nje nisu dobijali ni tračak pažnje.

Jedini koji od nje ništa nije tražio bio je onaj koga je odbila od sebe. Srce joj se stezalo i sve je bolelo od kada je otišao. Krivila je sebe što je upala u Romanovu zamku, baš kao što je krivila njega što ju je nenamerno namamio u istu. Iako je znala da nikada nije želeo da je povredi, činjenice su pokazivale da jeste.

Još uvek je imala snimljenu poruku na telefonskoj sekretarici. Nije nameravala da muči sebe slušajući je u nedogled, ali je odbijala da analizira zašto nije presnimila njegov zavodljivi glas.

Pola sata kasnije vratila se u svoj stan da raspakuje namirnice i sredi se pre odlaska na posao. Proteklu nedelju je provela krijući se od sveta. Šarlot je otkrila da je slomljenom srcu potrebno određeno vreme da zaceli. Suprotno njenoj majci, nije planirala da to traje ceo život.

Ona pogleda kroz prozor u jako sunce. Bilo je vreme da se vrati svojim navikama, počevši od večerašnje bejzbol utakmice.

Roketsi su nastavili sa serijom pobeda. Iako se pojavila na tribinama, Šarlot je nastavila da izbegava svoje roditelje. Bila je spremna na mnoge stvari. Ali za sređivanje odnosa sa svojim ocem nije. Suviše je podsećao na sve ono što ju je povredilo, i u prošlosti i u sadašnjosti. Nije sumnjala da je dovoljno odugovlačila, i on će otići. Odlazak je bio neminovan pre nego što Rasel pokuša da je presretne. Kao što je to učinio u supermarketu i ispred njenog stana. Tada je uspela da ga izbegne, oba puta.

„Drži. Baci ovo umesto mene, hoćeš li?” Šarlot pruži Bet praznu limenku od soka. „Ne zaboravi na reciklažu”, i skoči u podnožje tribina. „Vidimo se sutra na poslu.”

„Kukavice”, doviknu Bet za njom.

Šarlot je nastavila da hoda, mada nije mogla da porekne da su je drugaričine reči pogodile, delimično zato što ju je Roman nazvao isto tako, ali uglavnom zato što je znala da je Bet u pravu. Na kraju će morati da se suoči sa onim od čega je bežala, uključujući svoje roditelje. Sada jednostavno nije bila spremna.

Na pola puta do grada odlučila je da ide prečicom kroz Salivanov deo, preko imanja Džordža i Rouz Karlotn. Karlotnovi su još uvek bili na bejzbol utakmici kao i većina sugrađana. Nedaleko od živice, Šarlot začu neobično šuškanje i iznenađeno se okrenu.

„Hej?” uzviknu.

Mršav muškarac u zelenim pantalonama, zakopčanoj košulji sa bejzbol kapom na glavi, stajao je sakriven u žbunju. Kada je začuo njen glas, naglo je čučnuo, ali je Šarlot uspela da mu vidi lice.

„Samsone?” Njeno iznenađenje je preraslo u pravi šok. Popela se na popločani trotoar. „Odmah izlazi iz žbunja”, reče, povlačeći ga za zelenu košulju prljavu od lišća. „Dobro, šta to radiš?”

On se ispravi i promrmlja: „Ti ne pripadaš ovde.”

„Ni ti. Šta se događa?” Pogled joj pade na njegovu desnu ruku u rukavici u kojoj je držao nešto što je ličilo na njene gaćice. Heklane gaćice koje je prodala, priseti se Šarlot. Od svih bizarnih stvari...” Daj mi to.” Ona ispruži ruku.

On nerazumljivo zamumla: „Ne tiče te se.”

„Ako si ih samo oblačio, onda me se ne tiče. Ali, ako si ih krao, onda me se i te kako tiče. I nameravam da saznam zašto. Hajde, prvo izađi napolje i vrati mi te gaćice.”

„Neću”, on skupi ruke kao dete koje se duri.

„Karltonovi će se svakog časa vratiti sa utakmice, onda ćeš to da vratiš pa ćemo da razgovaramo.” Ona pogleda prema ulaznim vratima za koja je pretpostavljala da su otključana.

Ovaj prokleti grad je još uvek živeo u vremenima maksimalnog poverenja među ljudima. Uprkos skorašnjim krađama gaćica, niko pretnje nije shvatio toliko ozbiljno da bi zaključao vrata. U slučaju Džordža i Rouz, verovatno su mislili da je Mik dobar čuvar, mada taj vremešni, pomalo artritičan jazavičar, ne bi mogao skoro nikom da naudi.

Govoreći o psu...” Gde je Mik?” upita ga oprezno.

„Jede biftek.”

Ona odahnu sa olakšanjem.

Samsonove tamne oči se još više smračiče. „Šta to treba da znači? Mislila si da sam ga povredio, zar ne?”

Šarlot odmahnu glavom. Ne, nije, i ne samo zato što niko nije bio povređen tokom prethodnih provala. U svom srcu, verovala je nabusitom starcu, mada bi ovaj čudni preokret trebalo da ima neku vrstu objašnjenja koje će razumeti. Nadala se.

Pre nego što je stigla da razmisli o njegovim motivima, jazavičar o kome su pričali istrča kroz svoja vratašca i počeo da laje i kruži oko Sema. Šarlot uzdahnu. „Imaš li još bifteka po džepovima?”

On odmahnu glavom: „Nije mi više trebalo. Da me nisi zaustavila, sada bih već bio daleko.”

Ona zakoluta očima i sagnu se, uzimajući otežalog psa u ruke. Nije htela da nekim slučajem napadne Samsona unutra, mada Mik nije imao reputaciju mrzovoljnog tipa. Takav ugled je pripadao Samsonu.

Mik nije bio samo težak, bio je mokar od balavljenja u njenom naručju. „Držim ga, odmah uđi unutra i vrati gaćice pre nego što dobijem kilu”, zašišta ona. „Čuvaću ti stražu.”

Samson je zahvalno pogleda i okrenu se, zatutnja uz stepenice i uđe u kuću. Rukavice, znači zato nije bilo otisaka, sada je shvatala. Mikove prednje šape ležale su na njenim ramenima dok se toplo, čupavo telo naslanjalo na njeno. „Jesi li za ples?” upita ona.

Umesto odgovora, on joj liznu obraz.

„O, brate. Dobro, bar znaš kako se ljube dame.” Ona se zavrte u krug ispred žive ograde i odmah shvati koliko to izgleda mentalno poremećeno i brže bolje se sakrije iza drveta. Ako je ikada budu pitali za ovo, moraće da pribegne priči o iznenadnoj ljubavi prema psima i da kupi sebi kućnog ljubimca. Sve u ime

zataškavanja.

Na sreću, Samson je izašao pre nego što su se Karltonovi vratili kući, tako da nije morala da objašnjava iz kog razloga drži njihovog jednotonskog psa u naručju. Ona spusti Mika na zemlju i ovaj srećno odjuri u kuću. Brzo je zaboravio. „Tipičan muškarac” , promrmlja ona.

Bez reči je zgrabila Samsona za ruku i odvukla ga preko imanja pravo na ulicu, čekajući da se dovoljno udalje da bi započela raspravu. „Pričaj sve i izostavi te *ne tiče te se* koještarije. Zašto kradeš ženske gaćice? Gaćice koje ja pravim?” upita ga ona.

„Zar nemam pravo na privatnost?”

„Ako nećeš da te odmah predam Riku Čendleru, bolje počni da objašnjavaš.” Nastavili su svoju šetnju po gradu, ali on je tvrdoglavo ćutao. Iznervirana, Šarlot zastade i krenu da viče na njega. „Samson, ovo neće izaći na dobro ako me ne budeš slušao. Rik će te krivično goniti i verovatno će te ubrzo zatim baciti u zatvor ili će dati da te pregledaju psihijatri, i onda...”

„Učinio sam to zbog tebe.”

Bila je to poslednja stvar koju je očekivala. „Ne razumem.” „Uvek si mi se sviđala.” On spusti pogled i iznošenom patikom šutnu grumen zemlje. „Kao dete si bila pravi drug. Svi ostali su bežali od mene, ali ti si se uvek javljala. Kao i tvoja majka. Onda kada si se vratila posle odlaska, uopšte se nisi promenila. Uvek nađeš vremena za svakog stranca.”

„Znači, krao si gaćice zato što...?”

„Hteo sam da ti posao uspe i da ostaneš u gradu.”

Šarlot je na čudan način bila dirnuta njegovim rečima. Brinuo je, mada je to pokazivao na prilično uvrnut način. „Zašto si mislio da će frka oko gaćica pomoći mom poslu?”

„U početku sam mislio samo da skrenem pažnju na tebe.” „Mislim da je moja reklama imala isti cilj.”

„Ne u tako velikom obimu. Planirao sam samo jednu krađu. Sledećeg jutra sam saznao da se najmlađi Čendler iste noći vratio kući. Setio sam se njegove šale sa gaćicama.” Samson se potapša po glavi. „Savršeno slikovito pamćenje.”

„Misliš, fotografsko pamćenje?” upita Šarlot.

„Mislim, ništa ne zaboravljam. I kada sam shvatio da su se svi ostali toga setili, kada sam video redove ispred tvoje radnje, znao sam da je to bilo dobro. Plus, sa Čendlerom u gradu, bio sam dobro pokriven.”

Zapanjio ju je način na koji je funkcionisao starčev mozak. „Zar nisi brinuo što su Romana okrivili za tvoj... prestup?”

On odmahnu rukom: „Nisam mogao da zamislim kako oficir Rik hapsi svog rođenog brata bez dokaza, s obzirom da je Roman okrivljen iako dokazi nisu nađeni.” Opet odmahnu rukama na kojima su bile rukavice i nakezi se, očigledno zadovoljan samim sobom.

Ali ne i ona. „Sram te bilo, uživaš u ovoj prevari! Baš me briga koliko su

bezazlene krađe ili koliko su dobri tvoji motivi, uopšte nisi smeo da radiš nešto tako ilegalno. Posebno ne za mene.”

„Tako pokazuješ svoju zahvalnost” , procedi on, povrativši svoju mrzovolju.

Ona ga pažljivo odmeri: „Romana nema već sedam dana. Hoćeš da mi kažeš čemu je posvećena večerašnja krađa?”

On odmahnu glavom s jedne na drugu stranu i naglašeno uzdahnu, kao da je time hteo da joj stavi do znanja da je priglupa. „Uvalio sam dečka u nevolju. Morao sam nekako da ga izvučem, zar ne?”

„Ovu poslednju si rizikovao zbog Romana?” Ima li kraja Samsonovim iznenađenjima?

„Da li si me slušala?” upita on iritirano. „Sve ovo sam činio zbog tebe. Zato što mi se nasmešiš kada niko neće, osim tvoje majke koja retko dolazi u grad. I zato što mi daješ sitne poslove za novac, umesto milostinje. Kako drugačije misliš da sam znao ko je sve kupio proklete gaćice? Ja sam ih nosio u poštu umesto tebe, zar ne? Osim toga, gospođa Čendler je takođe dobra prema meni.”

„Rejna?”

Samson klimnu glavom, bacivši pogled na trotoar. „Lepa dama. Podseća me na nekoga koga sam... nije važno. Ali, vama dvema je veoma stalo do Romana. Kakvo je to uopšte ime?” „Ništa manje neobično od tvog. Prestani da odugovlačiš.” „Ženo, do đavola, kako si nestrpljiva” , uzdahnu on. „Zar nije očigledno? Roman je van grada, još jedna krađa gaćica i njegovo ime je čisto.”

Ona trepnu. „To je veoma pohvalno. Čini mi se.” Šarlot nije znala šta da zaključi iz ove priče, iako su stvari sada imale više smisla. Razumela je kako je lopov znao koje kuće su meta Samson je poslao većinu pošiljki po gradu i neprimetno slušao sve priče. „Samo mi kaži da je kraj. Da više nema krađa.”

„Naravno da nema. Postalo je mnogo teško, naročito pored takvih kao ti, koji svuda zabadaju nos. Sada, ako si završila sa unakrsnim ispitivanjem, imam da završim neke poslove kod kuće.”

Nije ni sumnjala. Kao što je i sam rekao, njegov život se nje nije ticao. „Završila sam. Ali, hoću da znaš...” Kako da se zahvali čoveku koji je počinio krivično delo krađe gaćica u njenu korist? „Poštujem tvoje dobre namere” , i klimnu glavom. Zvučalo je dobro.

„Onda zauzvrat možeš da mi učiniš uslugu.”

Reči su odjeknule kao Fredove jutros. „Neću da ti pravim posebne gaćice” , reče ona. Htela je da kaže da mu neće praviti gaćice za devojkicu, za koju je sumnjala da uopšte postoji, ali ne reče ništa u nameri da se ispravi.

„Naravno da ne. Nisam toliki slabić. Osim toga, imam šest komada i ne znam šta ću s njima.”

Ona uvuče vazduh. „Preporučujem da ih spališ,, procedi kroz stisnute zube.

„I dalje želim nešto zauzvrat.”

Da li je sada pokušao nešto da iznudi? Shvatila je da želi njeno obećanje da

će čutati o njegovoj večerašnjoj ludoriji i svim drugim provalama i krađama gaćica. „Neću te predati policiji”, reče ona, pokušavajući da pogodi šta mu se vrzma po glavi. Iako nije mogla da ostavi Rika sa nerešenom misterijom i nije imala ideju šta da mu kaže.

Samson odmahnu rukom kao da je to sasvim nebitno. Znala je i sama. „Shvataš li da ljudi ne obraćaju pažnju na mene osim ako ne trče u suprotnom pravcu ili me ignorišu. Mogu da sedim pored ljudi i slušam sve o njihovim seksualnim problemima jer oni misle da sam previše glup da bih znao o čemu pričaju.”

Ona podiže ruku u nameri da ga potapše za utehu, ali je on mrko pogleda i ona ustuknu. „Ali, slušam i druge stvari. Tako sam pre neki dan čuo razgovor tvojih roditelja. Oni veoma pate.”

Šarlot se ukrti: „Ovoga puta se to tebe ne tiče”, reče ona, vraćajući mu milo za drago.

„Upravo tako. Ali, kada vidim kako se posvećuješ starijem čoveku koga skoro i ne poznaješ... mislim da bi trebalo isto to da pružiš svojim roditeljima.” On se uputi preko ulice na suprotnu stranu, prema trošnoj kući gde je živio. Iznenada se okrenu prema njoj i reče: „Znaš, neki od nas nemaju ni kućeta ni maćeta.” Naglo se okrenu i nastavi svoju usamljenu šetnju kući.

„Seme?” doviknu Šarlot za njim.

Više se nije okretao.

„Imaš prijatelje”, reče ona glasno.

Nastavio je svoje putovanje kući, ne obraćajući pažnju na njene reči, iako je znala da ih je čuo.

Ostavio ju je samu, dirnutu i zbunjenu svojim delima. Već je znala da će morati da se suoči sa Raselom, bez obzira koliko se tom danu nije radovala. Međutim, brinula je za Samsona. Šta će sada da kaže Riku?

U mislima joj iskrsnuše reči optužbe: ometanje zakonskog postupka i saučesništvo u prestupu bile su samo neke od njih. Ne, nije mogla sebe da dovede u situaciju da prijavi Samsona. Njena večerašnja uloga stražara nije imala nikakve veze s tim. Njegovi prestupi bili su bezazleni, sa krađama je gotovo. Verovala mu je kada je rekao da je večeras bio kraj. Policiji je dugovala neka objašnjenja koja će im rasvetliti slučaj a sa druge strane je morala da zaštititi Samsona.

Šarlot se ugrize za donju usnu. Sunce je zašlo i noć je oko nje uveliko padala. Veče je bilo sveže i ona brzim korakom krenu kući, razmišljajući sve vreme šta da radi.

Poželela je da Roman bude tu da je posavetuje. Misao dođe iznenada, neplanirano. Roman, novinar, pobornik istine. Kada bi bio tu, poverila bi mu tajnu, znajući da ne bi dozvolio da Samsona povrede. Srce počeo snažno da joj lupa.

Kako bi mogla da mu veruje po pitanju tako velike tajne a nije verovala rečima koje je sam izgovorio? Volim te. Nikada to nikome nisam rekao. Neću da te izgubim. Uostalom, bilo je toliko bola u njegovom pogledu kada joj je razotkrio

istinu u vreme kada je mogao da glumi ili laže s ciljem da je ostavi u neznanju. Da osigura brak i decu kao što je obećao porodici.

Nije je lagao. Otkrio joj je sve o bacanju novčića. Ipak je morao da zna da je time rizikovao da je izgubi.

A šta je ona zauzvrat bila voljna da rizikuje?

Jutarnje sunce se probijalo kroz izlog dok je Šarlot proveravala svoj podsetnik. „Ne zaboravi da sledeće nedelje izneseš činjicu sa čokoladnim jajima”, reče ona Bet, štiklirajući stavku broj šest na svom spisku.” I drži je pored kase. Ne želimo da nam ošteti robu.” Grickala je poklopac od hemijske olovke. „Šta misliš da iznajmimo kostime Uskršnjeg Zeke u onoj radnji u Haringtonu za celu uskršnju sedmicu? Možda bismo mogli da nagovorimo vlasnike svih radnji u Prvoj da podele troškove?”

Šarlot pogleda Bet, koja je zurila kroz prednji izlog, nesvesna svega oko sebe, uključujući i Šarlotine briljantne ideje. „Imam još bolju ideju. Skinućemo te golu i poslaćemo te kroz Prvu sa reklamom na leđima, KUPUJTE KOD ŠARLOT. Šta misliš o tome?”

Šarlot se nasmeja i tresnu notesom o sto, dovoljno jako da se njena prijateljica probudi. Bet poskoči na stolici. „Zašto si to uradila?”

„Onako. Još nešto, oko podne možeš da počneš sa šetnjom kroz Prvu. U to vreme je špic.”

Bet se okrenu sjajnih očiju. „Verovano te nisam pratila.”

Šarlot se nasmeja. „Verovatno. Hoćeš da mi kažeš i zašto?”

Ne preterano nonšalantno, Bet pokaza kroz prozor na nepoznatog smeđokosog muškarca, koji je stajao ispred radnje i razgovarao sa Normanom.

„Ko je on?”

„Stolar. Jedan od onih tipova koji znaju sve da rade. Doselio se iz Albanija. Takođe se prijavio za vatrogasca. “ Bet uzdahnu i odsutno uze umotano čokoladno jaje. „Zar nije divan?” upita Bet.

Gledano Šarlotinim očima, nije mogao da se poredi sa određenim tamnokosim reporterom, ali za Bet, Šarlot je videla potencijal. „Dobar je”, složi se brzo. Svakako, Bet je izlazila iz strahovite emotivne krize. „Ali, da nije malo rano posle... znaš već?”

„Neću da ulećem ni u šta, ali smem da gledam, zar ne?” Šarlot se slatko nasmeja. „Gledanje je pozitivan znak.”

Njena drugarica klimnu: „Osim toga, sve što sada radim ili ne radim je krajnje oprezno.”

Oči joj zasijaše na poseban način koji Šarlot nikad do sada nije videla. Lekcija naučena, pomisli ona. Žena može, u stvari, da preboli muškarca. Ipak, uprkos Betinoj sposobnosti da odskoči, Šarlot je sumnjala da je sve to bilo baš tako lako, bar kao što se Bet pretvarala da jeste. Međutim, smejala se, srećna što čuje kako njena drugarica razumno razmišlja, iako je sanjarila o frajeru dana. „Ima li on ime?”

„Tomas Skalia. Egzotično, zar ne?“ Dok je Bet pričala, muškarac o kome je bilo reči se okrenu prema izlogu, kao da je primetio njen pogled. „Prišao mi je na poslednjoj bejzbol utakmici. Kada si me ostavila i pobešla.“

Šarlot nije odgovorila na tu provokaciju. Već je ostavila poruku na majčinoj telefonskoj sekretarici da želi da vidi svoje roditelje. U sebi je ceo dan osećala nervozu jer se još uvek nisu javljali da potvrde njen poziv mada je taj trenutak zabrinuto iščekivala.

Koliko god iznenađujuće zvuči, Samsonove reči su na nju poprilično uticale. Baš kao i Romanovo odsustvo. Još uvek nije bila sigurna kako da poveže bacanje novčića sa njegovim stvarnim željama, ali je u svom srcu znala da nije želela da se među njima završi.

Došlo je vreme da se suoči sa svojim roditeljima i sa svojom prošlošću. U protivnom, nije imala budućnost.

„O, Bože.“ Betin vrisak prenu Šarlotine misli, „On ulazi unutra.“

Dovoljno sigurno, vrata se otvoriše i Tomas Skalija uđe unutra. Samouvereno se šepurio, podsećajući na mužjaka koji napada i Šarlot prekrsti prste. Nije htela da Bet upadne u istu zamku sa još jednim dominantnim muškakrcem koji je želeo da preuzme kontrolu i promeni prelepu osobu kakva je ona zaista bila.

Zvončići iznad vrata su zvonili za njim dok je prilazio stolu. „Dobar dan, devojke“, nakrivi glavu u znak pozdrava. „Bet sam već upoznao.“ Nasmeha se, otkrivajući rupice na obrazima koje nisu imale nikakav efekat na Šarlot, ali koje su izazvale Betino koprcanje na stolici. „Ali, mislim da nisam imao zadovoljstvo.“ On pogleda Šarlot, samo na kratko.

„Šarlot Bronson“, reče ona, pružajući ruku.

On je stegnu. „Tomas Skalia. Zovite me Tom.“ Dok je pričao sa Šarlot, njegov oduševljeni pogled nije silazio sa Betinog uzbuđenog lica.

Šarlot je posmatrala njihovu nemu igru sa mešavinom zabave i čežnje za Romanom. Nedostajao joj je, osećala se toliko očajno da je njihovo poslednje viđenje, sa svim uvredama koje su razmenili, izgledalo smešno. Međutim, ništa nije bilo smešno u bacanju novčića i njegovom stavu prema zavetovanju. Kada Šarlot bude sklopila mir sa sopstvenim duhovima, još uvek neće biti garancije da će se on skrasiti. Naročito sada kada se vratio svojim putovanjima.

„Onda, kako mogu da ti pomognem?“ Betin glas promuklo odjeknu, vraćajući Šarlot u sadašnjost.

„E, sad, to je varljivo pitanje.“ Tomas se nagnu bliže.

Bet pipnu činiiju sa čokoladicama. Ruke su joj drhtale dok je uzimala umotano čokoladno jaje. Šarlot je s nevericom posmatrala kako Bet samouvereno flertuje, ubacujući drhtavim rukama uskršnje jaje od čokolade umotano srebrnom folijom u usta.

„Divim se ženama koje će pojesti sve ne obraćajući pažnju na kalorije ili težinu“, reče Tomas uz šeretski osmeh.

Bet ispljunu slatkiš i prekri lice dlanovima.

Šarlot uguši smeh. Očigledno je da se čak i najumešnja zavodnica unervozi u društvu pravog muškarca. „Stidim se”, zacvile Bet, glasom koji je prodirao kroz njene sklopljene ruke.

Ovog puta Šarlot se zakikota. Tomas šapnu Bet na uvo nešto tiho i očigledno sasvim lično. Kada su u pitanju njih dvoje, nije postojao niko drugi na svetu. Vreme je da zбриše, pomisli Šarlot.

Ona pogleda na sat. Četiri i trideset posle podne. „Znaš šta? Danas nema gužve. Zašto ne bismo zatvorili ranije?”

„Savršeno”, reče Tomas Bet. „Nadao sam se da ću te nagovoriti da mi se pridružiš za večerom. Šarlot, i ti si veoma dobrodošla”, dodade on ljubazno, ali ona oseti protivljenje u njegovom glasu i osmehnu se.

Bet je prostreli preklinjućim pogledom. O, ne. Neće valjda Šarlot biti treći točak na početku nove ljubavi. Pustiće da se ovo dvoje sami smuvaju. Šarlot ohrabrujući dodirnu Betinu ruku. Bet će lako pregrmeti ovu večeru. Naročito ako na vreme odvijje foliju sa putera.

Šarlot uverljivo odmahnu glavom sa žaljenjem i poče da sakuplja svoje stvari. „Hvala u svakom slučaju, ali imam nešto isplanirano”, sлага ona. „Ali, Bet je slobodna. Tako mi je rekla danas popodne.” Šarlot oseti kako je Bet strelja pogledom, ne pridajući tome značaj. Tištili su je mnogo veći problemi. „Ja ću zaključati.”

„Neću da čujem. Ti idi gore”, reče Bet. „Ja ću zaključati kada pođem.”

Odugovlačenje. Šarlot je dobro poznavala tu taktiku. Bet je verovatno mislila da je Romeo bezbedniji u radnji nego negde drugde nasamo s njom. Bet nije imala ideju kakva erotika može da se desi u ovoj radnji. Šarlot i Roman jesu. Iz prve ruke.

Ona proguta knedlu u grlu koju je izazvalo sećanje. „Drago mi je da sam te upoznala, Tomase.”

„I meni.”

Minut kasnije, Šarlot je izišla i potrčala uz stepenice ka stanu. Kada je stavila ključ u bravu i otvorila vrat, dočekalo ju je zveckanje kuhinjskog pribora i buka ljudskih glasova. Baš kao i primamljiv miris pečene piletine i pire krompira, vraćajući joj uspomene iz detinjstva.

Stomak joj je krčao od gladi i treme, jer su je, bez sumnje, u stanu čekali roditelji.

„Dušo, stigla je.” Majčine reči potvrdiše njenu pretpostavku.

Unutar njenog obično usamljenog stana, Šarlot je zatekla svoju porodicu za stolom koji je bio postavljen za troje, sa svežim cvećem i bokalom leda u sredini. Roditelji su je razdragano presreli u maloj dnevnoj sobi. Nakon pompeznog javljanja, Šarlot se izvini i brzo otrča u kupatilo; bilo joj je potrebno umivanje hladnom vodom da skupi hrabrost i snagu.

Na putu ka svojoj sobi, čula je šaputanje dvoje ljudi koji su se dobro poznavali. Prostreli je jeza. Uopšte nije ovako zamišljala svoju porodicu. Ipak, puno su se pomučili u vezi sa ovim okupljanjem, očigledno prihvatajući njen telefonski poziv kao uvertiru - što je na neki način i bila. Sada je samo morala da iznađe način da sklopi mir sa sopstvenim duhovima.

Večera je prošla u tišini. Ne samo zato što Šarlot nije nameravala da svoje roditelje počasti neprijatnim obrokom, već zato što nije znala o čemu bi pričala. Bilo je previše kasno za razgovor o tome kako je tata proveo dan ili koliko je Šarlot uživala u svom poslu. Pitala se da li je možda kasno za sve. Ako jeste, onda je bilo kasno za nju i Romana, nešto što je Šarlot odbijala da prihvati.

Kada su završili sa glavnim jelom, Šarlot je zurila u svoju šolju za kafu i igrala se sa kašičicom, skupljajući snagu. „Dakle”, pročisti grlo.

„Dakle”, Eni pogleda u Šarlot očima punim nade i iščekivanja da je Šarlot pomislila kako bi mogla da se udavi u njima.

Njena majka je želela pomirenje obe strane i Šarlot je mogla da smisli samo jedan način. „Zašto se vas dvoje niste razveli?” Upita ona preko sveže ispečene pite sa jabukama. Njenim roditeljima viljuške zvučno padoše na sto u isto vreme. Nije mogla da se izvini za nešto što je imala na umu tolike godine.

Morala je da razume kako su došli do ove tačke. Bilo je krajnje vreme.

TRINAESTO POGLAVLJE

Rasel je netremice gledao svoju ćerku, namerno ne primećujući svoju ženu. Ako dopusti Eni da ga omete, nastaviće da preuzima krivicu za njihovu razdvojenost, ali više ne. I ne samo zato što je želeo dobar odnos sa Šarlot, već zato što je imao osećaj da njena budućnost zavisi od njegovih odgovora.

Njegovih iskrenih odgovora. „Tvoja majka i ja se nikada nismo razveli zato što se volimo.”

Šarlot spusti viljušku i baci salvetu na sto. „Oprosti, ali to pokazujete na jako čudan način.”

U tome je bio problem, pomisli Rasel. „Ljudi pokazuju svoja osećanja na različite načine. Ponekad čak neke stvari sakriju da bi zaštitili one koje vole.”

„Da li je to izgovor za tvoje odsustvo svih ovih godina?” Ona odmahnu glavom. „Žao mi je. Mislila sam da ću ovo moći da podnesem, ali ne mogu.”

Ona ustade i Rasel učini isto, hvatajući je za ruku. „Možeš. Zato si me zvala. Ako hoćeš da vičeš, vrištiš, besniš, samo izvoli. Sigurno sam to zaslužio. Ali, ako hoćeš da saslušas i onda da nastaviš sa svojim životom, mislim da ćeš mnogo više postići.” Zavlada tišina, što je Šarlot iskoristila da se povrati od šoka i odluči odakle da počne. Nije joj promaklo da je Eni ostala da sedi na svom mestu, posmatrajući ih u tišini. Dr Falon je rekao da je svakom leku protiv depresije potrebno neko vreme delovanja, stoga Rasel nije očekivao da se čudo dogodi preko noći. Ako nije bila spremna da učestvuje u razgovoru, bar je bila prisutna i bio je svestan da je to za nju veliki korak.

Šarlot prekrsti ruke na grudima i duboko uzdahnu. „U redu, slušam.”

„Tvoja majka je oduvek znala da sam želeo da budem glumac i da ne bih mogao da preživim u Jorkšir Folsu.”

Šarlot baci pogled na Eni, tražeći potvrdu njegovih reči, i ova klimnu glavom.

„Da bi sve bilo kristalno čisto, venčali smo se pre nego što je zatrudnela sa tobom, pre svega zato što smo to oboje želeli”, reče njen otac.

„Zašto si onda...” Šarlot zastade i teško proguta.

Srce mu se cepalo dok je gledao koliko je njegova ćerka patila, ali nije bilo izlečenja dok sve ne izbace na videlo. Napokon je shvatio. „Zašto sam šta?”

„Otišao?”

On pokaza rukom na kauč u susednoj sobi i zajedno se premestiše na cvetnu garnituru. Eni ih je tiho pratila, smestivši se pored Šarlot i uzevši je za ruku, čvrsto je stežući.

„Zašto si otišao u Kaliforniju bez nas?” upita Šarlot. „Ako si toliko voleo mamu kao što tvrdiš, zašto nisi ostao ovde i brinu o nama? Zar su ti žena i dete bili toliko teret? Zar bi u tolikoj meri sputavali tvoj način života?”

„Ne”, reče on, vidno uznemiren njenim načinom razmišljanja. „Nemoj u to da veruješ. Nisam mogao da ostanem jer sam u suštini svog bića glumac. Nisam mogao da žrtvujem sebe. Sebično, pretpostavljam, ali istinito. Morao sam da glumim i morao sam da budem na pravom mestu da bih ostvario svoje snove.”

„I ja sam to oduvek znala.” Eni progovori po prvi put, a zatim obrisa suzu sa Šarlotinog lica.

Šarlot ustade i ode do prozora, gledajući kroz njega negde u daljinu. „Da li si znao da sam sanjala kako sa tobom idemo u Kaliforniju? Držala sam spakovane kofere ispod kreveta za svaki slučaj. Ne znam koliko dugo sam o tome maštala. Na kraju sam shvatila da ti je gluma mnogo važnija od nas”, sleže ramenima. „Mada ne mogu da priznam da sam ikada prestala.”

„Drago mi je. Možda duboko ovde...” - on pokaza na svoje srce
„možda si razumela koliko nije istina da brinem više od svojoj karijeri nego o vama.”

„Zašto mi onda ne ispričaš kako je zaista bilo?”

Rasel je pozeleo da je njegovo objašnjenje koncizno i kompaktno kao što je ona mislila da jeste. Međutim, u pitanju su bila osećanja. Njegova. Enina... nije bilo tako jednostavno. Sve to vreme Rasel je mislio da pothranjuje Eninu potrebu za porodicom i potrebu ćerke da bude sa svojom majkom, pomagao je obema. Ali, njegova ćerka ga je netremice gledala, velikim, optužujućim očima i shvatao je koliko grešku je napravio.

On duboko uzdahnu, svestan da će je njegove reči povrediti mnogo više od njegovog odsustva. „Svaki put kada sam se vraćao, uključujući i ovaj poslednji, pitao sam tvoju majku da pođe sa mnom u Kaliforniju.”

Šarlot koraknu unazad, teturajući se od iznenađenosti. Ceo njen život bio je sazdan od pretpostavke da njen otac nije želeo da ih povede sa sobom. Eni je ohrabivala to ubedenje. Nikada nije ni pomenula da je Rasel predlagao da mu se pridruže.

Šarlot zadrhta, tresući se u neverici. „Ne. Ne. Mama bi otišla u Kaliforniju. Ona nije birala da ostane ovde sama i čeka tebe, dopuštajući da ljudi pričaju o nama. Dopuštajući da mi se deca smeju jer nisam imala tatu koji me voli.” Šarlot pogleda u majku, tražeći potvrdu.

Ako bi se sada ispostavilo da je bilo suprotno, to bi značilo da je nepotrebno izgubila tolike godine koje je mogla da provede sa svojim ocem. Čak i da nije bio u gradu, a da je znala da je voli, da je se ne odriče, njena emotivna osnova bila bi mnogo čvršća.

Naravno, njena majka bi to znala. „Mama?” Šarlot je mrzela prizvuk male, bespomoćne devojčice u svom glasu. Ona ispravi ramena, odlučna da podnese svaku sledeću stvar koju joj budu servirali.

Neverovatno, ali Eni klimnu glavom. „To je... to je istina. Nisam mogla da napustim grad i sve što mi je bilo poznato. I nisam mogla da podnesem odvajanje od tebe, zato smo ostale ovde.”

„Ali, zašto mi bar nisi rekla da nas je tata želeo? Znala si da želi tebe. Ta misao te smirivala i grejala u dugim hladnim noćima. Zašto nisi isto želela i meni?”

„Želela sam ono što je najbolje za tebe. Ali, stidim se da priznam da sam uradila samo ono što je najbolje za mene. Način na koji si reagovala kada je tvoj otac otišao i način na koji si se kljukala svim tim knjigama o Holivudu, bojala sam se da ću te izgubiti kada bih ti rekla istinu. Oduvek si bila više na oca nego na mene.” Eni zaplaka, brišući oči rukama. „Mislila sam da ćeš otići kod njega a mene ostaviti ovde. Samu.”

Šarlot zatrepta. Sa osećajem utrnulosti, spusti se na kauč. „Sve ove godine krivila sam tebe.” Ona pogleda svog oca u oči.

„Znao sam to, dušo.”

I jeste. Dok je majka dozvoljavala da joj dete pati, njen otac je ovekovečio laž da ih je obe napustio. „Zašto?”

Rasel teško uzdahnu: „U početku, to je bilo iz ljubavi i poštovanja prema željama tvoje majke. Strašno se bojala da te ne izgubi da nisam mogao da se otrgnem osećanju da si bila potrebija njoj nego meni. Kako sam mogao sve to da objasnim maloj devojčici?”

„A kasnije?”

„Postala si ljuta tinejdžerka.” On stavi ruku oko svog vrata, zavrte glavom i poče da se masira. „Svaki put kada bih došao, nisi htela normalno da popričaš sa mnom, čak ni o vremenu. Zatim si otišla na koledž, pa se preselila u Njujork, i postala dovoljno mudra da svoje posete kući uskladiš tako da mene izbegneš.

U trenutku je shvatila da je bio u pravu i obuze je neočekivana krivica i tuga. Možda ju je upravo ta krivica na sve to naterala, pomisli ona.

„Pretpostavljam da se nisam dovoljno trudio.”

Šarlot uzdahnu. „A ja se uopšte nisam trudila.” Ovo priznanje joj nije bilo nimalo lako.

„Ja sam kriva, ali postoji objašnjenje. Pokušavam da prebrodim krivicu, ali...” Drhtavim rukama, Eni posegnu za svojom tašnom i izvadi malu bočicu sa lekovima. „Dr Falon je rekao da patim od teške depresije.”

Zar nije Šarlot prišla doktoru, predosećajući tako nešto?

Eni zatrepta, suzdržavajući suze. „Možda sam trebala da počnem da ih pijem mnogo ranije, ali nisam shvatala da mi je bila potrebna pomoć. Tvoj otac je rekao... da je dr Falon razgovarao sa tobom i da si mu rekla kako sumnjaš da možda postoji neki problem. Nisam znala. Mislila sam da treba ovako da se osećam. Mislila sam da je to normalno. Odnosno, uvek sam se ovako osećala”, izdavao ju je glas, ali ona tužno nastavi: „I ne bih podnela da i tebe izgubim. Znam da sam ti nanela bol zbog moje... bolesti i žao mi je.” Eni čvrsto zagrlila Šarlot. „Izvinim, dušo.”

Njena majka je mirisala kao prava majka - toplo, meko i smirujuće. Uvek je izgledala krhko, Šarlot je to sada uvidela. Čak i posao bibliotekarke bio je savršen za nju zbog tišine i mira koji je tamo vladao.

„Mama, ne ljutim se na tebe.” Bila je samo zbunjena i dotučena. Knedla u grlu bila je velika i bolna, nije bila sigurna da li je u stanju da proguta toliku istinu.

Gledajući unazad, sve je dobijalo neki smisao, međutim, u poslednje vreme Šarlot je shvatila da je problem postao mnogo ozbiljniji. I dalje je imala osećaj da se suočavaju sa nečim ukorenjenim mnogo dublje od blage depresije, nečim što liči na mentalno oboljenje. Zbog čega bi inače stalno držala zatvorene prozore i navučene zavese i više volela samoću od društva drugih ljudi, uključujući muža koga voli?

Kako to da niko od njih nije ranije primetio znake? Možda su svi bili zaokupljeni sobom, pomisli Šarlot tužno.

„Mislim da bi trebalo da te ostavimo samu da o svemu dobro razmisliš,, odgovori on na Šarlotino čutanje i uze njenu majku za ruku. „Eni?”

Ona klimnu. „Idem” , reče i pogleda još jednom Šarlot. „Izvini još jednom.” Krenuše zajedno ka vratima, ostavljajući Šarlot samu.

Nadala se i molila Bogu da će sa istinom doći razumevanje i mir. Ali, trebalo joj je vremena da bude sama da bi razumela stvari koje je čula i da bi odlučila kako sada da se postavi. Šta da oseća kada prođe ova utrnulost.

Nekoliko sati kasnije, Šarlot se uvukla u krevet pored širom otvorenog prozora da bi gledala u tamno noćno nebo. Bila je previše povređena da bi mogla da spava i možda će joj brojanje zvezda pomoći da se opusti. Nažalost, misli su joj letele kroz glavu strahovitom brzinom. Život u iluziji, pomisli ona. Otac, za koga je mislila da je ne voli, u stvari ju je voleo.

Za ceo život, Šarlot je izgradila svoj odnos i ponašanje prema muškarcima kao Rasel i večitim putnicima kao Roman Čendler na lažima o napuštenosti koje su ovekovečili njeni roditelji. Ali, Rasel Bronson nije bio onakav kakvog ga je Šarlot zamišljala. Bio je sebičan i imao je svojih grešaka, ali je voleo njenu majku. Šarlot je za to morala da mu oda priznanje. Čak i da

je učinio nešto više i pomogao obema, Eni i svojoj ćerki, nije mogao da žrtvuje ceo svoj život u ime ljubavi.

Šarlot nije to mogla da traži od Romana. Više ne. Kada bi tražila od njega da ostane u Jorkšir Folsu, bilo bi to podjednako sebično kao što je i Rasel bio na neki svoj način. Roman je zasluživao mnogo više od nje.

Ironično, zaista. Roman nije bio čovek kakav je njoj bio potreban. Šarlot je bilo potrebno da Roman bude lualica bez osećanja, da voli i da ostavlja kao neženja koji je voleo samo sebe. Bilo joj je potrebno da Roman bude sve to zato što joj je davao razlog da ga drži na emotivnoj distanci. Da zaštiti sebe od povređivanja na način na koji je to činila njena majka.

Sada joj je bio potreban samo on.

Ušuškala se još dublje u krevetu, navukla pokrivač i zevnula. Ljubav se na čudan način provlačila kroz šupljine njene bezbednosne mreže, pomisli Šarlot. Već sutra će učiniti svoj sledeći sudbonosni skok bez garancije gde će doskočiti.

Šarlot je u neku ruku spavala lakim snom jer ju je prvo probudilo već u zoru. Posle dugog perioda, po prvi put je spavala dobro i širom otvorila oči da ubrza dotok adrenalina. Istuširala se, pojela šolju jogurta od breskve i odlučila da pozove Rika.

Podigao je slušalicu već posle prvog zvona. „Rik Čendler na vašoj usluzi.”

„Neko je dobro raspoložen”, uzvratila Šarlot.

„Da, pa dešava se kad sve ide glatko. Šta ima kod tebe, Šarlot? Sve okej?”

„Jeste”, reče ona, pomislivši na svoju odluku da potraži Romana. „I nije”, promrmlja, znajući da Riku mora da ispriča o Samsonu iako je obećala da će ga zaštititi i da bezazlenog čikicu neće prijaviti. „Moram da razgovaram sa tobom.”

„Znaš da za tebe uvek imam vremena, ali upravo sam krenuo prema vratima. Imam zakazan sastanak u Albaniju i vraćam se tek večeras.”

Njeno razočaranje bilo je veliko. Sada, kada je napokon odlučila, bila je spremna za akciju.

„Šta misliš da svratim u povratku kući?” upitala on. „Negde oko sedam.”

Šarlot pričvrstila slušalicu ramenom i olizala kašičicu, proveravajući svoj raspored. „Večeras je Noć sponzora. Trebalo bi ceremonijalno da bacim prvu lopticu na večerašnjoj utakmici Roketsa.” Iako bi se radije odrekla celog dana samo da što pre dođe do Romana, nije mogla da izneveri decu. Svakako to nije želela.

Ono što je htela da kaže Riku nije mogla na javnom mestu i morala je da sačeka do večeras, „Zašto ti ne bi došao kod mene posle utakmice?” predložila ona.

„Zvuči intrigantno. Da li je sa tobom sve u redu?”

Ona zakoluta očima. „Hoćeš li prestati da me ispituješ? Počinješ da zvučiš kao stariji brat koga nikad nisam imala.”

„Da, dobro, obećao sam.”

„Obećao si šta?” Treperenje u stomaku bivalo je sve snažnije. Zbog čega sad?

Zavlada tišina sa druge strane žice. „Daj, Rik. Šta si pod tim mislio?”

On pročisti grlo. „Ništa. Samo to da mi je posao da održavam red.”

Njegov posao kao policajca ili kao brata? zapitala se. Da li je Roman naterao Rika da mu nešto obeća pre odlaska?

„Onda sam dobro.” Koliko god da je bila radoznala, prihvatila je Rikov neuverljiv odgovor. Imala je pametnija posla od mozganja na temu braće Čendler i njihovih internih dogovora.

„Vidimo se večeras.”

„Važi. Pažljivo vozi.“ Šarlot spusti slušalicu i teško uzdahnu. Pred njom je bio dug radni dan i bejzbol utakmica, a zatim će saznati gde je Roman. Šarlot je imala dvanaest sati da skupi snagu za svoje imaginarno putovanje. Da napusti Jorkšir Fols i nepozvana se pojavi na Romanovim vratima, nemajući predstavu kako će biti dočekana.

Dan je prolazio, palo je veče i Šarlot je napokon bacila loptu dok su je njeni roditelji gledali sa tribina. Zajedno. Bila je zadržana mada nije gajila suviše iluzije. Rasel se vraća u Kaliforniju početkom sledeće sedmice. Ovoga puta sam, ali verovano ne zadugo.

Eni je pristala da poseti psihoterapeuta. Harington je imao odličnu kliniku za mentalne bolesti i njena majka je odlučila, uz očevo ohrabrenje, da se vidi sa lekarom kog je preporučio dr Falon. U međuvremenu, njen otac je odlučio da zamrzne poslove u L.A. i dođe kući na duži period, koliko bude dovoljno da Eni počne sa terapijama i vremenom se privikne na mogućnost selidbe na zapad.

Ima li kraja čudima? pomisli Šarlot. Opet je imala nadu u život, više nego ikada do sada. Kao da su znali, Šarlotini Roketsi su opet pobedili, uprkos povredi članka njihovog glavnog pičera i još nekim sitnim povredama u timu. I ako su stigli tek na pola puta do kraja sezone, proglasili su Šarlot za svoju srećnu amajliju, poklonivši joj mali medaljon u obliku svemirskog broda u znak zahvalnosti za njeno sponzorstvo i dosadašnje savršene rezultate. Gest joj je veoma imponovao, osećala je zadovoljstvo što ih nije ostavila na cedilu zarad svog privatnog života.

„Kog privatnog života?“ zapita se glasno na putu kući, kada se veče završilo.

Šala je bila na sopstveni račun. Čak je i njena majka imala privatni život, s obzirom da Šarlot nije imala nikakav. Ali, čim bude videla Rika i saznala informacije o Romanu, biće na pravom putu, gde, nije znala, ali bar će preduzeti pozitivne korake.

Šarlot spusti ključeve na kuhinjski sto, priđe telefonskoj sekretarici i pritisnu dugme za preslušavanje. „Cao, Šarlot. Rik ovde. Zadržao sam se u Albaniju i onda sam dobio službeni poziv, ali, čim stignem u grad, dolazim kod tebe. Moramo da razgovaramo, zato ne mrdaj.“

Kao da je imala gde da ide. Ne preterano umorna mada iscrpljena od utakmice, ušla je u kuhinju i otvorila frižider u potrazi za sladoledom od vanile sa karamel prelivom, koji je držala na tajnom mestu u samom dnu zamrzivača. Sa kašikom u ruci, uputila se u spavaću sobu da uključi televizor. Pored zanimljivog tv programa, shvatila je da se mnogo prijatnije oseća u svojoj sobi nego u skućenom dnevnom boravku njenog malog stana. Uz malo sreće, naći će već nešto na tv programu da ubije vreme do Rikovog dolaska.

Prilazila je spavaćoj sobi, zahvatajući punu kašiku sladoleda. Iznenadi je prigušeno svetlo koje je dopiralo iz nje. Ne seća se da je lampu pored uzglavlja ostavila upaljenu jutros kada je krenula na posao. Sleže ramenima, pa uđe u svoje lično svetilište, obližujući ostatke sladoleda sa usana.

„Mogao sam i ja to da uradim. Ako si spremna da razgovaramo.“

Šarlot se ukopa u mestu. Na sekund joj srce zastade, a zatim poče da lupa još brže i snažnije nego pre. „Romane?” Glupo pitanje. Naravno da je taj duboki, promukli glas bio njegov.

Bio je to Roman. U seksipilnoj sivoj trenerci i plavoj majici, sedeo je bosonog na njenom krevetskom pokrivaču, okružen raznobojnim jastučićima. Samo bi muškarac njegove savršene građe mogao da izgleda još muževnije na tako ženstvenom krevetu. Samo zaljubljena žena bi poželela da pobaca jastučice kroz prozor i potrči mu u zagrljaj.

Ona ispusti nervozan kratak uzdah. Nedostajao joj je i bila je luda od sreće što ga vidi, ali prvo su morali da raščiste neke nerazjašnjene račune. Dok ne razgovaraju o tim problemima i ne postignu zajedničko rešenje koje će odgovarati i jednom i drugom, među njima je bilo previše neizvesnosti. Iako je Šarlot u ovom trenutku osećala da bi mogla da živi samo od ljubavi i vazduha koji je on disao, bila je pametnija od toga.

Bar se nadala da jeste. Jer se njena rešenost da čeka prebrzo topila.

Roman je s teškom mukom ostao miran i pribran. Nije mu bilo lako zavaljenom u Šarlotin meki krevet, okruženom njenim ženstvenim mirisom koji mu je sve vreme nedostajao. Još teže je podnosio to što je gledala u njega sa mešavinom čežnje i obzirivosti u tim velikim zelenim očima.

Stigao je u grad i, dok su svi bili na svečanoj večeri posle utakmice Male lige, ostao je neprimećen, što je bilo dobro jer je računao na efekat iznenađenja.

Želeo ju je samu, što pre to bolje, hteo je da je zgrabi i potrči u njegovu kuću, u njen stan, bilo gde. Imao je puno toga da podeli sa njom, od putovanja u Vašington D.C. do budućnosti koja je, nadao se, uključivala i nju.

Ali, bez obzira koliko je želeo da prebrodi fizičku razdvojenost između njih, nije hteo da je požuruje. Prvo je morala da mu veruje.

„Jesam li ti nedostajao?” upita on.

„Jesam li ja tebi nedostajala?” uzvratila ona.

On se osmehnu. Dobro, bar nije izgubila smisao za humor, osim toga, nije ni očekivao da će mu potrčati u zagrljaj. „Naravno da si mi nedostajala.”

Umesto da je nađe kod kuće ili u radnji, Šarlot je pronašao na igralištu kako ceremonijalno baca prvu loptu. Zatim ju je zagrljao njen otac. Njen otac. Kada je video njeno veliko srce koje oprašta, Roman se iznova zaljubio u nju.

Video je kako se osmehuje Raselu i odmah shvatio da je sklopila mir sa tim delom svog života. Nadao se da će joj to omogućiti da sklopi mir i sa njim.

On potapša krevet pored sebe. „Pridruži mi se.”

„Kako si ušao?” upitala ona umesto toga.

„Požarne stepenice. Znao sam da ćeš ostavljati otvoren prozor iako nisam bio tu da te čuvam.” Upravo tako. Dakle, popeo se preko požarnih stepenica i lepo smestio u njen krevet i čeka.

„Trebalo ti čuvar, Šarlot.” Setio se da joj je isto to rekao prilikom njihovog prvog susreta u hodniku Normanovog restorana. Nikada nije mogao da zamisli da

če se njih dvoje spojiti na ovakav način, njegovo srce i budućnost zavisili su od odluke ove prelepe žene.

„Hoćeš da se prijaviš?” upita ona.

On sleže ramenima, trudeći se da ne pokaže svoja osećanja. Ne još. „Mislio sam da već jesam.”

„Zato što si rekao glava kada je Čejs rekao pismo?” zapita ona preterano nemarno.

Njeno lagano ubadanje otkrivalo je da je još uvek povređena a razlog je bio on. „Čejs zapravo nije ni učestvovao.”

Ona izvi jednu obrvu. „Da pogodim. Zato što je već otplatio svoje dugove.”

„Rik je bio u pravu kada je rekao da si pametna.”

Ona zakoluta očima.

„Jesi li dovoljno pametna da pođeš za mnom?” upitao je, uzimajući u obzir otvoreni kofer na drugom kraju sobe koji mu se rugao sa tom pretpostavkom od kada je ušao. Sama činjenica da je bila dovoljno hrabra da otputuje potvrđivala je ono što je već znao. Ličila je na svog oca više nego što je bio svestan, i on je sada shvatao da to uopšte nije bilo loše. Činilo mu se da je i sama to znala.

Bila je Romanova savršena polovina. Za muškarca koji nikada ranije nije tako razmišljao, bilo je to ogromno priznanje upravo ono koje je želeo da podeli sa njom.

„Hajde, Šarlot. Nije valjda da sam ti uštedeo put?” otkrio je nadu u svom glasu, ali nije brinuo zbog toga. Ako je bilo potrebno da joj izvadi srce da bi ga ona zgazila samo da bi je povratio, on bi to učinio.

„Proklet da si Romane.” Ona dohvati heklani jastučić sa svog noćnog stočića i pogodi ga pravo u glavu. „Previše si arogantan za tvoje dobro.”

„Ali ne i za tvoje, nadam se? Oprosti mi, Šarlot.”

Ona proguta i udari nogom o pod, ostavljajući ga da čeka. „Arogantan si”, promrmlja ona, ali osmeh joj je igrao na usnama, onaj koji nije mogla da sakrije, bez obzira koliko je bila ljuta, iako se očigledno trudila.

„Jedan od mojih šarmantnih kvaliteta. Sada prestani da odugovlačiš i reši me ove bede.”

Našla se pogođenom, izvijajući obrvu u čudu. Očigledno je iznenađena što je bio nesrećan. Roman je bio zatečen. Kako je mogla da zna da je samo pola čoveka bez nje? „Reci mi, gde si planirala da ideš?”

Ona odmahnu glavom. „O, ne. Ti prvi. Gde si ti nestao, ili bolje, zašto si se vratio?”

„Dođi, sedi pored mene i reći ću ti.”

„Zoveš me da sedim na sopstvenom krevetu pored tebe, nepozvanog gosta. Šta nije u redu sa ovom slikom?”

On baci pogled oko sebe i pogled mu zastade na velikom ovalnom ogledalu na zidu preko puta. U njemu je savršeno dobro video sebe kako leži u njenom

krevetu. On sleže ramenima. „Koliko ja vidim, ništa.”

Sa uzdahom, ona ponosno napravi nekoliko koraka i smesti se pored njega dok je činiya sa istopljenim sladoledom bila njeno jedino oružje. „Pričaj sada.”

„Samo ako obećaš da ćeš me posle nahraniti.”

„Romane...”

„Ne odugovlačim. Ozbiljan sam, satima ništa nisam jeo. Doleteo sam i došao pravo ovamo da te vidim.” Sa neznatnim skretanjem na bejzbol utakmicu gde je uvideo koliko je postigla u novoizgrađenom odnosu sa svojim

ocem. „Dakle, ako ti se sviđa ono što budeš čula, moraš da obećaš da ćeš me nahraniti.”

„A posle ćeš verovatno tražiti da te hranim svojom rukom.” „Ustima bi mi još više odgovaralo”, zadirkivao ju je.

Usne joj se iskriviše u neodlučan osmeh.

Dobro je da još uvek može da utiče na nju, pomisli on. „Bio sam u Vašingtonu D.C.”

„Dovoljno iskreno”, promrmlja ona i spusti činiyu na stočić. „Obećala sam da ću te hraniti.”

„Odlično. Sećaš se da sam ti pričao o poslovnoj ponudi u D.C.- u?” Sledeću misao mu prekinu kucanje na Šarlotinim vratima. Usledilo je konstatno pritiskanje zvona.

Ona skoči iz kreveta. „To je Rik. Zamolila sam ga da svrati da bih mogla da saznam...” Ona prekinu na vreme da mu ne bi rekla sve.

„Sta da saznaš, Šarlot?” Ali već je znao. Baš kao što je mislio. Tražila ga je.

„Ništa važno.” Obli je rumenilo ali, pre nego što je mogao da odreaguje, Rik opet zalupa na vrata. „Moram da se vidim sa Rikom u vezi sa nečim drugim. Biće veoma interesantno, obećavam.”

Interesantnije od njih dvoje? Roman je sumnjao u to. „Važi, pusti gnjavatora da uđe.”

On ustade sa udobnog kreveta, prateći Šarlot do dnevne sobe i besnim pogledom pozdravi brata.

„Nisam znao da se vratio.” Rik pokaza na Romana. „Dobrodošao kući... oh, sranje.”

„Baš i nije pozdrav kakav sam očekivao.”

„Nećete verovati kada vam ovo budem ispričao.” Rik odmahnu glavom. „Haos! Ni sam ne mogu da verujem.”

Roman nakrivi glavu. „Oboje ste me zaintrigirali.” Rik duboko uzdahnu.

„U redu, prvo dame.”

„Tako je.” Šarlot raširi ruke uz blagi naklon, vrlo nekarakterističan njenoj prirodi, što Romana još više zabrinu. „Ne”, reče ona, menjajući odluku. „Ne valja. Prvo ti.”

Rik sleže ramenima. „Stigao sam kući, planirajući da dođem pravo ovamo i dobijem pozive iz stanice. U stvari, nekoliko poziva. Mislio sam da je kradljivac gaćica opet bio u akciji.” „Šta?” Roman i Šarlot uzviknuše u isto vreme.

„Međutim, desilo se suprotno od toga. Gaćice su vraćene.” Roman poče da se smeje. „Mora da se šališ.”

„Ne, brate. Do zadnjeg, svaki par je vraćen, ili u kuću, ili ostavljen ispred kuće na verandi. Iako još uvek formalno nismo optužili Romana, planirao sam da saopštim Šarlot da su žene u gradu digle ruke od ideje da je Roman kradljivac gaćica.” Rik provuče ruku kroz kosu.

„Zašto? Jeste li ga uhvatili?” oprezno zapita Šarlot.

„Ne, do đavola.”

Da li se Romanu učinilo, ili je primetio kako je odahnula sa olakšanjem?

„Ali, pošto je Roman van grada, moraće da se odreknu svojih fantazija u vezi sa mojim mlađim bratom”, nastavi Rik.

„Šta je bilo? Ljubomoran si što tebi nisu mahale gaćicama u lice?” naceri se Roman.

„Smešno.” Rik odmahnu glavom. „Sad mi je palo na pamet, kada si već u gradu, izgleda da ćeš morati da živiš sa tim žigom”, reče smejući se.

Na Romanovo zaprepašćenje, Šarlot stade uz njega i uvuče svoju toplu, meku ruku u njegovu. Stojeći pored njega pogleda u Rika i reče, „Neće.”

„Znaš nešto o ovome, je l' da?” upita Roman.

„Možda”, i stisnu mu ruku jače. Mada nije morala da brine o njemu, svidela mu se njena zaštitnička strana. Naročito od kada su skoro izgledili svoje odnose, svejedno ga je branila.

„Daj, Šarlot. Ne možeš da kriješ informaciju od mene”, reče Rik.

„O, ne znam. Ni jednog trenutka nisam tvrdila da nešto znam.” Ona preklinjući pogleda Romana. „Da li te je neko video večeras? Da li iko osim nas zna da si se vratio?”

On odmahnu glavom. „Iako je mali grad, stvarno mislim da me niko nije primetio.” Zadržao je detalje za sebe, mada je sumnjao da bi Rik cenio kada bi mu ukazao na to.

„Rik, kada bih nešto znala, rekla bih ti ako mi obećaš dve stvari. Prvo da nikad ne iskoristiš informaciju koju ću ti dati i drugo da nikom živom ne kažeš da se Roman večeras vratio u grad.”

Njegovom bratu jurnu crvenilo u lice. „Ne misliš valjda da potkupiš policijskog oficira.”

Ona zakoluta očima: „U tom slučaju, ništa ne znam. Rik, drago mi je što sam te videla, laku noć.”

Roman nije imao pojma šta se dešava, ali je nameravao da to prekine. „Ovo je smešno. Šarlot, šta god da znaš, moraćeš da ispričaš. Rik, obećaj joj sve što traži.”

Rik puče od smeha. „Kako da ne.”

„Samson je odgovoran za krađu gaćica ali, ako mu to spomeneš, uhapsiš ga, ispituješ ili čak samo izviješ obrvu prema njemu, poreći ću sve što sam ikada rekla. Platiću mu advokata i tužićemo te za uznemiravanje. Bez uvrede. Stvarno te cenim, Rik” , i počasti Romanovog zapanjenog brata najslađim osmehom.

Taj preslatki osmeh je Romana oborio s nogu. Nažalost, Rik nije bio Roman, osim toga bio je modar od besa. Pocrveneo je još više. „Znaš li da je to zadržavanje informacija? Na koliko dugo?”

„Kakve koristi bi imao da sam ti ranije rekla? On je bezazleni starac koji je brinuo o meni. Dobra sam prema njemu pa je otkrio način da mi poveća posao. To što je Roman okrivljen bilo je potpuno neplanirano.”

„Ali delotvorno.” Nasuprot Riku, Roman je video smešnu stranu cele priče. Njegovi srednjoškolski nestašluci uticali su na Samsonove razloge.

„To što je on učinio je ilegalno” , naglasi Rik. „Ili si to smetnula s uma.”

Ona istrgnu ruku iz Romanove i stavi ruke na kukove. „Kaži mi ko je povređen. Onda mi kaži ko će imati koristi ako uhvatiš jednog čoveka tek tako. Gotovo je. Obećavam ti. Neće to više raditi.”

Roman se nagnu bliže i šapnu joj na uvo. „Dušo, možda ne bi trebalo da daješ obećanja koja ne možeš da ispuniš. Nisi u stanju da kontrolišes tog čoveka.” Baš kao što ni Roman nije imao kontrolu nad svojim telom kada je udahnio njen privlačni miris dok su ga dugi pramenovi divlje kose golicali po nosu i obrazima, uzbuđujući ga.

Bilo je vreme da njegov brat krene, pomisli Roman. „Rik, u pravu je, i ti to znaš. Ne bi isterao nikakvu pravdu kada bi ga krivično gonio.”

„Više to neće uraditi. Molim te?” zamoli Šarlot tihim, molećivim glasom.

„Uh. Dobro. S obzirom da nemam svedoke, odustajem od Samsona, ali ako se ponovi...”

„Neće!” Šarlot i Roman uzviknuše zajedno. Roman je pretpostavljao da će zajedno posetiti „čoveka-patku” i potanko mu pojasniti poklonjenu slobodu.

„Pošto se Samson potrudio da vrati donji veš s ciljem da Romana oslobodi optužbe za vreme njegovog odsustva iz grada, večeras Romana nisi video, važi?” reče ona odlučnim glasom. „Od kada je otišao pre sedam dana, prvi put si ga video...”

„Dvadeset četiri sata od sada, kada budem zakucao na tvoja vrata” , odlučio Roman. „Do tada, mi smo izolovani.” On spusti ruku na Rikova leđa i pogura ga prema vratima. „Ako neko pita, Šarlot ima grip.”

„Ne mogu da verujem” , procedi Rik izlazeći u hodnik.

„Rik Čendleru, ti si dobar čovek” , doviknu Šarlot za njim. Rik se okrenu. „Stvari koje činim u ime ljubavi” , reče i nestade niz stepenice, mrmljajući sebi u bradu.

Sledeća dvadeset četiri sata. Reči su odjekivale u Šarlotinoj glavi kada je zatvorila vrata iza Rika i okrenula se prema Romanu. „Smem li da pitam gde planiraš da se kriješ ceo sledeći dan?”

Dvadeset četiri sata, pomisli ona opet. Puno, puno vremena da dvoje ljudi bude izolovano. Sami, zajedno. Da li je to bilo svo vreme koje im je ostalo? Ili je Roman imao nešto drugo na umu?

„Tvoj krevet je prilično udoban. Naravno, bio bi još udobniji kada bi mi se pridružila.”

Srce joj opet zakuca u ludom ritmu. „Pričaj mi o Vašingtonu.” On ispruži ruku i sledeće čega se sećala je da ju je odveo u spavaću sobu, gde su se udobno smestili na njenom ogromnom bračnom krevetu. Udobno, koliko je to bilo moguće, svesni seksualnosti i iščekivanja koje je strujalo među njima i mekog dušeka koji ih je mamio.

„Vašington je već vruć i vlažan. Odlično mesto za život. Zabavno, optimistično.”

„Planiraš li da se preseliš tamo? Da napustiš Njujork zarad Vašingtona?”

„Poslovna ponuda je za mesto urednika, ali tada ne bih imao slobodu...”

„Da putuješ?” pogodi ona, osećajući u njegovom glasu da je odbio ponudu uvažene izdavačke kuće.

„Da. Želim da radim na laptopu. Uredništvo je više kancelarijski posao i morao bih uvek da budem na raspolaganju ljudima koji rade ispod mene.”

Ona poče da gricka unutrašnju stranu obraza. „Mogu da vidim koliko ti ne odgovora da budeš zarobljen u D.C.-u. Navikao si da putuješ po svetu i sve uz to.”

„Navikao sam na tebe.” On pređe jednim prstom niz njen obraz, potpuno je iznenađujući ovom izjavom. „Ne bih mogao da budem zarobljen u D.C.-u kada ti ovde vodiš posao.”

Bila je zbunjena, izfrustrirana i puna nade, sve odjednom. Iznad svega ju je nerviralo što joj priča okolo naokolo i nikako da pređe na konkretnu stvar za koju bi se uhvatila. Pokretom koji je iznenadio čak i nju, uspela je da obori Romana, prikovavši mu ramena za krevet i opkoračivši mu struk. „Da probamo ponovo, ovoga puta pričaj engleski. Jesi ili nisi prihvatio posao?”

Gledao je u njene širom otvorene oči, očigledno zabavljen i, s obzirom na erekciju ispod njenih butina, veoma uzbuđen. „Nisam prihvatio posao urednika.”

Ona se uhvati za nijansu lukavosti u njegovom glasu. „A koji posao si prihvatio?”

„Mesto drugog urednika rubrike. Oduševila ih je moja poslednja priča koju sam uradio kod kuće, isečak iz života kojim sam dokazao da mogu da pokrijem svaki ugao. Podneo sam ostavku u AP i sada mogu da radim uglavnom od kuće i povremeno putujem u D.C. Moći ćemo da provodimo godišnje odmore na svim

egzotičnim mestima ovog sveta kad god poželimo.”

„Mi.” Htede da prećuti, ali reč je sama izletela. Ostala je bez teksta. Neke stvari su bile mnogo važnije. „Romane, gde ti je dom?”

„Gde god si ti, Šarlot.” Te neverovatne plave oči uranjale su u njene.

Ona zatrepta. Nije mogla da poveruje da se ovakav putnik da se odriče izveštavanja svetskih vesti da bi se skrasio u D.C.-u i Jorkšir Folsu. Sa njom. Ona odmahnu glavom. „Ne možeš da se odrekneš svega što voliš”, reče na kraju.

„Ne mogu da se odreknem tebe. Bio je pravi pakao boraviti samo nekoliko sati odavde. Više ne mogu da zamislim da budemo razdvojeni. Umro bih od samoće”, osmehnu se.

„Ne zanosi se.” Milovala mu je obraze, držeći njegovo lice među svojim dlanovima. „Ali hoću da budeš srećan. Ne želim da me prezreš jednog dana ili da odbaciš odluke koje si doneo.”

„Baš tako, dušo. To su odluke koje sam doneo.”

Ne tražeći njen pristanak, pomisli Šarlot. Sada je shvatila, napravio je konkretne korake u nameri da promeni svoj život. Već je napustio posao u AP i prihvatio drugi. Sve to bez njenog čvrstog obećanja u vezi sa zajedničkom budućnošću. Napravio je odluke koje je želeo, shvatala je sada. I mada nije spomenuo decu ni bacanje novčića. Šarlot je poznavala Romana dovoljno dobro da ovu odluku nije doneo zbog opklade ili obaveze prema porodici. Umesto svega toga, slušao je svoje srce.

Baš kao što je i ona bila spremna da sluša svoje, pomisli, uzimajući u ozbir svoj otvoreni kofer. Budalasta opklada za nju je postalo sporno pitanje pre nego što se vratio.

„Vašington je najbolji kompromis na koji sam naišao”, reče on. „Svideće ti se tamo, a za to vreme Bet će voditi poslove Šarlotinog kutka. Našao sam stan, ali, ako ti se ne bude svideo, možemo da odaberemo nešto drugo, da kupimo ili sagradimo kuću. Najbolje od svega je što postoje svakodnevni letovi do Albanija, što će nam i te kako odgovarati. Ako se ti slažeš.”

„A ako ne?” Morala je da pita. Morala je da zna da bi sve to svakako uradio. Jer, ako je planirao da se vrati poslu u AP u slučaju da ga ona odbije, onda nisu imali nikakvu šansu. Šarlot je zadržala dah i čekala.

„Imaćemo još puno neprijatnih svađa do kraja života. Ja sam svoje odluke doneo, Šarlot. Hoću da ti budeš uključena u njih, ali njihov krajnji cilj...”

Ona ga prekide zvučnim poljupcem, na koji je toliko dugo čekala. Njegov jezik sačekao je njen i zario se duboko u tu meku, vlažnu jamu, zaposedajući je, stavljajući joj do znanja da je njegova, sada i zauvek. Osećala je njegove reči i misli u svakom sledećem pokretu. Iako ga je prva zarobila, uskoro se našla na suprotnoj strani, ležeći na krevetu, bez odeće, dok ju je Roman proždirao nestašnim pogledom.

„Vidim da moramo da radimo na detaljima.”

„To može da sačeka.” Njen dah odjednom postade isprekidan.

Borio se da skine sa sebe košulju dok je ona otkopčala farmerke, obuhvatajući jednom rukom njegovu čvrstu, pulsirajuću muškost.

„Bože.” Reč je došla sama po sebi, kao izdisaj. „Daj mi sekund ili ću da eksplodiram.”

Šarlot se nasmeja i spusti ruku, ne želeći da pokvari zabavu koja još nije ni počela. Da li je ovo život koji je očekivala? pitala se gledajući čoveka koga voli kako se svlači. Odjednom joj njihova veza u okviru stalnih putovanja nije izgledala tako loše. Ne kada je u nju bio uključen Roman.

Samo na trenutak, mogla je još bolje da razume svoju majku. Zašto je ostala uz muškarca koga je volela uprkos njihovoj udaljenosti i njenoj nemogućnosti da putuje s njim. Možda se ona i Eni i nisu puno razlikovale, i možda to i nije bila tako loša stvar, pomisli Šarlot.

Roman se ponovo ugnezdio na njoj a zatim dohvatio činiiju sa sladoledom. „Sećaš se da sam ti rekao koliko sam gladan?”

Šarlot nakrivi glavu na jednu stranu, sa neobuzdanom požudom u zelenim očima. „Sećam se da sam obećala da ću te nahraniti” , reče ona provokativno.

Nakapljao je istopljeni sladoled na njenu kožu. Hladna tečnost je podrhtavala na njenom stomaku i ona oseti kako čežnja pulsira nisko i duboko među njenim nogama. „Ah, da.” Ona tiho zastenja. „Rik je bio u pravu, znaš,, reče ona Romanu.

„U vezi sa čim?”

Ona susrete njegov zamagljeni pogled. „Stvarno te volim.”

„Volim i ja tebe.” I nastavi da joj pokazuje koliko, počevši od sladoleda na njenom nežnom stomaku. On načini topao krug svojim jezikom. Vreli kontrast prema hladnom sladoledu izazva talasanje njenog stomaka i još veće drhtanje među nogama, požuda je buktala u njoj.

Kada je sagnuo glavu da se pobrine i za to, Šarlot pomisli da bi u svakom pogledu mogla da podnese Romanov način života. Do kraja svog života, i posle.

EPILOG

Šarlot je ležala gola na belim čaršavima. Sunce se provlačilo kroz tanke zavese, ali intimnost joj nije predstavljala nikakav problem. Hotelska soba je bila na petnaestom spratu i nije bilo okolnih zgrada. Dok ju je posmatrao, Roman je opet usisavao lepotu koju je posedovala, iznutra i spolja, ispunjavajući ga apsolutnom srećom.

Kako je uopšte mogao ovakav poklon da ćušne u stranu, ubeđujući sebe da ne želi dugoročnu vezu? Kako je uopšte mislio da bi mogao da živi bez nje?

On se nadvi nad nju, mameći je grozdom. Ona zubima otkinu jedan i proguta ga a zatim se namršti. „Razmazićeš me.”

„To i hoću.”

„Kako devojka da se izbori sa tim? Šta je danas na dnevnom redu?” upita ona.

Videli su zamkove u Škotskoj i dom čudovišta iz Loh Nesa. „Mislio sam da pozovem turističku agenciju i dodam kratak izlet u Kaliforniju na putu za kuću sledeće nedelje.” Roman zadrža dah u iščekivanju njenog odgovora jer je već rezervisao put. Trebalo mu je više vremena da proceni njenu reakciju, oklevajući pre nego što se pred njom izlance. Uvek je mogao da ga otkáže i odleteli bi direktno kući u Jorkšir Fols, obišli njenu i njegovu majku, takođe radnju, pre početka novog zajedničkog života u Vašingtonu. Nadao se da će želeti da vidi sve što je Holivud nudio, ali nije mogao da bude siguran da li će je uspomene još uvek uznemiravati uprkos pomirenju sa ocem.

„Mislila sam da si hteo što pre da stigneš kući, kod Rejne”, reče Šarlot.

„I ti i ja dobro znamo da gorušica još nikog nije ubila.”

„Onda bih volela sa tobom da posetim Holivud. Možda bi Rasel mogao da nam bude vodič.” Njene zelene oči zasijaše od zadovoljstva.

Ovo je bio plan iznenađenja, ali Roman još uvek nije hteo da ga otkrije. „Možda.”

Šarlot se zavalila nazad u jastuke i nasmeha. „Još uvek ne mogu da verujem koliko daleko je vaša majka bila u stanju da ide u nameri da joj se sinovi ožene.” Očigledno je opet mislila na Rejninu budalaštinu.

„Hvala Bogu da sam na vreme otkrio. Sav taj čaj i sirup za gorušicu bili su prvi znak da ima problema sa varenjem a ne sa srcem; baš kao i lekovi za kiselinu koje je kupovala u apoteci. Takođe je pokazala klasične simptome neveste lažljivice.” On odmahnu glavom, prisativši se: „Nikada me nije gledala u oči kada bih je ispitivao o zdravstvenom stanju, i kada je mislila da nisam tu, trčala je uz stepenice kao sprinterka.” On zakoluta očima.

„Da ne pominjemo činjenicu da je zaboravljala da sakrije trenerku za vežbanje.”

On se zakikota. Pre odlaska u D.C., u gomili rublja za pranje pronašao je Rejninu vlažnu trenerku i majicu. Nije to bilo ništa drugo do sveže skinuta odeća

za vežbanje. Hteo je da je zadavi kada je skupio sve činjenice, ali morao je prvo da potvrdi priču.

Bilo je lako izvući potvrdu od dr Lesli Gejns, pretvarajući se da mu se majka poverila po pitanju toga da njeni problemi sa srcem nisu bili ozbiljne prirode, uz bojazan da ni tečni antacid možda nije bio preterano zdrav. Dr Gejns se složila da želudačni povratni refleks nije ozbiljan problem kao srčani napad, za koji su mislili da je Rejna doživela one noći kada su je hitno dovezli u urgentni centar. Lekarka ga je ubedila da i dalje kontrolišu Rejnino srce i rekla da će razmisliti o tome da joj prepíše jači medikament za njene stomačne probleme.

„Kako to da tvoja majka nije shvatila da ima posla sa Čendlerima koji su nasledno imali odlične reporterske instikte?” upita Šarlot.

„Zato što je imala posla sa svojim sinovima koji su na prvo mesto stavljali ljubav i brigu i nikada nisu išli dalje od toga.” Do đavola, da Roman nije živeo sa njom, nikada je ne bi uhvatio.

„Jesi li siguran da činiš pravu stvar time što njoj ne otkrivaš da sve znaš?”

Roman se naceri. „Ona misli da je na putu da obori rekord trčanja na traci. Zašto da joj kvarim raspoloženje? Osim toga, kada sam pregrmeo šok i bes, naplatio sam joj, zar ne?”

Šarlot se mazno protegnu na krevetu, njeno glatko telo ga je mamilo istom jačinom kao i prvi put kada ga je milovao pogledom. „Što sam joj rekao da neće dobiti unuča u skorije vreme zato što prvo hoćemo neko vreme da budemo sami, znam. Još uvek osećam krivicu što sam je lagao.”

„Zaslužuje da joj se vrati milo za drago”, promrmlja on. „Ni ja ne znam da li zaslužujem tebe, ali ću svakako uživati u tebi.” On zagnjuri glavu, spuštajući lenje poljupce oko njene dojke, dražeći je brzim palacanjem jezika, ali ne dodirujući bradavice, koje su vapile za njegovim usnama, njegovim jezikom i njegovim zubima.

Šarlot je uvijala leđa i ječala, preklinjući ga da prekine to slatko mučenje i obuhvati njen nabrekli vrh. Dobro je naučio njene tajne signale u poslednjih nekoliko nedelja, ljubavi mu nikada nije bilo dosta. „Ne još, dušo.”

„Trebalo da...”

„Znam tačno šta treba”, reče on. Prepone su mu gorele, spremne da prodru u njena glatka bedra. Podvrgao ju je slatkom mučenju prstima, klizeći njima između nogu i uvlačeći ih u njene vlažne prevoje.

Šarlot čvrsto stegnu noge i zarobi mu ruku među butinama, sprečavajući svaki sledeći pokret. „Trebalo da obavestimo Čejsa i Rika o njenom stanju.”

Roman zafrika. „Kako možeš da razmišljaš o nečem drugom u ovom trenutku, uključujući ili ako smem da kažem naročito moju braću?”

„To se zove davanje prednosti i, veruj mi, nimalo nije lako. Zar ne misliš da bih radije vodila ljubav sa tobom ili ponovo pričala na tu temu?”

Sličnu raspravu su vodili ranije. Šarlot mu je sugerisala da nije fer što Čejs i

Rik i dalje ne znaju o Rejninom pravom zdravstvenom stanju. „Dušo, kada dođemo kući, pričaćemo o tome sa Rikom i Čejsum. U međuvremenu, što duže budu živeli u neznanju, duže će biti u maminoj milosti i imati veće šanse da nađu sreću kao mi.”

Ona uzdahnu. „Možda si u pravu.”

„Znam da jesam.”

„Zašto onda osećam krivicu?”

On se osmehnu. „Zato što imaš previše vremena za razmišljanje. Sto znači da moram maksimalno da te zaokupim.” Roman se nadvi nad njom, nameštajući se na vrhu svoje žene. Njegove žene. Reč, koja bi ga ranije naterala da pobegne u inostranstvo glavom bez obrzira, sada ga je ispunjavala zadovoljstvom. Sve to zahvaljujući Šarlot.

Ne samo što ga je volela, već je obožavala njegovu porodicu i pazila na nju na isti način kao i na ceo gradić. Ova prelepa, brižna žena bila je njegova i biće zauvek. Planirao je da uživa u svakom trenutku njihovog zajedničkog života, podržavajući Šarlot u ostvarivanju svih njenih snova.

Prepone su mu pulsirale iznad njenog ženstvenog brežuljka. „Otvori mi se, Šarlot.”

Usne joj se izviše u seksi osmeh istog trenutka kada je širom razdvojila butine. Uveliko je bila vlažna i spremna za njega. Prodro je unutra lako i brzo, mada nije bilo nikakve žurbe dok je sa njom vodio ljubav.

Njene uzdahe zadovoljstva upotpunjavali su njeni nežni pokreti tela dok se uvijala i zatvarala oko njegove snažne erekcije. „Oh, da” , mrmljao je on, glatka vrelina ga je punila ne samo neizdrživom potrebom već i dubokom emotivnom toplinom. Više nije bio neženja, ti dani bili su daleko i srećno iza njega.

„Volim te, Romane” , šaputale su njene usne nad kožom njegovog vrata.

„Volim i ja tebe, Šarlot”, reče on. A zatim nastavi da joj pokazuje koliko.